

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
Sov.

FRÅN BADEN

NOVELLER AF HARALD

SVENSKT ORIGINAL

O.L.L.

STOCKHOLM
OSCAR L. LAMMS FÖRLAG

Pris: 2 kronor.

Vitt
gr.

UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND

1:50

FRÅN BADEN.

NOVELLER

AF

HARALD. *(pseud.)*

K. Wahlstrand.

SVENSKT ORIGINAL.

STOCKHOLM,
OSCAR L. LAMMS FÖRLAG.

HELSINGBORG 1883.
EWALD SCHMIDTS BOKTRYCKERI.

H. K. H. Kronprinsessan Victoria

i underdånighet tillegnad

af

förf:n.

I.

Kellers syn.

Efter en tysk legend.

En vacker vårdag år 1483 sågs en ung högväxt man gå med hastiga steg på den väg, som förde emellan Altes Schloss och Kuppenheim. Som eftermiddagen var långt framskriden, tycktes han ifrig att uppnå målet för sin vandring. Att han var stadd i fredliga värf, syntes af hans drägt, ty rustningen var aflagd, med undantag af pansarskjortan, och det svärd han bar vid sidan tycktes mera ämnadt till prydnad än till försvar. Smågnolande skyndade han framåt till Kuppenheim, der han väntades af sin fästmö, den sköna Clara, dotter till länsbaronen von Tiefenau, med hvilkens familj han på mödernet var befryndad.

Baron Karl von Keller, ty så var den unge vandra-rens namn, tillhörde den gamla markgrefvinnan Catharinas af Baden hofstat. När den då regerande markgrefven, Christoffer den 1:ste, fyra år förut utbytte Altes Schloss, hvilket i århundraden tjenat som residens för markgrefvarne af Baden, mot det slott, som ännu inom sina murar hyser Badens furstehus, så qvarstannade hans moder på den borg, der hennes ungdom förflutit, och som derfor var henne kär. Hon behöll trenne hofdamer och baron von Keller till sin personliga uppvaktning, och till sitt försvar hade hon sitt lifgarde och sin betjening,

Karl von Keller, som vid täta besök hos sina släktingar i Kuppenheim lärt känna och älska den för sin skönhet och ännu mera för sitt älskvärda väsen beryktade

Clara von Tiefenau, hade med markgrefvinnans samtycke hos den gamle länsbaronen anhållit om hans dotters hand. Denna begäran beviljades utan tvekan åt en adelsman af god familj, känd som tapper och ädel. Clara älskade sin frände med den första kärlekens hela värme, och deras lycka tycktes vara fullständig, då de under markgrefvinnans beskydd firade sin förlofning.

Sedan dess hade en månad förflutit. Ännu hade knappast någon dag förgått utan att Karl, efter slutad vaktgöring, skyndat till Kuppenheim, för att få en stunds samtal med sin älskade. De hade så mycket att säga hvarandra, och det kändes så tungt att nödgas skiljas, hvarför båda längtade till hösten, då deras bröllop skulle firas. Förr kunde ej hans fäders gamla borg hinna i ordningställas för att emottaga den unga slottsherrn och hans brud.

Som markgrefvinnan den dagen tidigare än vanligt afskedat sin uppvaktning, så sadlade han ej sin häst, utan föredrog att till fots tillryggalägga vägen emellan Altes Schloss och Kuppenheim. Vädret var vackert, och han insöp med välbehag den balsamiska skogsdoften, då han med lätt hjerta och bevingade steg skyndade framåt. Hunnen så nära att han kunde se den gamla borgen, stannade han för att draga andan. Han såg då från ena tornfönstret en hvit näsduk fladdra för vinden. Det var Clara, som observerat honom genom uthuggningen i skogen och nu på detta sätt såde honom välkommen. Påskyndande sina steg, uppnådde han snart vindbryggan, som nedfälldes vid hans ankomst, och några minuter derefter stod han djupt bugande inför Claras moder och mottog af den älskade sjelf en kärlig handtryckning.

Aldrig hade eftermiddagen förefallit de unga tu så kort, och aldrig hade det känts så svårt att skiljas åt som denna afton. Många voro de bittra tårar Clara fällde, då hon såg sin älskling, efter att på afstånd hafva till-

vinkat henne ett sista farväl, försvinna i skogsbrynet. Hon visste ej sjelf hvarför hon kände sig så förtviflad. Han hade säkert lofvat henne att återkomma följande dag. Fadren försökte dessutom visa henne huru barnsligt det var att oroa sig. Trakten deromkring var säker, några stigmän hade ej på länge visat sig. Ebersteinarne voro ju vänner till Markgrefvarne, så att från dem var heller ingenting att frukta. I alla händelser var han ju ung och stark samt hade sitt goda svärd. Lugnad af dessa försäkringar, försökte Clara skingra sina farhågor, men det ville ej lyckas fullkomligt. Det tycktes henne som om hon anat, att ett moln skulle uppstiga på deras kärleks klara himmel, utan att hon kunde göra sig reda för från hvad håll det skulle komma.

Karl von Keller anträdde med långsamma steg återfärden. Med hjertat uppfyllt af Claras bild, kände han ännu på sina läppar den kyss, som de trots modrens vaksamhet förstulet funnit tillfälle att gifva hvarandra. Fru Anna von Tiefenon var en barsk husfru, som uppfostat sina barn i tukt och Herrans förmaning, och som med samma stränghet behandlade barnen som tjernarne. Endast under hennes ögon och i den stora riddarsalen var det tillåtit för Clara att emottaga sin trolovade, och som fru Anna afskydde allt känslopjunk, så tordes de unga ej i hennes närvaro utbyta en smekning. De måste stjåla sig dertill, då hon någon gång, som i dag varit händelsen, för hushållsangelägenheter blifvit utkallad utaf någon bland husets folk.

Under sin ensamma vandring genomgick Karl i minnet hvarje ord som vexlats emellan honom och hans blifvande brud, hvars upphöjda själs gåfvor han för hvarje dag lärde sig allt mera värdera. För hans själs öga hägrade framtiden vid hennes sida leende och ljus. Han fröjdade sig vid föreställningen af deras lif på den gamla borgen, hvilken sedan hans föräldrars tid stått öde, och

som i synnerhet var i behof af en husfrus ordnande hand. Han gladde sig vid tanken på att för sin fars gamla vapenbröder så föreställa deras blifvande matmoder, hvilken med sitt milda väsen snart skulle göra sig älskad af sina underhafvande. Han uppgjorde planer för tillbyggandet af murar och torn på det gamla fäderneslottet, som i sekler tillhört familjen Keller, samt föresatte sig att på sin bröllopsdag, begåfva det lilla kapellet med en ny altarduk, af hvilken det var i stort behof.

Fördjupad i dessa tankar gick han långsamt framåt. Solen, som då han lemnade Kuppenheim var nära sin nedgång, hade nu efter att med sina sista strålar hafva förgyllt trädtopparna, sagt farväl för denna dag. Skuggorna började så småningom falla allt mörkare och skarpare öfver vägen. Ehuru fruktan var en för Karl von Keller främmande känsla, uppfödd som han var midt i krig och faror, så öfvertygade han sig likväl om att svärdet löpte flinkt i skidan, och att det i händelse af behof, var lätt åtkomligt. Som aftonen kändes kylig, svepte han kappan tätare kring sig och påskyndade sina steg. Efter en stunds vandring stannade han vid en krökning af gångstigen för att se efter att han ej gått vilse. De skogklädda höjderna stodo som mörka jättar på vakt kring dalarne med dessas köpingar och byar, och sågo hotande ut, der de aftecknade sig mot den mörkblå himlen. Rundt omkring honom herrskade den djupaste tystnad, endast då och då afbruten af ett fruset löfs fall från trädet eller af en grodas qväkande i dalen nedanför. I öster bländades hans öga af ett klart sken emellan trädtopparna. Det var månen, som full och klar uppgick öfver skogen och belyste den förut så mörka vägen. Trädens skuggor antogo derigenom så fantastiska former, att de sågo ut som stora skogstroll, hvilka, af månens strålar uppväckta ur sin lugna sömn, nu njöto af sin korta nattliga tillvaro.

Utan en tanke på den herrliga natur, som omgaf honom, fortsatte Karl von Keller sin väg. Hunnen ungefär halfvägs, kom han fram till en fri plats midt inne i skogen. Der stannade han plötsligt. Vid andra sidan deraf, alldeles invid skogsbrynet, skymtade något hvitt, hvilket såg ut som en qvinna i sittande ställning, insvept i en lång slöja. Han stod orörlig några ögonblick. Kunde det vara månens strålar, som framkallat en sådan ljuseffekt? Men det var ej möjligt. Bilden framstod allt för tydligt. Ovilkorligt framstälde sig för hans fantasi alla sägner, som han i sin barndom hört berättas om skogsfrun och hennes tärnor. Han gjorde korstecknet, inför hvilket alla synder skola försvinna; men i stället för att bortdunsta, som det sker i sagorna, så blef denna kvar. Han närmade sig nu och såg att det verkligen var en hvitklädd qvinna, som från hufvudet till fötterna var insvept i en slöja, hvilken, ehuru ej tjock, likvisst, dolde anletsdragen. Vid hans annalkande såg hon upp och riktade på honom tvenne ögon, som lyste likt eldkol genom slöjan. Han studsade, och innan han hunnit yttra ett ord, reste sig gestalten upp och aflägsnade sig långsamt inåt skogen. Längre kvarstod han stirrande efter henne. Dessa ögon hade gjort ett besynnerligt intryck på honom. Han såg dem framför sig äfven sedan de försvunnit, och hvart han blickade, tycktes de möta hans. Han gjorde ånyo korstecknet, han uppkallade Claras bild för att ur minnet förjaga denna blick; men allt var förgäfves. Denna framstod lika lifligt för honom under hela hemvägen, och då han väl återkommit till Altes Schloss ock gått till hvila, efter att med andakt hafva förrättat sin aftonbön, så förföljde den honom äfven i hans drömmar.

Följande dag vid uppvaknandet befann sig Karl von Keller ännu under inflytande af denna syn. Förgäfves bemödade han sig att gifva sina tankar en annan riktning. Han gick som vanligt i messan, men både musiken och prestens ord passerade honom ohörda förbi. Han exercerade slottsknektarne på den trånga borggården, som han dagligen brukade, men visste ej hvad han kommanderade och märkte ej huru karlarne förvånande betraktade honom. Slutligen blef honom detta outhärdligt. Efter att i största hast hafva avslutat exercisen, tog han sin falk på handen, men i stället för att som vanligt vid falkjagt söka slättland, tog han vägen inåt skogen. En oemotståndlig magt drog honom till det ställe, der han dagen förut sett den okända, och han satte sig på samma sten, der hon då suttit. Fåfängt flaxade falken med vingarne för att komma lös och för att blifva befriad från kappan, som skylde hans ögon. Karl märkte det ej. Slutligen blef dock fågeln alldeles vild, han slet och drog i det band, med hvilket han hölls fången, liksom ville han dermed tilltvinga sig sin herres uppmärksamhet. Detta lyckades äfven slutligen, och den frigifna fågeln, svingade sig glad mot den klara himlen.

Efter att förgäfves hafva genomletat skogen utan att finna det minsta spår af den han sökte, återvände Karl von Keller uttröttad till sin förra plats. Knappt hade han hvilat ett par minuter, förrän ett hvinande i luften öfver hans hufvud tvang honom att se upp. Det var hans falk, som, förföljd af en stor hök, flög af alla krafter för att söka skydd hos sin husbonde. Ännu hade han lång väg att tillryggalägga, och allt närmare och närmare kom höken. De hvassa klorna hade redan flera gånger försökt att fästa sig i falkens rygg, men hade ej hittills lyckats fasthålla sitt rof. Med spänd ängslan följde Karl denna jagt. Han ropade och skrek af alla krafter, för att skrämma höken, som likvisst ej aktade derpå utan

fortfor med förföljandet. Slutligen då falcken endast var vid pass femtio famnar aflägsnad från sin herre, slog hökens klo ett säkert tag i dess rygg. Ett välriktadt skott ur Karls bössa afslutade denna blodiga lek, och sakta sjönk höken död mot marken, medtagande sitt offer, hvilket trots sina ansträngningar ej lyckats frigöra sig. Karl skyndade att befria den stackars fågeln, men det var för sent. Efter ett sakta kippande låg den död bredvid sin fiende. Karl von Keller bredde ris och qvistar öfver dem och lemnade sedan det ställe, som tycktes vara olycksbringande för honom.

Mot aftonen uppfyllde han sitt till Klara gifna löfte, att genast efter vaktgöringens slut komma till Kuppenheim. Ej heller nu sadlade han sin häst utan föredrog att gå till fots. Som luften var klar och ej en molntapp syntes på den klarblå himlen, så var det antagligt, att månen äfven denna qväll skulle bli synlig. Han skulle då få tillfälle att öfvertyga sig, huruvida hans syn föregående afton endast varit en lek af hans fantasi, alstrad af månljuset, eller om den varit en verklighet. Vore det en qvinna af kött och blod, så skulle han nog taga reda på henne, om han ock skulle genomleta hela skogen.

Clara fann sin trolofvade denna dag mycket besynnerlig. Med hjertat öfverfylldt af glädje vid hans åsyn, skyndade hon emot honom, och trots den moderliga uppsigten slog hon armarne om hans hals och gömde ansigtet vid hans bröst. Karl von Keller besvarade visserligen hennes omfamning, men ej med den värma hon väntat. Hon fruktade att han funnit henne öfverskrida det passande, då hon på detta sätt emottagit honom, och djupt rodnande lösgjorde hon sig ur hans armar. Med nedslagna ögon berättade hon honom om sin oro den föregående aftonen, samt huru hon anropat Madonnan för hans lyckliga återkomst. Hon fann nu huru ogrundad hennes fruktan varit och gjorde nästan en slags afbön

för att hon ett ögonblick hade kunnat hysa den. Han lyssnade visserligen på hennes ord och försökte att skämta öfver hennes barnsliga oro; men Clara märkte snart att hans tankar ej voro hos henne. Långa stunder satt han tyst stirrande framför sig och tycktes omedveten om hennes närvaro. Då hon slutligen på sina frågor endast fick osammanhängande svar, upphörde hon att tilltala honom, och öfver dem båda hvilade en tung förstämning.

Karl kände sig djupt olycklig. Emellan honom och hans blifvande brud stodo dessa ögon, som förföljde honom öfverallt. Han såg huru Clara blef missnöjd med honom, han försökte att visa sig som förr, men fåfängt. Feberhett brände blodet i hans ådror, och oupphörligt riktades hans blickar mot solen för att se, om den ej snart ämnade gå ned. Slutligen stod den äfven darrande vid horisonten, färdig att försvinna bakom bergen. Karl reste sig hastigt upp, och efter ett flygtigt farväl skyndade han in i skogen. Längre såg Clara efter honom. Hennes aningar hade besannat sig. Något hade kommit emellan dem. Men hvad? Det kunde hon ej förstå. Hon ville dock uppriktigt och öppet fråga honom derom, då de härnäst träffades.

Liksom jagad af onda makter, rusade Karl von Keller framåt och befann sig äfven vid månens uppgång på samma ställe, der han aftonen förut hade sett den hvitklädda qvinnan. Och der satt hon äfven i dag på samma sten, liksom förut insvept i sin slöja. Hjertat hotade att spränga hans bröst, och rösten nekade honom sin tjänst, då han sakta gick fram till henne. Vid bullret af hans steg såg hon upp, och efter att hafva betraktat honom med samma eldblick som föregående dag, steg hon upp och aflägsnade sig nästan ljudlöst.

Han ville ropa, han ville följa efter henne, men ej ett ljud kom öfver hans läppar, och tillintetgjord sjönk han ned på den sten, som hon nyss lemnat. Huru länge han suttit der, visste han ej. Solen var nyss uppgången då han vaknade till medvetande. Han skakade på sig. Var allt detta en dröm, eller hade han verkligen sett en qvinnasitta der i månskenet. Han reste sig upp och såg sig omkring. Då föllo hans blickar på en liten bukett ängsblommor, som låg vid hans fötter. Han påminde sig att vid den okändas slöja varit fästad en dylik bukett. Han tryckte de daggstänkta blommorna mot sina läppar, och gömde den sedan vid sitt bröst. Hon existerade således, denna qvinna! I så fall skulle han också finna henne. Han måste träffa henne, om han också skulle vara tvungen att genomleta hvarje vrå af skogarne deromkring. Han måste veta hvarför hon betraktade honom på detta sätt. Han måste blicka in i dessa trolska ögon, som hade förmåga att endast med en blick sätta hans blod i svallning. Clara, framtiden, allt var glömdt. Han lefde endast för att återse denna hemlighetsfulla qvinna, och han skulle återse henne, om han ock skulle plikta därför med sitt lif.

Karl von Keller återvände till slottet, och just som den yttre slottsporten stängdes efter honom, började kappellets klockor ljuda öfver den stilla nejden, kallande innevånarne i trakten till morgonbön. Som markgrefvinnan sjelf aldrig försummade denna gudstjenst, så fordrade hon äfven att hennes husfolk punktligt skulle infinna sig. Karl gick således in i templet mera af tvång än dertill manad af någon from känsla. Men då han öfverskred tröskeln och möttes af den högtidliga sången, kände han sig gripen af helig vördnad. Här kände han sig trygg. Här, i närheten af Kristus på korset, midt ibland relikier och helgonbilder, skulle ej dessa ögon våga att förfölja honom. Han knäböjde framför en bild af madonnan, och anropande henne om beskydd, blickade han upp till henne.

Comptroller 96 1/2 182 6 28

Då o fasa! För hans uppjagade fantasi antog madonnan den skönas drag. Det var samma ögon som han sett i skogen, de voro lika olycksbådande som dessa. Förskräckt for han upp, och ett skri var nära att undslippa hans läppar. Med bäfvande hjerta vågade han ännu en gång se upp; då var likheten försvunnen, och bilden af Guds moder skådade ned på honom med samma milda, intetsägande ögon som förr.

Var det en frestelse af djefvulen eller var hans förstånd nära att öfvergifva honom?

Gudstjensten var slut. Alla hade aflägsnat sig ur templet, men Karl qvarlåg ännu knäböjande framför Maria-bilden, försänkt i andäktig bön. Ett lätt slag på axeln kom honom att vända sig om. Det var pater Simon, markgrefvinnans biktfader. Hans skarpa öga hade redan sett att något fattades den unge mannen, som nu stod vid hans sida.

»Hvad fattas Er, min son?» frågade han sakta. »Har något ledsamt händt på Kuppenheim?»

Karl skakade på hufvudet.

»Ni gör rätt att anförtro Eder till Guds moder. Hon hjälper och tröstar alla som vända sig till henne. Kanske min erfarenhet kan vara Eder till något gagn», tillade han derpå, ej utan en viss nyfikenhet.

Karl som kände ett behof att för någon öppna sitt öfverfulla hjerta, berättade nu för den uppmärksamtlyssnande patern, om sin syn i skogen, om dessa blickar, för hvilka han ej ens här i templet vore fredad, om buketten, som han funnit, samt om sin föresats att ej gifva sig någon ro förrän han utforskat denna hemlighet.

Pater Simon tycktes ej bli så förvånad vid Karls berättelse som denne väntat. Efter att en stund noga hafva öfverlagt med sig sjelf, yttrade han.

»Tacka Gud och madonnan, min son, att Ni så lätt sluppit ur satans för Er utlagda garn. På detta ställe i

skogen har fordom stått ett åt skogens gudinna helgadt tempel. Det är nu visserligen, tack vare kristendomen, jemnadt med marken; men gudinnan, som sörjer öfver att hennes välde nu är förbi, har svårt att skiljas från den plats, der hennes altare fordom stått. Många äro de som sett henne, och ännu flera äro de som med lifvet fått plikta för sin djerfhet att vilja följa henne. Liksom alla de hedniska gudarna hatar hon kristendomen, emedan den fråntagit henne den makt hon fordom egde. Hon känner att hon måste vika för honom, som med sitt blod aftvagit världens synder, men hon gör det med hat och bitterhet i sitt hjerta. Vill du lyda en erfaren mans råd, så undvik hädanefter denna plats i skogen. Två gånger har det lyckats dig att med lifvet undkomna den mörksens ande, som der drifver sitt spel. Akta dig att du ej den tredje gången blir straffad för ditt öfvermod.

Föga aktande på dessa förmaningar, lemnade Karl von Keller templet och drog sig tillbaka på sitt rum, der han i minnet genomgick paterns berättelse. Skulle det verkligen kunna vara skogsfrun? Hade der funnits ett tempel, så skulle det äfven naturligtvis finnas några lemningar deraf. Han skulle gräfva, han skulle söka! Han skulle hafva denna gåta löst, kosta hvad det ville.

Det dröjde ej länge innan Karl von Keller med en spade på axeln vandrade ut i skogen. På de mötandes förvånande fråga svarade han, att han ämnade sig till skogen för att der gräfva en graf åt sin falk. Detta var dock ej skälet till spadens medtagande, men väl att gräfva efter lemningar af det gamla hedniska templet. Efter flera timmars oafbrutet arbete stötte han med spaden mot något hårdt föremål. Efter mycken möda lyckades det honom äfven att frigöra detta förmål, som befanns vara ett marmoraltare med arabesker och inskrifter på ett för honom okänt språk. Som han ej ensam kunde upplyfta detta tunga marmorblock, så försökte han i stället att

undanrödja jorden deromkring. Han fann då till sin förvåning i den lösa mullen strax bredvid altaret en qvinno-staty, på hvilken händerna och fötterna voro afslagna, men hvars hufvud var af den skönaste form. En slöja var kastad öfver det rika håret, som var så långt, att det nedföll öfver ryggen. Statyn, som var förfärdigad af en skicklig mästareshand, föreställde en ung flicka, i hvars drag Karl tyckte sig spåra en likhet med sin okända.

Länge stod han fördjupad i åskådande af sina fynd och tänkte på hvad pater Simon sagt honom. Så till vida hade patern haft rätt, att det funnits ett hedniskt tempel der på platsen. Skulle det äfven besanna sig, att det var skogens gudinna, som uppenbarat sig för honom? Skulle hon nu bli nöjd, då hennes bild åter framstod i dagsljuset, efter dess långa sömn i den svarta mullen? Skulle hon åter visa sig för honom? Skulle hon tilltala honom, eller skulle hon som förut endast betrakta honom med dessa hemska ögon.

Då han återvände till slottet, sade han sig vara sjuk, för att undvika alla förklaringar och frågor. På ett besök hos sin trolofvade tänkte han ej denna dag. Han förebrådde sig sjelf sin hastigt påkomna likgiltighet för henne och för allt som rörde framtiden. Det mål, efter hvilket han så mycket sträfvat, och efter hvars ernående han skulle ansett sig som den lyckligaste bland dödliga, nemligen Claras hand, tycktes honom nu ega blott föga värde. Alla hans tankar, alla hans känslor voro koncentrerade kring den qvinna, hvars namn han ej ens kände och hvilken uppenbarade sig för honom, utan att han visste om hon härstammade från himlen eller helvetet. Skulle han dock äfven denna afton få återse henne, så ämnade han vara modig. Han skulle tilltala henne, och han ville rycka undan den förhatliga slöjan för att se om han hade en engel eller demon framför sig.

Medan han frossade på den tanken, förgick aftonen för honom ganska fort. Skymningen inbröt så småningom, och den ena stjernan efter den andra började tindra på den mörkblå himlen. Från det öppna fönstret hörde han vindens sus i trädtopparna samt sorlet af en liten bäck, som, hoppande från sten till sten, blixtnabbt skyndade ner i dalen. Doftet från skogens barrträd och från alla nyss utslagna vårblommor trängde sig intill honom der han stod, med vemod betraktande landskapet vid sina fötter. Från den lilla köpingen vid bergets fot glimmade ljusen som eldflugor, och från domkyrkans hvälfda fönster utströmmade äfven ljus. Der hölls troligen någon själmessa. Skulle äfven snart för honom messor läsas, för att friköpa hans själ från mörkrets våld? Pater Simon hade ju sagt, att han ej skulle öfverlefva det tredje mötet. Än sedan? Mot sin vilja drefs han framåt, till det goda eller det onda visste han ej, men knäböjande framför krucifixet bad han Gud om kraft att motstå djefvulen och hans anhang.

Då det ljusa skenet, som bebådar månens ankomst, började synas vid horisonten, smög sig Karl ut, och anlände i lagom tid för att se månen fullt belysa altaret och den derpå stående bilden. Vid foten af altaret, som nu var behängd med kransar af friska vårblommor, och med ryggen stödd deremot, satt den okända. Slöjan hade hon kastat tillbaka från det bleka, olivfärgade ansigtet, hvilket var omgifvet af ett rikt svart hår, som böljande föll ner öfver axlar och bröst. Dragen voro fina och regelbundna, men de svarta, feberaktigt glänsande ögonen föreföllo väl stora till det magra ansigtet. Hennes i en hvit klädning insvepta gestalt var tunn, och händerna, som hvilade i knäet, voro nästan genomskinliga. Öfver

hela hennes varelse låg något öfverjordiskt, hvartill de svärmiskt blickande ögonen i ej obetydlig mån bidrogo. Karl von Keller hade tid att iakttaga detta, ty hon tycktes omedveten om hans närvaro ända till dess han stod midt framför henne. Hon slog då upp de stora, mot marken riktade ögonen och fäste dem på honom med ett uttryck af sorg och vemod. En rysning genomilade hans kropp. Var hon verkligen en skogens ande, dömd att fridlös irra omkring i sitt fordna rike, eller var hon en jordens dotter, sänd att försona sina eller andras brott i enslighet och bön.

Efter att länge tigande hafva betraktat henne, repade han slutligen mod och frågade med lätt darrande stämma:

»Hvarifrån kommer du?»

Hon ryckte till, men svarade med en röst så svag och knappast förnimbar som en vestanfläkt:

»Från skogen.»

»Är du ensam?»

»Ja, sedan min far af gudarne kallats till de Elyseiska fältens herrlighet, så är jag allena.»

»Du talar ord som jag ej förstår. Har du mera än en Gud? Hvem var din far?»

»Han hette Philos och var grek. Han sysselsatte sig med att forska efter lemningar af de gamla templen, och som han hört att här i trakten skulle funnits ett altare, helgadt åt Diana, så kommo vi hit. Han fick dock aldrig se det han så ifrigt sökte. Det blef endast mig, som gudarne förunnade att skåda dessa minnen från Roms förgångna storhetstid och att offra vid det altare, på hvilket de gamla romarne nedlade sina håfvor till jagtens gudinna.»

Karl von Keller gjorde korstecknet vid dessa ord och utropade förskräckt:

»Du är då en hedning. Du är ej Kristen?»

Hon rätade stolt upp hufvudet i det hon svarade?

»Nej jag tillhör ej den lära, som talar om straff och död. Jag tror på de gudar, som herrska i Olympen och som evigt skola herrska der, huru mycket än människorna försöka att störta ned dem derifrån. Jag tror på det sköna och på det goda, hvar jag påträffar något sådant, ty det är en gåfva från gudarne der ofvan. Men jag tror ej på Er Gud, som endast talar om fördömelse och död till evig tid.»

»Men vår Gud talar äfven om förlåtelse och evig salighet för den som älskar honom och tror på hans ende son, som dog på korset för verldens synder.»

»Ja, för dem som älska honom, säger du. Men huru kan man älska det man ej ser?»

»Har du sett dina gudar?»

»Ja, jag har tydligen förnummit deras närvaro. Då rodnaden börjar visa sig på den gråa morgonhimlen, så vet jag att Aurora kör sitt spann för att rödja väg för solens mäktige Gud, Helios, hvilken en stund derefter i allt sitt majestät besöker jorden. Är jag ensam i den stora skogen, då hyser jag ingen fruktan, ty jag vet mig stå under Pans beskydd, och sitter jag vid källans rand och ser vattnet porla, så vet jag att det är Nymferna, som dansa på källans botten. Hvert jag vänder mig, hvad jag företager, så vet jag mig vara omgifven af skyddande andar. Jag ser dem i det daggstänkta gräset, jag hör dem i trädens sus, jag förnimmer dem i hvarje välljud, som når mitt öra.»

Hennes ansigte upplystes af en varm glöd, hennes ögon glänste då hon så talade. Hon hade rest sig upp och stod alldeles bredvid honom, med ena handen stödd mot altaret. Han kände hennes andedrägt på sin kind, och ehuru hon talade hädiska ord, kunde han ej vända sina ögon ifrån henne. Han kände sig som förtrollad och trodde, att hon var en ande, utsänd af den onde för att fresta hans odödliga själ.

»Jag har sett bilden af Er Gud», tillade hon derpå. »Äfven hans sons bild har jag sett hängande på korset och blödande ur djupa sår. Det är ej den föreställning jag gör mig om gudomliga väsen. En Gud skall vara ur-bilden af allt skönt, ty det sköna har sitt ursprung i honom, han skulle vara god, ty han är all godhets källa. Den Gud är ej god, som sände sin son att lida en så grym död.»

Karl von Keller visste ej hvad han skulle svara. Han ryste vid det syndiga tal, han hörde, men fann ej ett ord att bemöta hädelserna. Han var tjusad af dessa svarta ögon, som oafvändt voro riktade på honom. Han visste att han borde hata henne, fly bort ifrån henne; och dock kände han, att han älskade henne, och att han ej kunde aflägsna sig, ty fötterna voro som fastvuxna vid marken.

»Är du verkligen en djefvul, utsänd af mörkrets furste», utropade han slutligen, »eller är du, enligt pater Simons utsago, skogens gudinna, som irrar utan rast eller ro och sörjer öfver sitt flydda välde? Hvem du än är, demon eller gudinna — jag älskar dig».

»Häda ej gudarna och ställ ej en stackars jordisk flicka i jemnbredd med dem! svarade hon. Jag är ett söderns barn, uppfödt i Edra skogar. Din mörkrets furste känner jag ej och kan således ej vara utsänd af honom.

»Du kan ej bo i skogen här, ty jag har genomletat hvarje vrå deraf.»

»Liksom fågeln bygger sitt näste, så att ej jägarens öga kan upptäcka det, likaså gör ock den fågelfria människan. Ej hundra steg från den plats der vi nu stå, är min boning belägen».

»Vet du ej att skogen är uppfylld af vida djur?

»Jag står under Dianas beskydd. Dessutom nå de mig ej på klippan der jag bor!»

»Hvarför är du fågelfri? Hvarför gömmer du dig för verdens ögon?»

»Af fruktan för dina trosbröder, för de gråa odjur, som föra frid och försoning på tungan, men som i sina hjertan äro grymmare än ulfvar. Jag hade en gång en bror, mycket äldre än jag. Den lockade de till sig med fagra ord, för att sedan med de grymmaste marter söka tvinga honom att tro på eder gud. Han lyckades undkomma sina bödlar, för att dö i min faders armar. Jag var endast ett barn, men då jag låg på knä vid hans dödsbädd och såg hans söndersargade kropp, då svor jag ett evigt hat till den gud, som kunde tillåta sina tjenare att begå sådana gräsligheter i hans namn, utan att för deras förmäthenhet straffa dem med sin vredes åska.»

I detta ögonblick hördes en sång från den sidan af skogen, som vette åt »Altes Schloss.» Båda lyssnade. Det var en besvärjelsesång mot djefvulen och hans anhang. Karl, som ej förstod orden, lyssnade med förvåning dertill. På hans följeslagerska, som var fullt förtrogen med det latinska språket, hade den en annan verkan. Hon vände sig med af vrede gnistrande ögon mot Karl von Keller, hela hennes kropp skälfde, och rösten darrade af sinnesrörelse i det hon utropade:

»Förrädare, du skall ej hafva den glädjen att se ditt onda anslag lyckas. Liksom de förut gjort med min bror, vilja de nu göra med mig. Jag känner denna sång. Det är grårockarna som äro i förbund med dig för att plåga mig som de plågat honom. Men det skall ej lyckas Eder. Äfven under tortyren skall jag säga Eder att jag hatar Er gud, som tillåter sådana skändligheter, och att jag föraktar honom, emedan han ej har makt att förhindra dem.»

Karl, som ej kunde förstå något af detta vredesutbrott och som såg att hon ämnade aflägsna sig, slog armarna om hennes lif. Hon ryckte sig lös liksom han varit en giftig orm.

»Hör mig!» ropade han ångestfullt.

Då ljödo ännu tydligare rösterna från skogen, och man kunde af trampet förstå, att det var ett helt tåg. Sången klingade mäktig och stark och upprepades af ekot från de närliggande bergen.

»Ja jag hör», svarade hon med förakt. »Njut af ditt verk, du tretungade orm. Falsk som hela ditt slägte! Tror du dock att man fångar den sista ättlingen af en grekisk konungaslägt, liksom man fångar en räf i en fälla, eller att du kan uppehålla mig med fagra ord, till dess att bödlarne omringa mig? Nej fri har jag lefvat. Fri skall jag äfven dö.»

»Släpp mig», ropade hon derpå och sträfvade att komma lös ur de armar, som krampaktigt omslöto henne. Hon pekade öfver altaret inåt skogen. Månen, som stigit allt högre upp på fästet, belyste nu gångstigen framför dem, men lemnade altaret och platsen deromkring i skuggan. På den ljusa vägen framkom ett tåg med Pater Simon i spetsen, tvenne unga prester, den ene med baneret, den andre med ett kors, hvori var inneslutet ett stycke af Kristi törnekrona, följde honom; efter dem kommo chorgossar i små röda skjortor, bärande vigvattenskärl och rökelsekar. Det var pater Simon, som blifvit så upprörd af morgonens berättelse, att han nu kom för att signa den plats, der de onda andarne ännu drefvo sitt spel, men som de säkert skulle lemna då det heliga vigvattnet blifvit stänkt derpå.

Förgäfves kämpade hon att komma lös.

«Nej», ropade han vildt, »jag släpper dig ej, du skall tillhöra mig, om ock himmel och afgrund sätta sig deremot.»

Tåget framskred sakta. Högt ljud nu Kyrie-Eleison, sjunget af chorgossarnes späda stämmor.

Ännu ett ögonblick, och hon hade varit förlorad. Tåget var nu alldeles vid skogsbrynet. Då fattade hon

hastigt sitt beslut. Hon ryckte med den hand, hon hade ledig, hans svärd ur skidan. Hon höll det framför honom.

»Släpp mig eller jag dödar dig.»

»Nej, jag släpper dig ej. Heldre dö i dina armar.»

»Ske dig som du vill», utropade hon, i det hon med säker hand stötte svärdet i hans hjerta.

Hans armar föllo maktlösa ned, och han sjönk mot jorden utan att uppgifva en suck.

Utan att ens kasta en blick på sitt offer, skyndade hon in i skogen. Den hvita klädningen var några ögonblick synlig emellan träden; sedan försvann hon för alltid.

Tåget var nu alldeles invid altaret. Pater Simon ryggade tillbaka, då han fick sigte derpå. Sången tystnade, och alla trängde sig kring patern, som med darande hand fattade vigvattenskålen och med bäfvande stämma började:

»In nomine Patris», längre kom han ej. Skålen med vigvattnet föll ur hans hand. Han sjönk ner på knä bredvid Karl von Kellers kropp, som låg utsträckt vid altarets fot. Gråtande lutade han sig deröfver för att öfvertyga sig om, huruvida ej en gnista lif ännu funnes kvar. Men nej, lifvet hade för alltid lemnat den jordiska stofthyddan. Patern hemskickade sitt folk för att till slottet öfverbringa den sorgliga nyheten och stannade ensam kvar för att bedja vid sitt skriftebarns lik.

Karl von Keller jordades på den plats, der man funnit hans lik. Altaret öfvertäcktes åter med jord, och derpå sattes ett stort jernkors. Afgudabilden föll i spillror då den vidrördes. Troligen hade det myckna vigvattnet, som stänkts derpå, inträngt i den vittrade marmorn och upplöst den.

Clara von Tifenau, som djupt sörjde öfver sin trolofvades sorgliga slut, skänkte rikliga gåfvor till själa-

messor för hans befrielse ur skärselden. En kort tid efter hans död ingick hon som nunna i Lichtenthals kloster, der hon som abedissa slutade sina dagar.

Altaret med korset står ännu qvar, och många äro sedan den tiden de vandrare, som, knäböjande på det gamla Dianatemplets altare, hafva bedt Gud och madonnan för Karl von Kellers själ.

II.

Sibylla Augusta.

På slottet i Rastadt rådde stor uppståndelse. Markgrefve Ludvig hade häftigt insjuknat, och trots alla läkares förenade ansträngningar förvärrades hans tillstånd allt mer och mer. Slottets folk stod i grupper på borggården, hviskande vid hvarandra, ty allt tal och buller, som kunnat störa den sjuke, var strängeligen förbjudet. Hvarje gång en af de lakejer, som hade anställning i sjukrummet, visade sig, rusade alla fram för att få del af de nyheter han medförde. Stor var allas bestörtning och sorg, då slutligen det ryktet spred sig, att den höge sjuklingens timmar voro räknade, och att han redan anammat sakramentet.

Markgrefve Ludvig af Baden var en ädel och god furste, hvilken var lika mycket utom rikets gränser aktad för sin tapperhet, som inom landet älskad för sin mildhet och rättvisa. Han var född i Frankrike, der Ludvig den fjortonde, som var hans fadder, äfven velat att han skolat uppfostras. Men hans farfar, den gamle markgrefven, som var rädd att hans sons sons sinne skulle blifva för mycket vändt till det nya fäderneslandet, lät formligen bortföra honom från hans moder, hvilken önskade se sin son uppfostrad i de ridderliga seder och höfviska later, för hvilka Ludvig den fjortondes hof, enligt hennes åsigt, var en god skola. De unge fursten var dock med hela sin själ tysk och tvekade ej att taga svärdet i hand mot sin gudfader, då det gälde Badens ära. Lycklig fältherre, var han äfven en god fader för sitt folk, och der-

för väckte nu underrättelsen om hans annalkande slut lika mycken sorg som bestörtning.

I markgrefve Ludvigs sängkammare rådde en djup tystnad, endast då och då afbruten af ett sakta jemrande. I den stora sängen, hvilken efter tidens sed stod på en upphöjning, dit ett par trappsteg ledde, låg den sjuke. Vid hufvudgården stod hans läkare och räknade med klockan i hand minuterna mellan intagningarna af läkemedel. På knä vid sängen lågo hans gemål, Sibylla Augusta, och deras både söner, Ludvig och August, två halfvuxna gossar, som af försynen voro bestämda att efter hvarandra bära Badens furstekrona. Vid sängfötterna och så att han kunde ses af den sjuke stod biktfadren med hostian i hand.

Liksom i en lampa, der oljan är förtärd, lågan plötsligt flammar upp för att sedan för alltid slockna, så äfven här. Markgrefven samlade sina sista krafter och reste sig upp i sängen. Efter att med handen hafva gjort en afböjande rörelse mot läkaren, som ville skynda fram, vände han sig till sin äldste son.

»Mina timmar äro räknade», sade han med en röst, som han förgäfves bemödade sig att göra tydlig, men som endast lät som en hviskning, »och i dina unga händer lemnar jag nu omsorgen om mitt folks väl eller ve. Älska Baden som jag gjort och låt dess förkofran i alla hänseenden vara din första tanke. Tag vid der jag slutat, och låt kärleken till ditt folk lära dig, huru det skall rätt styras. Jag går nu att inför en högre domstol aflägga räkenskap för det sätt, på hvilket jag förvaltat det furstedöme, som blifvit mig anförtrodt. Måtte den högste domaren i sin nåd tillgifva mig, om jag uraktlåtit någon af de pligter jag varit skyldig det land, han satt mig att styra. Han som läser människornas hjertan, vet äfven att viljan varit god, om ock krafterna ofta varit för svaga.»

Med sin af dödens kyla redan berörda hand fattade han sin gemåls.

»Tack för de år vi varit tillsammans. Mycket har jag ej fått njuta lyckan vid den husliga härden, ty krig och yttre omsorger hafva hållit mig allt för mycket aflägsnad från mitt hem. Först nu ämnade jag slå mig i ro och tänka på våra barns uppfostran. Denna omsorg hvilat nu uteslutande i din hand. Kom ihåg att du inför Gud är ansvarig därför . . . Du är nu fri, men tänk på dina barn och glöm ej att du är markgrefvinna . . . af Ba . . .»

Rösten som aftagit allt mera, blef slutligen ohörbar, och med en tung suck, sjönk han tillbaka mot kuddarne. Endast ett par ryckningar, och Ludvig af Baden, en af sin tids störste fältherrar, var ej mer.

Biktfadren gick fram och gjorde kortstecknet öfver den döde.

De unga markgrefvarne aflägsnade sig på en vink af modren, efter att med djup rörelse hafva kysst fadrens redan stelnade hand. Sibylla Augusta qvarlåg ännu knäböjande, med ansigtet begrafvet i sin näsduk. Hon märkte ej att läkaren, en vän och förtrogen till Ludvig och som varit honom följaktig på alla hans fälttåg, närmade sig henne. Han lutade sig ner så att han endast kunde höras af markgrefvinnan, men ej af den vid liket bedjande patern.

»Det hvita citronpulver Ni använder till beredande af läskedrycker åt Edra närmaste, Eders furstliga Nåde, sade han med eftertryck, »tyckes ej verka välgörande. Det har haft skadlig inverkan på Eder gemål, markgrefven, liksom på Er fru syster, prinsessan af Toscana.»

Markgrefvinnan ryckte till.

»Hvad menar Ni? Skola min gemål och min syster anklaga mig? . . .»

»De döda säga ingenting», Ers Nåde. »Det händer dock ibland, att ett par korn, qvarlemnade på botten af ett glas, kunna berätta otroliga saker.»

All färg vek från Sibylla Augustas kinder under den gamle läkarens forskande blick.

»Ni vill således påstå . . .»

»Lugna Er, fru markgrefvinna. Ingen kan anklaga då bevis fattas. Glaset med lemningarne af dess innehåll har försvunnet. Jag lemnar Er att uppgöra denna sak med Gud och Ert samvete. Farväl!»

Då läkaren aflägsnat sig, andades Sibylla Augusta åter. Hon tryckte ansigtet djupare ner i händerna för att dölja sin sinnesrörelse.

Sakta närmade sig patern.

»Guds vägar äro outgrundliga, Ers nåd, och fastän vi ej kunna förstå, hvarför han kallat till sig en man i sina bästa år, älskad af sin familj och sitt folk, och som ännu skulle kunnat uträtta mycket godt här på jorden, så måste vi med undergifvenhet foga oss i Guds skickelse. Lycklig är den som kan ingå i den eviga hvilan, med medvetandet af ett så väl förrättadt dagsarbete som Er gemål, samt följd som han af allas tårar och välsignelser.»

Ännu en gång gömde markgrefvinnan ansigtet i händerna liksom till bön. Sedan steg hon upp och lemnade sin döde makes rum.

»Stackars qvinna», sade patern, seende efter henne. »Detta hårda slag kom så oväntadt . . .»

Bland de krigsbyten som markgrefve Ludvig hemförde från sitt turkiska fälttåg år 1692 voro äfven flere fångar och bland dem fyra unga flickor, som han tagit ur ett harem, hvars herre han dödat. Af dessa gjorde

han sin gemål en present. Alla voro vackra, men det var isynnerhet en ung cirkassiska som utmärkte sig för sin skönhet. Ehuru endast ett tolf års barn, egde hon redan en ungmös hela grace. Dragen voro fina och regelbundna, hyn af den klara färgton, som utmärker de cirkassiska qvinnorna samt håret och ögonbrynen mörka, hvilket ännu mera förhöjde hyns hvithet. De stora, mandelformade ögonen voro svarta och djupa, samt gånvo ett vemodigt uttryck åt det nngdomliga ansigtet. He nes växt var harmonisk ehuru ännu något mager, och lofvade att bli vacker när den hunnit utvecklas.

Den unga Naima blef snart markgrefvinnans förklarade gunstling. Då de andra slafvinnorna sysselsattes vid sybågen för att utföra de fina broderier, som voro på modet under denna tid och i hvilkas förfärdigande de egde en sällsynt skicklighet, så stannade Naima hos sin herrskarinna, hvilken hon roade med sina sånger och sina berättelser om lifvet i Cirkassien. Ehuru hennes röst ej var stark, så var den ovanligt ren och skär och passade isynnerhet till hennes hemlands melankoliska sånger. Då hon, accompagnerande sig på sin luta, sjöng sina sorgliga, kärleksglödande romanser, lockade hon tårar ur allas ögon.

Sibylla Augusta behandlade henne som en leksak och tillät hvarken henne eller hennes kamrater att aflägga deras orientaliska drägt. Det roade henne att se denna luftiga varelse i sin guldbroderade jacka, med de vida byxorna rynkade vid fotknölarna samt en rad af guldmynt i det mörka, krusiga håret, sitta på golfvet vid sin herrskarinnas fötter och berätta om sitt lif i hemmet, om föräldrarna samt huru hon kort föra sitt tillfångatagande blifvit såld till sin förste herre. Det låg så mycken barnslig oskuld och friskhet i dessa berättelser, att markgrefvinnan aldrig tycktes tröttna att lyssna dertill.

För markgrefve Ludvig hyste Naima en vördnad, som gränsade till fruktan. Han var äfven den ende som ej skämde bort den vackra slafvinnan. Han gillade ej den sysslolöshet, i hvilken hon lefde, utan fordrade att hon skulle arbeta liksom de andra turkinnorna. Sitta lutad öfver en sybåge var dock ej i Naimas smak, och knappt hade markgrefven lemnat rummet, förrän arbetet kastades åsido och hon skyndade att intaga sin förra plats — som en trogen hund vid sin herrskarinnas fötter.

Så förgingo några år. Naima var nu en qvinna af så sällsynt skönhet, att allas blickar fängslades deraf. Sjelf tycktes hon omedveten derom och mottog alla artigheter, som slösades öfver henne, med det största lugn. Slutligen började markgrefvinnan finna, att man gjorde för mycket affär af den unga slafvinnan, och att hennes skönhet var det stående samtalsämnet. Sibylla Augusta var förargad, men måste inom sig erkänna, att Naima var ovanligt vacker. Hon tyckte dock ej om att se alla herrars ögon liksom genom en magnet, dragas till det formfulländadt sköna ansigtet med de stora, svarta, melankoliska ögonen. Hon beslöt därför att med första göra sig utaf med en så farlig rival.

Ödet gynnade snart hennes föresats.

Bland de manliga fångar, som Ludvig hemförde från Turkiet, var äfven en ung man, som här kallades Achmed och som i sitt fädernesland var känd under namnet Achmed Pascha. Liksom de andra fångarne sysselsatt att under pådrifvarnes piskor bryta sten och rödja vägar, hade han så småningom genom sitt förstånd och sin förmåga att med små hjälpmedel underlätta arbetet, vunnit sina förmäns och medfångars välvilja. Slutligen blef han satt till en sorts uppsyningsman öfver sina kamrater och gjorde då allt hvad i hans förmåga stod för att lindra nöden hos sina landsmän.

En dag passerade markgrefvinnan, följd af Naima, förbi det ställe der Achmed arbetade med sitt folk. Han blef genast betagen i den sköna flickan och sökte länge ett tillfälle att tala vid henne. Detta föll sig ej lätt, bevakad som han var. Han hade visserligen mera frihet än sina olycksbröder, men de voro alltid omgifna af vakt, som hade befallning att nedskjuta den förste, som gjorde det minsta försök att aflägsna sig från sina kamrater. Dock lyckades det en gång, då Naima befann sig i trädgården för att plocka blommor åt sin herrskarinna, och Achmed, för ögonblicket obevakad, med sitt folk tågade förbi gal-lerporten, som från trädgården förde ut på fältet. Han gjorde ett tecken åt sina kamrater att gå förut, och stannade sjelf hänryckt vid åsynen af den unga flickan, som lik en brokig fjäril fladdrade bland blommorna.

»Hvad heter du?» sade han på turkiska till henne.

Naima såg sig förvånad omkring, då hon hörde sitt språk talas alldeles invid sig. Hon såg en arbetsklädd karl, som betraktade henne genom jerngallret. Han såg dock så god och olycklig ut, att hon ej blef rädd.

»Naima» svarade hon, utan att veta till hvem.

»Blif ej förskräckt», sade han till den på honom stirrande flickan. Jag är en af dina landsmän och fånge som du. Är du lycklig?»

»Ja mycket lycklig», svarade Naima, som ej ännu visste hvad nästa ögonblick skulle bära i sitt sköte.

»Längtar du ej åter från snö och is till vårt hem-lands myrtensskogar och orangelundar?»

»Jo ibland då det är mycket kallt. Men jag är all- tid inne hos markgrefvinnan», fortsatte hon med stolthet. »Skulle jag som de andra beständigt sitta lutad öfver en sybåge, så kunde jag ej lefva.»

»Det gläder mig att du känner dig nöjd, Naima. Allah gifve att *vi* kunde säga detsamma!»

»Han I det då så svårt?» frågade Naima med deltagande.

»Att arbeta i kyla och snö, med piskan ständigt lyftad öfver ens hufvud, för att utan förbarmande träffa den, som uttröttad försöker hemta andan ett ögonblick, utan tillräcklig föda och utan varma kläder att skyla sig med! Det är en hård lott, isynnerhet då man är van vid ett annat lefnadssätt, som fallet är med de flesta af oss.

»Stackars människor!» sade Naima, och hennes ögon stodo fulla af tårar.

I detsamma hörde hon sitt namn ropas i trädgården.

»Farväl» sade hon. »Hvad är ditt namn?»

»Achmed Pascha.»

»Farväl Achmed», och kyssande fingret åt honom, vände hon sig om. Markgrefvinnan stod midt framför henne.

Naima blef förvånad, men som hon ej visste sig hafva gjort något ondt, var hon fullkomligt lugn.

»Det är Achmed, min landsman, som passat på tillfälle att tala ett par ord vid mig», sade hon, i det hon pekade på den, på andra sidan jerngallret stående arbetaren.

»En sedesam flicka talar ej vid främmande karlar», sade Sibylla Augusta strängt. Sedan återtog hon hastigt, vänd till Achmed:

»Är du gift?»

Denne, förvånad öfver den oväntade frågan, kom sig ej för att svara.

»Det är sannt, detta ord är ju okänt för Er, som hvarken hafven lag eller evangelium. Är du fri att taga dig en hustru?»

»Ja, Ers Nåd», svarade Achmed, som ej kunde förstå hvaråt markgrefvinnan syftade med denna fråga.

»Jag ger dig då Naima», sade hon vårdslöst.

Till vakten, som saknat Achmed och nu kom för att återföra honom, tillade hon:

»Laga att ett rum tills i morgon blir iordningställt i ena slottstornet. Achmed och Naima skola bo der.»

Naima, som stått der alldeles mållös, kastade sig nu för sin herrskarinnas fötter.

»Ni förjagar mig således?» Hvad har jag väl gjort, för att förtjena blifva bortkastad på detta sätt?» utropade hon, högt gråtande.

»Stig upp!» sade markgrefvinnan hårdt. »Det är visst något att gråta åt, att jag gifver dig en man, som är ung, vacker och dessutom har den stora fördelen att vara din landsman.»

»I morgon bittida», sade hon derpå vänd till vakten, »efter messan för Ni upp Achmed till mig och medtager äfven en annan fånge, som kan rabbla upp några böner öfver det unga paret.»

Nickande åt soldaterna, som aflägsnade sig med sin fånge, gick hon upp till slottet, utan att bevärdiga den unga flickan med en enda blick.

Naima inneslöt sig i sitt rum och tillbragte der gråtande tiden till följande morgon. Ett bud från markgrefvinnan kom för att afhemta henne, och en timma derefter hade hon för alltid lemnat de furstliga gemaken, för att i det lilla tornrummet, som Achmeds hustru, börja en ny tillvaro.

Markgrefven, som var frånvarande, då hans gemål bortgifte sin f. d. gunstling, frågade vid sin hemkomst efter Naima. Markgrefvinnan gaf honom då det svar, att som hon upptäckt en kärlekshandel mellan den unga flickan och en af de turkiska fångarne, så hade hon funnit det bäst att låta dessa två få hvarandra. Ludvig gillade fullkomligt hennes handlingssätt och tänkte ej vidare på denna sak.

Naima var ej olycklig. Med hvarje dag lärde hon mera värdera Achmeds ädla sinnelag, och slutligen började hon af hela sitt hjerta älska den make, som en nyck af markgrefvinnan gifvit henne. Achmed var innerligt fästad vid sin unga hustru, och då hans arbete på mark-

grefvinnans befallning blifvit betydligt förmildradt, började han så småningom att försona sig med sitt öde som fånge. Kort var dock hans lycka, ty då Naima ett år efter deras förening gaf lifvet åt en dotter, så började hon sakta aftyna, för att tre månader derefter dö i hans armar.

Stor var Achmeds förtviflan. Alla han tankar och känslor slöto sig nu kring den lilla Naima, som, uppkallad efter modren, med hvarje år allt mera liknade denna, och hvilken så småningom med sitt barnsliga joller och smek började fylla tomheten i fadrens själ.

Så förgingo åren till markgrefvens död 1707. Naima var då sex år gammal. En dag när markgrefvinnan i djup sorgdrägt satt vid fönstret i ett af slottsgemaken och fann tiden med dödande långsamhet skrida framåt, såg hon den lilla Naima, klädd såsom modren alltid varit, i den turkiska jackan och med guldmynten i håret, leka på slottsgården. Sibylla Augusta lät genast skicka efter barnet och förvånade sig öfver de rediga och tydliga svar, det gaf på alla hennes frågor. Den lilla Naima var ej blyg, ej heller tycktes hon generad af den prakt, som omgaf henne. Hennes små fötter trippade på slottsrummens golf, som om de aldrig varit vana vid något tarfligare, och hon kastade knappast en blick på de grannlåter, som öfverallt mötte hennes ögon. På markgrefvinnans fråga; »Kan du sjunga?» svarade hon ett frimodigt »ja» och började med sin barnsliga stämma upprepa samma visor som modren fordom sjungit.

»Hvem har lärt dig dessa?» frågade Sibylla Augusta.

»Min far, då han om qvällarne kommer hem från arbetet», svarade barnet, hvars slående likhet med modren flyttade Sibylla Augustas tankar femton år tillbaka i tiden, då hon för första gången sett barnets mor, visserligen nära dubbelt så gammal som dottren nu var, men lika glad och frimodig som denna.

Den lilla flickan var från denna dag beständigt uppe hos markgrefvinnan. Hon var ett välkommet tidsfördrif under den långa ensamheten. Barnet trufdes äfven väl i slottets salar och roade alla med sina upptåg och glada lekar. Dess muntra skratt upplifvade alla, och från markgrefvinnan ner till tjänstfolket jollrade alla med den vackra flickan, som likt en solstråle inträngt i det dystra slottet.

Achmed såg ej gerna den förändring, hans dotters öde undergått, men han måste foga sig deri. Han motsåg med ängslan den dag, då hans dotter, liksom fordom hennes mor, skulle bortkastas som en annan leksak, på hvilken man tröttnat. Han bemödado sig dock, att med sina förmaningar motverka den böjelse för lyx och prakt, som vistelsen nära Sibylla Augustas person uppväckt i det unga sinnet, men vann dermed endast att hans dotters hjerta allt mer och mer aflägsnade sig från honom. Han fick slutligen åtnöja sig att på afstånd följa sin dotter, som så småningom utvecklade sig från barn till ung flicka, bortskämd och bortklemad af alla. Hennes goda natur hindrade henne dock lyckligtvis från att blifva alldeles förstörd.

Efter sin gemåls död och sedan sorgeåret väl var slut, skyndade markgrefvinnan Sibylla Augusta att åter visa sig i verlden, och liksom förr deltaga i de nöjen och förströelser, den hade att bjuda. Förut tillbahållen af Ludvig, som, ehuru god make, likväl var van att befalla och göra sig åtlydd, hade hon alltid först måst inhemta hans vilja i hvad hon ämnade företaga. Nu var hon deremot fri. Ehuru ej i den första ungdomen, var hon dock ej för gammal att njuta af sitt oberoende. Fastän hon befann sig på midten af trettioalet, hade knappast

de första rynkorna börjat visa sig på den hvita pannan. Ögonen voro stora och klarblå, med fint tecknade ögonbryn. Näsan var rak och munnen välformad, ehuru läpparna voro något för fylliga. Nedre delen af ansigtet var starkt utvecklad och vittnade om beslutsamhet, parad med njutningslystnad. Hennes smärta, ehuru fylliga figur hade ännu qvar hela sin smidighet, och den bländande hvita hyn egde ännu ungdomens hela friskhet.

Regentinna under sin sons minderårighet, förblef hon äfven under de första åren af dennes regering den styrande. Den unge markgrefve Ludvig var ifrig jägare och föredrog att ströfva omkring i skog och mark, framför all sysselsättning med regeringsärendena. Han öfverlät med glädje dessa bestyr åt sin moder. Detta öfverensstämmde också fullkomligt med Sibylla Augustas önskan. Under sin gemåls tid tvungen att lyda, njöt hon nu utaf att kunna befalla. Hon älskade lyx och prakt, och kring henne samlades sig derföre allt hvad Baden hade utmärkt i fråga om rang och börd. För lycksökare af alla slag var hennes hof ett Eldorado. Sjelf begåfvad med ett godt förstånd, var hon svag för att omgifva sig med bildade personer, och medveten om sin skönhet, ville hon se vackra ansigten omkring sig. Hon var allt för säker om sin makt, för att frukta att bli öfverglänst, och var dessutom ej så finkänslig, att hon ej utan förbarmande kunde afskeda en hofdam, som stod henne i vägen. Hon ville att hennes hof skulle vara beryktadt för sina sköna damer, men hon ville sjelf vara solen, till hvilken alla skulle vända sig. Att smickrare i mängd omgäfvade henne, var naturligt, och smickrets fina gift blef slutligen för henne det lifselixir, utan hvilket hon ej kunde lefva.

Med sina barn sysselsatte Sibylla Augusta sig ej mycket. Den äldste sonen, Ludvig, fortsatte efter fadrens död som förut sina studier, hvilka han först afslutade då han uppnådde myndig ålder. Den yngre, August, upp-

fostrades i ett kloster och tycktes visa håg att ingå i kyrkans tjänst. Dottern, som endast var tre år gammal vid fadrens död, lemnades i sin guvernants händer för att ej störa modren, som, sysselsatt med regeringsärendena eller sina nöjen, hade föga lust att befatta sig med sin dotters uppfostran.

Af regeringen var Sibylla Augusta mera intresserad. Hon använde under de första åren en stor del af sin dag, för att arbeta med de ministrar, som ännu voro kvar sedan hennes gemåls tid. I början gick äfven allt ganska bra. Så småningom började dock markgrefvinnans gunstlingar, hvilka hon rätt ofta ombytte, att vilja inverka på regeringsbesluten. Detta gaf anledning till många meningsskiljaktigheter emellan henne och ministrarne. De sednare måste naturligtvis lyda sin herrskarinna, men gjorde det ej utan att inlägga de kraftigaste protester mot hennes regeringssätt. Sibylla Augusta blef ond och afskedade den ene efter den andre af markgrefve Ludvigs bepröfvade vänner, hvilka hon ersatte med sina gunstlingar. Dessa, som visste att deras välde ej skulle blifva långvarigt, skyndade att samla i ladorna för den onda dagen, på hvars ankomst de voro beredda. I stället för att sköta de ämbeten, som markgrefvinnans godhet och ej deras förtjenster förskaffade dem, sökte de endast att på möjligast korta tid roffa åt sig det mesta möjliga af statens medel. Markgrefvinnan skrattade, då man gjorde henne föreställningar derom, och förklarade att »de stackars människorna måste också lefva. Man fick ej döma dem för strängt.»

Då tillståndet slutligen blef outhärdligt, beslöto några af den afiidne markgrefvens vänner att vädja till den unge markgrefven, hvilken, ehuru till titeln regent, ej sedan han blef myndig, befattat sig med regeringsärendena. De visade honom med klara siffror det rofferisystem, som nu rådde, samt besvuro honom att taga sty-

relsen i egna händer och ej längre lemna den i sin mors, hvilken satte sina gunstlingars fördei framför landets väl. Markgrefven, sålunda förmådd till handling, gjorde sig noga underrättad om sakernas tillstånd, och satte sig från denna dag i spetsen för regeringen. Modren blef högst förvånad häröfver och försökte i början protestera emot denna inskränkning i hennes makt. Men det var för sent. Regeringstömmarna, som hon tanklöst låtit halka sig ur händerna, höllos nu stadigt af Ludvig, som ej visade någon lust att åter släppa dem ifrån sig. Hennes gunstlingar blefvo afskedade, och Sibylla Augustas tid behöfde ej som förr delas emellan regeringsärenden och nöjen. Hon kunde hädanefter uteslutande sysselsätta sig med de sednare.

Äfven under sin regeringstid hade markgrefvinnan ej uraktlåtit något, som kunde tjena till förströelse. Den ena festen aflöste den andra, den ena lustbarheten tillställdes efter den andra vid hennes hof. Kostymbaler, teaterföreställningar, ridturer, allt upptänktes för att roa den njutningslystna herrskarinnan, hvilken fann behag uti att visa sig i all sin skönhet och prakt. Före kostymbalerna tillkännagafs alltid, hvilken dräkt hon ämnade bära, på det ingen täflan skulle kunna uppstå; på teatern spelade hon alltid rolen af gudinna, ty hon visste att den grekiska drägten var särdeles lämplig för hennes figur. På en bal mottog hon, prydd i juveler och guldbrokad, hyllning af alla som den skönaste och blef af sina varmaste beundrare liknad vid alla Olympens qvinliga innevånare.

Sedan markgrefve Ludvig uppnått myndig ålder, visade han sig sällan i sin mors salonger. Då han uttröttad kom hem från jagten, uppsökte han sina egna rum, der ljudet af menniskor och bullret af gäster ej nådde hans öron.

Nu, då markgrefvinnans tid ej var upptagen af viktigare värf, kastade hon sig hejdlöst in i nöjenas hvirfvel.

Det tycktes, som om på hennes själ gnagde en inre oro, hvilken ej kunde stillas, utan måste döfvas. Hvarje dag medförde nya förströelser, och var den säkrast om hennes gunst, som bäst förstod att uttänka planer till nya lustbarheter.

Vintren 1719 var isynnerhet utmärkt för den glans, som Sibylla Augustas hof utvecklade. Redan ett par gånger hade den unge markgrefven, uppmanad af sin fars vänner, gjort modren föreställningar, men utan framgång. Slutligen upphörde han att visa sig på sin mors fester, till dennas stora belåtenhet. Sonens närvaro hade alltid på henne utöfvat ett visst tvång.

Vintrens festligheter skulle afslutas på markgrefvinnans födelsedag, som skulle firas med en stor maskerad och kostymbal. Markgrefven hade företagit en resa på några dagar, för att slippa närvara vid denna fest, hvilken han eljest till följd af dagens betydelse skulle haft svårt att undandraga sig. Hela hofvet väntade med otålighet denna maskeradbil, hvilken var den första som gifvits vid Sibylla Augustas hof. En af hennes gunstlingar hade sett en sådan i Paris och skyndade nu att införa densamma i sitt hemland.

Hvad Achmed fruktat inträffade äfven. Naima skulle ej för alltid kunna bibehålla sig i sin herrskarinnas ynnest. Samma skäl, som förorsakat modrens förvisning från slottet, vållade äfven dottrens aflägsnande derifrån. Naima var nu aderton år. Hon var lika vacker som modren, ehuru hennes utseende var mindre melankoliskt. Samma skära hy, samma stora, mandelformade, svarta ögon hade äfven denna Naima. Hon var kanske något längre än modren varit, men växten var lika fin och gångeu lika elastisk. Det var därför naturligt att hon blef

uppmärksammad, och att alla hofvets herrar sökte uppfånga en blick ur den unga slafvinnans underbart sköna ögon.

Naima, hvilken redan som barn lemnat tornrummet och flyttat upp i slottet, besökte ej fadren ofta. Detta sårade honom, men som han ej ville störa sin dotters glädje, sade han ingenting derom.

En dag kom hon dock gråtande ner till honom.

»Jag vet ej hvarmed jag förtörnat markgrefvinnan», sade hon, efter att länge för tårar ej hafva kunnat få fram ett ord. »Sedan en tid tål hon ej ens att se mig. Hon slog mig till och med i går, då jag ej så fort lemnade rummet som hon önskade.

Achmed lyssnade nedstämd till denna klagan.

»Stackars barn, har nu turen äfven kommit till dig! Jag har länge väntat, att det skulle gå med dig, som med din stackars mor.»

»Huru gick det med henne då?» sporde flickan, som mycket sällan kunde förmå fadren att tala om sin afidna hustru.

»Hon blef som du, smekt och bortskämd till en tid, för att sedan handlöst bortkastas, som en leksak på hvilken man tröttnat.»

»Men hvarför det? Hvarför var man elak emot min mor? Han höll på att svara: »Derför att hon som du var skön;» men han hejdade sig.

»Derför att furstliga personer äro ombytliga. När de en tid sett samma ansigten kring sig, vilja de se nya. Markgrefvinnan har tröttnat på att alltid hafva dig uti sin närhet.»

Achmed hade mycken möda att öfvertala sin dotter att med lugn och tålmod bära äfven den mulna dagen. Då hon lemnade honom, var hon ännu ganska uppbragt.

»Jag flyr! Jag reser till Turkiet, om de äro elaka mot mig här», sade hon i det hon skyndade tillbaka upp i slottsvåningen.

Achmed funderade på dessa ord. Skulle det verkligen kunna låta sig göra? Han satt länge och tänkte derpå, och småningom vaknade hos honom en hemlängtan, så stark som han ej känt sedan de första åren af sin fångenskap. Visserligen var han nästan okänd i sitt hemland efter så många års bortovaro, och hans vänner voro till största delen borta eller skingrade. Men han blefve fri. Han skulle ej längre behandlas som ett djur och fösas med piskan. Han skulle lefva som en fri man och hans dotter med honom.

Ännu mera tänkte han härpå, då han några dagar derefter underrättades om att hans rum behöfdes till andra ändamål, och att han skulle flytta tillbaka till fängelset, till de andra fångarne.

Sibylla Augusta hade verkligen förändrat sig i sitt tycke för den unga flickan. Hon var lika svartsjuk på Naima, som hon förut varit på modren. Kanske ännu mera, ty Sibylla Augusta var ej längre ung. För att aflägsna Naima från slottsrummen sysselsatte markgrefvinnan henne i en annan del af slottet, och sedan hon arbetat der en tid, blef hon befalld att hädanefter intaga sin plats bland de andra tjenarne och arbeta lika som de. Detta sårade Naima djupt, och många och bittra voro de tårar hon fällde då hon i fråga om de vanligaste arbeten af de andra tjenarinnorna hånades för sin oskicklighet och ovana.

Af fruntimren vid hofvet saknades ej Naima, men desto mer af markgrefvinnans manliga uppvaktning. Alla, både äldre och yngre, hade alltid sökt tillfälle att utbyta ett par ord med den vackra flickan, som åtnjöt allmän aktning för sitt älskliga sinnelag och sina rena seder.

Baron Rheinsberg, markgrefvinnans förste kammarherre, kände i synnerhet en stor tomhet efter henne. Han hade sett henne från första dagen hon satte sin fot i slottsgemaken och hade med intresse följt utvecklingen

af hennes karaktär. Det var ej allenast hennes skönhet som fångslade honom, det var äfven den renhet som omgaf hela hennes varelse. Mången gång hade han, utan att hon visste derom, skyddande stått vid hennes sida, då någon nykommen ung adelsman, bländad af hennes fågring, ansett sig otvunget kunna visa sin beundran för en slafvinna. Baronens visste ej huru mycket den unga flickan vunnit insteg i hans hjerta, förrän nu, då han ej mera fick se och tala vid henne. Som han tillhörde en stolt och andryg slägt, hvars idéer till en stor del voro hans egna, så fann han det nödvändigt att afstå från tanken på att till sin hustru taga en slafvinna, huru skön hon än vore, och som en man af omutlig heder skulle det aldrig fallit honom in att tillbjuda den qvinna han älskade att intaga någon annan plats i hans hem, än den af baronessa Rheinsberg. Han föresatte sig därför att heldre lefva ogift, än låta någon annan än Naima blifva hans följeslagerska genom lifvet. Många af hofdamerna begagnade sig af de konstgrepp, hvaraf qvinnorna ega ett så stort förråd, för att fånga honom i sina nät — men förgäfves. Han uttalade högt sin föresats att förblifva untkarl, och ingen misstänkte hvem som föranledt ett dylikt beslut.

För Naima var det numera svårt att träffa sin far. Någon gång hände det dock att hon genom sina böner kunde förmå den soldat, som stod på vakt vid fångelse-dörren, att tillåta henne några ögonblicks samtal med Achmed, hvilken, sedan han återgått till sitt förra lif, blifvit allt mera dyster.

»Kunna vi verkligen icke fly?» frågade hon en qväll, då hon satt i fadrens mörka fångelse, der en stol och en bänk utgjorde hela möbleringen. »Är det alldeles omöjligt?»

»Om ej omöjligt, så är det i alla händelser svårt. Vi äro ju båda bevakade, ehuru på olika vis.»

»Skall jag då vara tvungen att framsläpa hela mitt lif på det sätt, som jag nu gör», sade Naima tröstlös.

»Låt oss hoppas, mitt barn! Kanske yppar sig något tillfälle då vi minst ana det. Som du ser, har jag ej varit overksam.» Han gick bort till fönstret och uttog jerngallret.

»Fader, hvad har du gjort? Man skall se att fönstret är borta, och man skall förstå skälet dertill.»

»Var ej rädd, det har ingen fara», sade Achmed i det han åter insatte gallret på sin förra plats.. »Man skall hafva skarpare ögon än vakten, för att kunna se hvar dessa jernstänger äro genomsågade.»

Naima satt djupt begrundande en stund.

»Fader», utropade hon plötsligt, »jag vet ett sätt. På markgrefvinnans födelsedag skall gifvas en stor fest, der alla skola vara maskerade. Troligen skall jag då som vanligt vara i turkiska salongen. Då kunna vi passa på tillfälle och smyga oss ut.»

»Och en gång väl ute, hvad skola vi då taga oss till? Du har ej styrka att ströfva kring i skogen, kanske mången gång utan både föda och tak öfver hufvudet.»

»Jag underkastar mig allt, heldre än att stanna här», utropade den unga flickan beslutsamt. »Instängd kan jag ej lefva. Dessutom vet du ej hvilken plåga det är, att dagligen blifva hånad och förödmjukad af tjenarne, hvilka jag aldrig vet mig hafva tillfogat något ondt. Om du vill se din dotter lycklig, om du älskar henne, så låt oss fly.»

Naima låg på knä för fadren och öfverhöljde hans händer med kyssar.

Innan far och dotter denna afton skiljdes åt, var planen till flykt uppgjord. Achmed skulle, iklädd sin orientaliska dräkt, hvilken han ännu egde i behåll, komma upp i slottet. Der skulle han uppsöka Naima, som alltid på fester var tillsammans med de äldre slafvinnorna i tur-

kiska salen, för att kringbjuda sorbet och kaffe till gästerna. Under en dans skulle de smyga sig ut, och en gång väl utför trapporna, skulle det vara lätt att komma vidare. Naima åtog sig att skaffa en mask. Hon hade sett en sådan på en af hofdamernas bord, då hon städade hennes rum, och fann, att det ej skulle vara svårt att förfärdiga en åt sig och en åt sin far. Om de ej finge tillfälle att träffas, så skulle Achmed afhemta den under en lös sten vid trädgårdsporten. Der skulle hon äfven lägga ett bref med alla underrättelser hon kunde lemna.

Ändtligen inträffade den länge efterlängtade dagen: markgrefvinnans födelsedag. Stora slottsvåningen i Rastadt var denna afton festligt upplyst. De furstliga gemaken strålade i ljus från alla kronor och kandelabrar. Lakejer i det badensiska granna livréet sprungo omkring, bärande stora blomkrukor, som skulle utgöra fonddekoration i balsalen. En liten salong, gränsande derintill, var inredd som löfsal och tycktes, i det mystiska skenet från en i taket hängande alabasterlampa, inbjuda till hvila efter dansen. På andra sidan om den stora riddarsalen, som för denna afton var inredd till danssal, låg den turkiska salen, så kallad efter alla de troféer, tagna af markgrefve Ludvig under hans fälttåg mot turkarne, hvilka voro uppställda i denna sal. Yataganer, hvilkas handtag voro rikt besatta med juveler, bössor och pistoler, hvilkas kolfvar voro prydda med dyrbara inläggningar af guld, silfver och elfenben, krokiga sablar med damaskerade klingor, dolkar af alla storlekar och former, samt standar, tagna vid Nissa och Salankemen, voro upphängda kring väggarna. I fonden af salen stod den rustning, som markgrefven burit under dessa drabbningar. I hörnen stodo sadlar med rika broderier i guld och silfver, samt hela drägter, tagna från de fallna fienderna. En stor divan, med kuddar i turkiskt broderi, klädde ena långväggen. På den andra stod en lång, trappformig

hylla, på hvilken urnor och kaffeserviser af dyrbart porslin samt pipor af alla slag och storlekar voro uppställda. Från taket nedhängde kulörta lampor i mängd, hvilka med sitt mångfärgade sken belyste den turkiska halfmånen, hvilken, glänsande som guld, framtittade öfverallt på väggarne.

Denna sal var af markgrefve Ludvig sjelf iordningställd strax före hans död, och hölls i stor helgd af markgrefvinnan och hennes barn.

Vid högtidliga tillfällen brukade Sibylla Augusta låta de turkiska slafvinnorna, iklädda sina rikaste drägter och djupt beslöjade, kringbjuda sorbet och kaffe på små förgyllda brickor till de i den turkiska salen inträdande gästerna. Äfven denna afton voro slafvinnorna der. Naimas hjerta klappade hörbart, och omsorgsfullt drog hon slöjan ännu tätare för ansigtet, på det ingen skulle kunna märka hennes oroliga utseende.

Så småningom började de stora slottstrapporna att fyllas med folk. Den ena bärstolen efter den andra aflemnade sin sköna börda vid slottstrappan och borggården hvimlade af stora tunga ekipager, förspända med fyra hästar i bredd samt med fackelbärande lakejer bakpå och på fotstegen. Ryttare voro ej många, ty kostymerna passade ej alltid till hästryggen. Dock fanns det en och annan som, insvept i en långa kappa och följd af en lakej, ridande anlände till slottet. På den stora slottsgården var allt lif och rörelse. Facklorna flammade och sprakade, hästarne gnäggade, kuskarna skreko för att röja plats för sina åkdon, och betjenter, bärande sina herrars färger, sprungo beskäftigt om hvarandra. Stadens småborgare och handtverkare med hustrur och barn trängdes i slottsportarne, för att uppfånga en skymt af de granna drägterna. Oupphörligt blefvo de bortkörda af vakten, och oupphörligt tittade de nyfikna ansigtena åter fram. Några oförvägna pojkar hade klängt sig fast vid remnorna

i slottsmuren och njöto der, osynliga för slottsknektarna, af en fri utsigt öfver hela borggården.

I de festligt smyckade salarne visade sig nu det ena paret efter det andra. Olympens gudar och gudinnor blandade sig med bondfolk från Tyskland och Schweitz, Venedigs gondolierer i sjömansdrägter och breda guldfransade skärp, rörde sig lätt och ledigt bredvid en mynherr, hvars rikt veckade klädedrägt knappast tillät honom att taga ett steg framåt. Turkiska soldater, i broderade jackor och kroksablar samt med turbaner på de stora pudrade perukerna, samspråkade med en munk i fransiskaner-ordens bruna drägt, obekymrad om de olika troslärorna. En odalisk, beslöjad så att endast de tyska blå ögonen syntes, promenerade på det bonade golfvet arm i arm med en djupt uringad hofdama från Ludvig XIII:s tidevarf. Alla folkslag och alla tidsåldrar voro här representerade, från negern, som med sin röda kjortel och sina stora runda örhängen utförde sina danser, accompagnerande sig på sin cymbal, till trubaduren med sin luta, som förljufvade vinteraftnarne för borgfrun, då hon under mannens frånvaro vid den sprakande brasan sömmade med sina tärnor. Tyska soldater och romerska kejsare, juvelgnistrande hofdamer och tiggande munkar, allt rörde sig i broderlig sänja och bildade en brokig tafla, med de mörka gyllenläderstapeterna i den stora riddarsalen till bakgrund. De tolf markgrefvarna på väggarne, med sina mörka rustningar och bistra miner, skulle säkert, om de kunnat stiga ner ur sina ramar, varit högst förvånade att befinna sig i ett så blandadt sällskap.

Då alla voro samlade, inträdde markgrefvinnan med sina hofdamer. Hon bar en mask, men var iklädd en kostym som nattens drottning. Den svarta sammetsklädningen, öfversållad af diamanter, var djupt uringad, och på den bländande hvita halsen gnistrade juveler af sällspord skönhet. På hufvudet bar hon en lång, svart tyll-

slöja, broderad med silfverpaljetter, som var fasthållen af ett diadem juveler. Hon var skön i denna dräkt. Kinderna, som enligt tidens bruk voro belagda med smink, hägrade i den ungdomligaste rosenfärg emot den svarta slöjan, ögonen voro glänsande, munnen med de stora korallröda läpparne och de ännu hvita tänderna log belåtet och då hon stolt skred fram i salen, undföll ett rop af beundran allas läppar.

Hofdamerna i svarta slöjor och svarta tyllklädningar, öfversållade med silfverpaljetter, följde som nattens tärnor sin höga herrskarinna.

Efter att med ett nådigt leende till höger och vester hafva helsat de djupt bugande gästerna, gaf Sibylla Augusta en vink åt musiken, som befann sig på den i ena ändan af salen särskildt för detta tillfälle uppförda estraden. Der uppspelades genast en menuett. Det var markgrefvinnans favoritdans. Hon visste att hennes figur tog sig väl ut i menuettens långsamma rörelser, och om den grace hon deri utvecklade hade hon hört så många berömmande omdömen, att hon ej kunde vara i okunnighet om huru väl hon dansade densamma.

En spansk riddare i guldstickad kappa, och hvars barett var prydd med en diamant af klaraste vatten, böjde knä för markgrefvinnan för att föra henne i dansen. Hon räckte honom sin hand, som han passioneradt förde till sina läppar.

»Hvad Ni är skön!» hviskade han, ännu på knä och försjunken i hennes åskådande.

»Stig upp, man kunde igenkänna Er. Ni vet att hofvets tungor redan äro i rörelse.»

Grefve von Giesbach, markgrefvinnan Sibyllas dåvarande gunstling, ty det var han, steg upp och framräckte sin med guldstickade handskar betäckta hand. Sibylla Augusta lade sina yttersta fingerspetsar derpå, och dansen började. Det ena paret stannade för att betrakta mark-

grefvinnan och grefve von Giesbach, hvilken alla igenkänd på den resliga växten och den stolta hållningen. De voro äfven ett vackert par. Vid hvarje hennes rörelse gnistrade diamanterna, och då ljusstrålarne bröto sig deremot, skimrade de i alla regnbågens färger. Grefve von Giesbach med sin välväxta gestalt, iklädd en guldstickad hvit riddardrägt och en kappa fodrad med karmosinrödt atlas, förde sig med osökt elegans. Mycket talades och hviskade bland dem som voro oinvigda i hoflifvets mysterier, om orsaken hvarför markgrefvinnan valt just honom till sin kavaljer, då det bland gästerna fans många, hvilkas börd och rang gjorde dem mera berättigade till denna ära.

»Möt mig i lilla löfklädda salongen efter balens slut», hviskade Sibylla Augusta till sin gunstling, då han böjande ett knä för sin sköna dam, slutade menuetten.

Kontradanser och kadriljer följde derpå, och i alla deltog markgrefvinnan med ungdomlig liflighet. Hon visste sig vara beundrad och insöp med välbehag allt smicker, som slösades på henne.

»I edra ögon är väl dansen en svår synd, sade hon till en barfotamunk, som i sin gråbruna kåpa, fasthållen med ett rep om lifvet, stod vid soffan, der hon hvilade sig efter sista dansen. »Eller hur? vördige fader. Anser Ni mig ej för en oförbätterlig synderska?»

»Israels barn dansade på Guds befallning framför tabernaklet i öknen, och således kan dansen i och för sig ej vara någon synd», svarade munken. »Skulle den äfven vara det, så ger jag med glädje absolution åt den som deri utvecklar så mycken grace, så mycket behag, att templets danserskor ej skulle kunnat uthärda jemförelse dermed.»

Sibylla Augusta syntes nöjd med detta sökta smicker, och vändande sig till en rysk bojar i sobelbräm

lifpels och dito mössa, i hvilken en stor topas lyste, frågade hon:

»Dansar man äfven menuett i Ert hemland?»

»Eders höga Nåde», svarade bojaren med en bugning, »vi hafva en dans som vi kalla med detta namn. Men hvad en menuett är, har jag först i dag lärt mig förstå, då jag sett den dansas af Badens markgrefvinna.»

»Ni dansar då säkert äfven kadrilj?» sade Sibylla Augusta, och mottagande bojarens arm, lät hon sig föras ut i balsalen, der en kadrilj just nu uppspelades.

I den turkiska salen gingo gästerna ut och in emellan danserna, ty då dessa pågingo, trängdes alla i den stora riddarsalen. Naima, som med sina medsystrar kringbjöd förfriskningar, såg med oro efter den dräkt, i hvilken hon visste att fadren skulle uppenbara sig. Ännu hade hon ej sett någon, som liknade honom, och hennes ängslan tilltog allt mer och mer. Då inkom en maskerad person som bar turkisk dräkt. Han tycktes noga betrakta de kring salens väggar upphängda troféerna. Naima kände sitt hjerta slå häftigare. Hon väntade till dess hon såg honom stanna framför markgrefvens rustning. Då hon med en blick öfvertygat sig, att hennes kamrater smugit sig ut, för att, dolda bland gästerna, åse dansen, skyndade hon fram till honom, och, fattande hans arm, hviskade hon:

»Fader, är du ändtligen här! Jag har varit så orolig.»

Turken aftog masken, och den förskräckta Naima såg baron Rheinsberg stå midt framför sig. Hon utstötte ett lätt skri.

»Var ej rädd, Naima!» sade han vänligt. »Jag har

endast kommit hit, drifven af min längtan att se och tala vid dig.»

»Har något händt min far?» sade den af ångest halfdöda Naima.

»Din far, hvad menar du?»

»Jag menar ingenting», sade Naima, som nu fann, att hon varit tanklöst oförsigtig och ville försöka att så godt hon kunde genom låtsad glädtighet utplåna den verkan, hennes ord åstadkommit. »Hvilketdera behagar Ni, sorbet eller kaffe?» sade hon, sedan hon framräckt sin lilla bricka.

»Säg mig sanningen, Naima!» sade baronen Rheinsberg strängt, i det han gjorde en afvisande rörelse mot de förfriskningar, hon bjöd honom. »Du menar ju din far? Skulle han komma hit?»

Hon svarade ingenting. Hon fann med fasa, att både hon och fadren voro förlorade genom hennes tanklöshet.

Baron Rheinsberg fattade Naimas hand.

»Haf förtroende för mig! Du vet ju att jag alltid varit din vän. Är det honom du väntar?»

Ett sakta »ja» undslapp hennes läppar.

»Men huru kunde han komma hit? Och i hvad afsigt?»

»Ni tänkte väl aldrig fly tillsammans?» utropade baronen, liksom ett ljus plötsligt uppgått för honom.

I detsamma blef en maskerad person, klädd nästan på samma sätt som baron Rheinsberg, synlig i dörren. Naima ryckte till, och baronen påsatte åter sin mask, då han såg turken närma sig.

»Achmed», sade han, noga fixerande den ankommande.

»Fader», utropade Naima, skyndande emot honom. »Vi äro förlorade, och det är jag som är skulden dertill.»

Achmed ryckte masken från ansigtet.

»Stackars barn!» var allt hvad han kunde få fram öfver sina läppar, men hela hans faderskärlek uttalade sig i dessa ord.

»Usling!» sade baron Rheinsberg, häftigt vändande sig till honom, som ville draga ditt stackars barn med dig i förderfvet. Huru ville du försöka komma ut härifrån? Alla vakter äro för qvällen fördubblade, och ingen får maskerad passera slottsporten.»

»I så fall äro vi verkligen förlorade», sade Achmed sorgset. »Hvad betyder det för mig! Jag blir skjuten och slipper på det viset ifrån det usla lif, som jag nu för. Men det blir svårare för dig», sade han till den unga flickan, som gråtande stod vid hans sida. »Dock finnes ett sätt till räddning. Låtsa fullkomlig okunnighet om min härvaro. Jag har kommit hit dig ovetande för att be dig fly med mig. Ni vill ju vara nog barmhertig», sade han bönfällande till baron Rheinsberg, »att anklaga endast mig. Det är också endast jag som är brottslig», fortfor han, då baronen förblef tyst. »Det är jag som uppgjort planen till flykt, och det är jag som öfvertalat det stackars barnet att med mig lemna slottet.»

»Det är ej sannt, tro honom ej!» utropade Naima ångestfullt, fattanda baronens arm. »Det är jag som besvurit min far att befria mig härifrån. Lifvet här, så olika mot hvad det fordom varit, blef mig outhärdligt, och jag ville bort från alla förödmjukelser och allt hån. Det alltsammans mitt fel. Min far är oskyldig.»

Baron Rheinsberg hade en hård strid att utkämpa med sig sjelf. Skulle han utlemna Achmed eller ej? Han beslöt sig för det förra. På så sätt befriade han sig från den enda varelse, som hade någon talan öfver Naima. Han kunde sedan sjelf bortföra henne till något af sina slott och, döljande henne der, vänta till dess tacksamheten öfver en förbättrad ställning förde henne i hans armar.

Han tog redan ett steg mot dörren för ett tillkalla folk.

»Rädda min far eller jag anger mig sjelf!» sade Naima, beslutsamt ställande sig i hans väg.

Dansen hade slutat, och om ett ögonblick skulle de dansande paren och deras åskådare sprida sig till de andra rummen. Baron Rheinsberg såg på Naima, som kastat slöjan tillbaka. Hennes stora, svarta ögon stodo, ängsligt bedjande, fästade på honom, liksom hon väntade lif eller död af hans mun. Hans hjerta veknade. Han visste äfven, att hon ej var ibland dem som ryggade tillbaka för det hon ansåg rätt, och att hon i nästa ögonblick skulle bekänna allt för markgrefvinnan, hvars röst tycktes komma allt närmare.

»Stanna!» sade han till Naima, som närmade sig dörren. »En Rheinsberg har aldrig varit en förrädare, och med detta namn kallar jag den, som anger tvenne olyckliga, hvilka sakna medel att försvara sig. I kunnen förlita Er på mig.»

»Sätt på dig masken!» ropade han derpå häftigt till Achmed. Denne lydde, och ögonblicket derefter stod markgrefvinnan i rummet.

Naima skyndade att fälla ner sin slöja, men det var för sent markgrefvinnans panna rynkades.

»Du borde piskas för din oblyghet», sade hon i sträng ton till den af sinnesrörelse ännu darrande flickan. Du har för sista gången satt din fot i slottsrummen. I min närhet får ingen visa sig, som ej vet att iakttaga ett anständigt uppförande. Gå ögonblickligen din väg.»

Naima skyndade gråtande ur rummet.

»Ej heller vet jag när det blef brukligt för mina gäster att, i stället för att delta i dansen, stå och sladdra med mina tjenare», sade hon, vändande sig till baronen och Achmed, som båda sökt närma sig dörren. Den först-

nämnde, som kände sin herrskarinnas lynne, visste att ett afsked från hofvet skulle blifva följd, om han tvangs att demaskera sig, och en gång skiljd från detta hof, kunde han ej mera vara nyttig för sina skyddslingar. Han drog därför Achmed hastigt med sig ut, der de banade sig väg genom mängden och lyckades obemärkta smyga sig utför den trappa, som från en försal ledde ner till uppvaktningens rum. Väl nedkommen till sig, bytte han hastigt om dräkt. Han förmådde Achmed att göra detsamma, och de utvalde af den massa bondkostymer, baronen låtit sin kammartjenare hemtaga till påseende, hvar sin tyrolerdräkt. Derefter skyndade de åter upp. Sedan de promenerat några slag fram och tillbaka bland de andra gästerna, tog baron Rheinsberg Achmed under armen och ifrigt samspråkande, gingo de ned för slottstrapporna och öfver borggården. Vakterna skyldrade för baron Rheinsberg, som hade aftagit masken, på det alla skulle kunna igenkänna markgrefvinnans kammарherre. Utan äfventyr uppnådde de fängelsemurarne, och baronen lemnade ej sin skyddsling, förrän han öfvertygat sig att denne obemärkt kunnat smyga sig åter in i sitt fängelse. Derpå gick han sjelf tillbaka upp i slottsvåningen, och då han der med liflighet deltog i dansen, samt skrattade och prattade med de andra maskerna, så kunde ingen ana, att han en stund förut stått så nära den furstliga onåden.

Markgrefvinnans första tanke vid de båda maskernas försvinnande var att låta uppsöka och straffa dem; men i samma ögonblick inkom grefve von Giesbach för att rådfråga henne om en ny tur i kadriljen, som man ville försöka under hennes egna ögon. Hon skyndade vid sin gunstlings arm ut i danssalen och glömde der hela sin föregående lilla förargelse.

Enligt bruket aftogos alla masker före aftonmåltiden, hvilken serverades vid långa bord, som färdigdukade in-

buros och kring hvilka gästerna sittande togo plats. Vid ett stort hästskobord i öfre ändan af riddarsalen och med ryggen vänd mot porträttet af markgrefvarnes af Baden anherre, satt Sibylla Augusta. På sin ena sida hade hon österrikiska sändebudet och på den andra det franska. Vid bordet aflades all etikett, och hon deltog med glädje i den fria konversation, hvilken liksom alla andra modeartiklar var införd från andra sidan Rhen. Ju längre man satt till bords, desto lifligare blef stämningen och desto friare samtalstonen. Rhenvinet flöt i strömmar, och den ena skrattsalvan aflöste den andra. Från markgrefvinnans bord angafs tonen för de andra, och munterheten spred sig från riddarsalen ut i den turkiska salen, der äfven en del af gästerna intogo sin aftonmåltid. Slutligen fann markgrefvinnan stojet blifva allt för högljudt och återttagande sin furstliga värdighet, reste hon sig upp. De andra voro tvungna följa hennes exempel, och sedan borden i all hast blifvit utburna börjades dansen på nytt.

Balen var nära sitt slut. Vaxljusen i kronorna voro nästan nedbrunna, och deras flämtande, gulaktiga sken stred med det från de stora slottsfnstren inträngande dagsljuset. Sminket på damernas kinder var nästan utplånadt af dansen och värmen, och från herrarnes allongeperuker hade allt puder försvunnit, för att återfinnas på deras rockar. Dansen hade nästan afstannat, och ehuru musiken gjorde sitt bästa, kunde den endast locka upp några få par, hvilka ej heller dansade med samma liflighet som förut. Efter att hafva gifvit en vink åt sina hofdamer att qvarstanna, drog sig markgrefvinnan tillbaka till den löfklädda salongen. Detta var signal till uppbrott för gästerna, hvilka nu skyndsamt togo afsked.

En stund derefter voro slottsrummen tomma, och en och annan sömnig hoflakej, som släckte ljusen, var nu den enda som rörde sig i de en timme förut af hundratal gäster uppfyllda salarne.

Grefve von Giesbach hade skyndat efter sin herrskarinna då hon aflägsnade sig. Han fann henne sittande på en soffa i den konstgjorda löfsalen. Han tog en pall och satte sig vid hennes fötter.

»Det var sannt», sade markgrefvinnan. »Jag tänkte fråga Er, om Ni vet namnen på tvenne masker, klädda som turkar, hvilka en stund syntes på balen för att derefter försvinna?»

»Nej Ers Nåde», jag har ej ens sett dem. De måtte endast varit synliga en kort stund.»

»Jag påträffade dem i turkiska salen, der de kurtiserade Naima, hvilken slagit tillbaka slöjan för att göra söta miner åt dem. De blefvo förskräckta vid min åsyn och skyndade bort. Sedan dess har jag ej kunnat upptäcka dem. De vågade troligen ej stadna qvar.»

»Jag skall fråga vaktknektarne, om de kunna lemna några upplysningar om dem», sade grefven, i det han reste sig upp.

Markgrefvinnan höll honom tillbaka.

»Det lönar ej mödan att bry sig derom. Sätt Er åter och säg mig i stället, om Ni funnit vår fest lyckad. Jag säger *vår*, ty det var genom Er, som jag först kom att tänka på en maskeradbal.

»Festen var som den endast kan bli då den skönaste af furstinnor för spiran i nöjets verld.»

»Ni, som sett festerna i Frankrike, tyckte säkert att denna var mycket medelmåttig, men Ni måste ihågkomma, att Rastadt ej är något Versailles och markgrefvinnan af Baden ej någon Ludvig den fjortonde.»

»En fest, lik den som här i qväll gifvits till markgrefvinnans ära, skulle göra heder åt hvilket land och

hvilken monark som helst. Den kunde ej hafva varit mera lyckad, äfven om den varit gifven i Frankrikes kungaborg.»

Markgrefvinnans juvelprydda hand lade sig på grefvens hufvud.

»Var Ni äfven nöjd med min toilett i qväll?»

»Ni var förtjusande. Från mun till mun gick den försäkran, att Ni var den skönaste af alla.»

»Derpå gör jag ej anspråk», sade Sibylla Augusta med låtsad ödmjukhet. »Jag begär endast att ingen skall finna det underligt, att jag vid mina år ännu är road af sådana slags nöjen som vår bal i qväll. Men då man känner sig oberörd af tiden, då man ännu har förmågan att älska, hvarför skulle man ej njuta af de förströelser, som stå en till buds.»

»Tala ej om ålder, Ers höghet!» sade grefven artigt. »Tiden, som med sin vinge ej nänts beröra så mycken skönhet och behag, har passerat obemärkt förbi och lemnat Er qvar på höjdpunkten af Er ungdom och skönhet.»

»Smickrare!» sade Sibylla Augusta, i det hon tog grefvens hufvud mellan sina händer och tryckte en kyss derpå.

»Nej, jag smickrar ej, jag endast säger högt hvad andra tänka; men jag vet att till fullo uppskatta den lycka, som tillfallit mig ensam, då jag djerfves taga markgrefvinnan af Baden i mina armar och säga att jag älskar henne.»

Han slog sina armar om hennes lif och tryckte sina läppar mot den bara halsen.

»Förmätne, huru vågar Ni?» sade markgrefvinnan, gifvande honom ett lätt slag på kinden med sin solfjäder.

»Gifva sin gärd åt skönheten är aldrig förmätet», sade grefven, qvarsittande på sin plats.

»Men Ni glömmer att vi hafva ögon och öron omkring oss i alla vrår af detta gamla slott.»

»Nå, än sedan. Är Ni ej herrskarinna här. Finnes det väl någon så djerf, att han vågar sitta till doms öfver Edra handlingar?»

»Tyvärr finnes det många, som anse sig hafva rättighet dertill. Ni glömmet, att jag ej ensam bebor detta slott. Det är tvenne hof, som skola rymmas inom dess murar.»

»Jag förstår ej, hvarför icke Ers furstliga höghet förlägger sitt residens till något annat ställe. Nog skulle väl någon af de gamla borgarne kunna iordningställas.»

»Nej, de äro gamla råttbon allesammans, omgifna af murar och torn, som jag afskyr. Hvad jag önskar är ett slott men ej ett fängelse.»

»Men hvarför låter ni då ej bygga Eder ett sådant, som Ni kunde låta inreda efter Er egen smak? Platser fattas ej i Rastadts vackra omgifningar.»

»Ni har rätt, grefve. Jag har verkligen sjelf många gånger funderat derpå. Det skulle verkligen vara skönt att utbyta denna bostad mot någon som vore mindre qväfvande. Det förefaller mig alltid som om dessa stenar skulle falla ned och krossa mig.»

»Hvad tror Ers höghet att markgrefven skulle säga, om hans mor bytte om vistelseort. Han blefve då ensam här, och slottet skulle säkert förefalla honom ödsligt.»

»Hvad min son tänker, är mig alldeles likgiltigt», svarade markgrefvinnan. »Han behöfver ej annat sällskap än sina hundar och hästar för att känna sig lycklig. Jag skall verkligen allvarligt fundera på ert förslag. En timmas väg härifrån i skogen skulle kunna bli en bra plats för för en byggnad. Ni vet, på det ställe der bäcken flyter fram. Vid nästa utfärd till häst fara vi dit och inspektera terrängen. Nu får Ni gå, ty jag är trött och behöfver hvila. Farväl grefve!»

Med en rörelse af handen afskedade hon sin gunstling, som efter en djup bugning försvann genom dörrdraperiet. Markgrefvinnan satt qvar. Hon öfvertänkte förslaget att

bygga sig ett eget palats, och denna tanke behagade henne mycket. Hon hade aldrig trifts på Rastadt, som hennes gemål låtit inreda efter sin smak, och som blef fullt färdigt endast ett år före hans död. Det var för instängdt emellan de höga murarne, och dessutom kände hon sig här, som om hvarje hennes rörelse vore bevakad. Här var hon dessutom omgifven af så många sorgliga minnen. Här var det som hennes syster, prinsessan af Toscana, vid ett besök plötsligen insjuknade och afled. Här funnos hennes aflidne gemåls rum, i hvilka hon visserligen ej satte sin fot, men hvilkas dörrar hon dagligen måste gå förbi. Hon tänkte i sammanhang dermed på sin gemåls dödsbädd och på läkarens ord till henne. Han hade talat om ett glas, men hon hade ju sjelf tagit glaset med sig ut. Hon påminde sig nu, att hon ställt det på en hylla i sitt toilettrum. Der hade han troligen tagit reda på det. Huru hon hatade denne man, som oupphörligt plågade henne med sin åsyn. Göra sig utaf med sin gemåls trotjenare kunde hon ej, i synnerhet som han stod högt i gunst hos den nuvarande markgrefven och hade rättighet att komma och gå i slottet när han behagade.

»Det blir bäst att lemna hela Rastadt», sade hon högt för sig sjelf, i det hon reste sig upp för att gå in i sina rum.

»Gå hvart du vill, friden finner du ingenstädes! svarade henne en röst, som tycktes komma från ena sidoväggen. »Den som ej har ett rent samvete, finner ingen frid.»

»Och hvem vågar påstå, att jag ej har ett rent samvete?» frågade Sibylla Augusta uppbragt, i det hon rusade till den vägg, hvarifrån rösten kom. Med darrande händer ryckte hon undan löfverket, men ingen dörr, ej ens en spricka stod att upptäcka på den gobelin-prydda väggen.

»Jag», svarade rösten, som nu hördes så nära, att markgrefvinnan förskräckt ryggade tillbaka. »Och vill du att jag skall säga dig hvarför?»

»Jag vill ingenting höra», utropade markgrefvinnan, i det kallsvetten fuktade hennes panna. »Jag vill endast bort härifrån.»

»Res hvart du vill, mig undgår du ej.»

»Hvem är du då?» frågade hon ångestfullt.

»Ditt samvete, som följer dig öfverallt och hvilket du aldrig kan bli qvitt.»

»Hvad bryr jag mig om mitt samvete. Jag vet mig intet ondt hafva gjort.»

»Vill du så skall jag påminna dig om några småsaker, som du tycks hafva glömt. Till exempel från din systers och gemåls sjukbäddar. Jag kan äfven berätta dig om huru du uppfyllt dina pligter som maka, och huru du enligt din gemåls önskan sört för dina barns uppfostran. Du tillbringar din tid i dina gunstlingars armar, lyssnande till ett smicker, som, efter hvad du väl vet, saknar all grund. Du har för goda ögon att ej redan hafva sett, huru rynkorna fåra din panna och du vet allt för väl...»

»Nåd!» stönade Sibylla Augusta. Sedan reste hon sig hastigt upp från soffan, i hvilken hon tillintetgjord sjunkit ned, och skyndade ut i de angränsande rummen. Hon undersökte sjelf noga hvarje vrå, men ej ett spår af någon lefvande varelse stod att upptäcka, utom betjeningen, som var sysselsatt att släcka ljusen i kronor och kandelabrar. Desse stirrade förskräckte på sin herrskarinns förstörda utseende och bedyrade på hennes fråga, att de, sedan gästerna för länge sedan aflägsnat sig, ej sett någon främmande i närheten.

Markgrefvinnan gick in till sig, och en stund derefter lät hon genom sin kammarfru anmäla, att hon några dagar ville vara ostörd i sina rum, till dess det åter behagade henne att visa sig ibland sitt hoffolk.

Genom de många små trappor, som förde ned från slottsvåningen, smög sig en stund derefter en skepnad, insvept i en stor kappa. Han lyssnade noga, om allt var tyst, innan han vågade sig ut på borggården, öfver hvilken han smög sig för att derefter försvinna vid en krökning af slottsmuren.

Markgrefvinnan höll sig en hel vecka innesluten i sina rum, sällskapande blott med sina egna tankar. Hon kom då plötsligt ihåg Naima. Hvar skulle hon väl göra utaf henne? På slottet fick hon ej stanna längre. Hon tänkte äfven på att hon uraktlåtit en sak, som nu kunnat vara af största nytta. Naima var ej döpt. Sibylla Augusta föresatte sig att följande morgon tala vid sin biktfader härom.

Då patern dagen derpå infann sig, för att som vanligt förrätta morgonbönen i markgrefvinnans rum, skyndade hon emot honom.

»Vördige fader», sade hon, »jag har begått en stor synd, hvilken jag nu af hela mitt hjerta ångrar.»

»Och det skulle vara?»

»Jag har haft en själ i min vård, och i stället för att föra den till frälsning och ljus, har jag låtit den förblifva i hedendomens natt.»

»Ers Nåd menar Naima. Ni vet att jag redan för länge sedan gjort er föreställningar derom.»

»Jag vet att jag varit oförlåtligt tanklös och alltid skjutit undan denna fråga. Jag hoppas att Gud måtte förlåta mig denna min försumlighet, som vi nu måste skynda oss att godtgöra.»

»Trösta Er, nådig fru, ännu är det ej för sent att i kyrkans sköte upptaga denna unga människosjäl. *Han* som ej vägrade att mottaga den i elfte timman ankommande arbetaren, skall ej bortvisa den, som redan i så unga år vill börja gräfva i hans vingård.»

»Jag öfverlemnar hennes religionsundervisning i Edra

vana händer, vördige fader», sade Sibylla Augusta undergifvet. »Ni kan redan denna dag börja dermed. Den försummade tiden måste så mycket som möjligt återupptagas. Ni kan underrätta mig då Ni anser henne värdig det heliga dopet.»

»Hvad mina svaga krafter förmå, skall ej underlåtas, Ers Nåd», svarade patern. »Med glädje åtager jag mig detta värf, och hoppas på madonnans bistånd för att föra detta arma, förvillade barn i den saliggörande kyrkans famn.»

Naima hade efter uppträdet i turkiska salen känt sig ännu olyckligare än förut. Dertill bidrog äfven mycket hennes oro för fadren. Hon hoppades att baron Rheinsberg hållit sitt löfte och ej angifvit honom, men hon fruktade, att han ej kunnat passera vakten utan att bli igenkänd. Hon ryste för hans öde i detta fall. Efter att hafva tillbragt hela natten och följande dag i en dödlig ångest, smög hon sig på qvällen ner i trädgården. Vore han räddad, så hade han säkert skrivit ett par ord för att lugna henne. Med darrande knän gick hon till gallerporten och upplyfte stenen till deras vanliga gömställe. Der låg verkligen ett bref, i hvilket Achmed omtalade sin räddning, samt bad henne ej vara orolig, En annan gång skulle de lyckas bättre. På samma papper stod skrivet med en annan handstil: »Du har en uppriktig vän, som vakar öfver dig. Var lugn?»

Med förvåning mottog Naima följande dag bud från pater Hieronymus, att han önskade se henne i kapellet. Vid sin ankomst dit underrättades hon nu om markgrefvinnans beslut, att hon skulle öfvergå till kristendomen. Hon vågade naturligtvis ej göra några invändningar, utan måste underkasta sig att under en timma hvarje dag åhöra

paterns förklaringar öfver den för henne nya läran. Patern var förtviflad öfver de ringa framsteg hans lärjunge gjorde, och fruktade hvarje dag markgrefvinnans fråga när dopet skulle kunna försiggå.

Sibylla Augusta hade glömt både Naima och hennes döpelseakt. Efter den vecka hon hållit sig innestängd, hade hon åter med samma ifver som förut kastat sig in i nöjenas hvirfvel. Då hon ej var sysselsatt med mottagningar eller fester, gjorde hon långa ridturer med grefve von Giesbach, för att utse plats till det nya slottet.

På detta sätt förgick sommaren och vintern, och ingen plats var ännu utsedd. Markgrefvinnan hade svårt att bestämma sig, och grefven började frukta att hela förslaget skulle gå om intet. Stor var därför hans förvåning, då Sibylla Augusta en vacker vårdag tillsade honom att vara henne följaktig på en ridtur, ty hon ville visa honom det ställe, för hvilket hon bestämt sig. Det var den plats, om hvilken det alltid varit fråga, och som otvifvelaktigt var den mest passande. Den var belägen midt inne i skogen, och man hade således fördelen utaf att strax hafva fullvuxna träd kring det nya slottet. Markgrefvinnan tillsade sin gunstling att å hennes vägnar skrifva till en fransk byggmästare, för att bedja denne uppgöra en ritning. Hon ville sedan sjelf vidtaga de ändringar, som voro af nöden. Hon ville att arbetet skulle begynna mot hösten.

Under tiden fortgick Naimas beredande till Kristen domen. Framstegen voro högst ringa, och patern började rent af förtvifla om möjligheten att till dopet framföra den, som efter nära ett års undervisning knappast kunde göra reda för de tre personerna i gudomen. Markgrefvinnans maktspråk gjorde dock slut på alla hans betänkligheter.

Då Sibylla Augusta en dag i slottstrapporna mötte Naima, som begaf sig till kapellet, ihågkom hon äfven

att dopet ännu ej försiggått. Hon följde efter Naima, och då hon stod midt framför den förskräckte patern, sade hon: »Nu anser jag att Ni haft nog med beredelse-tid. Om söndag förrättas dopet här högtidligen i allas åsyn, och straxt derefter föres flickan till Lichtenthals kloster, der jag vill att hon skall stanna»

»Men betänk Ers nåd», stammade patern.

»Jag behöfver ej betänka någonting, Ni vet min vilja . . . Rätten er derefter», sade hon, i det hon gick ut och smällde igen dörren efter sig.

I slottet spred sig hastigt ryktet om att Naima följande söndag skulle döpas, för att strax derefter taga slöjan. Detta kom äfven till baron Rheinsbergs öron och satte hela han uppfinningsförmåga i verksamhet. Man måste uttänka ett medel att befria Naima, innan hon komme till Lichtenthal, ty vore hon en gång inom klostermurarne, så var det försent. Bäst vore att försöka bortföra henne på vägen emellan Lichtenthal och Rastadt.

Han skyndade att uppsöka Achmed, på det ej denne skulle få höra nyheten genom någon annan och i sin förtviflan företaga något, som kunde förstöra hela baronens räddningsplan. Han ställde således sina steg till den sida af slottet, der Achmed med sitt folk arbetade, och antagande en likgiltig min, liksom han inhemtat underrättelse om arbetet, gjorde han Achmed reda för hvad som skulle hända. Vid den arme fadrens förtviflan skyndade baronen sig också att gifva honom del af den plan han uttänkt till Naimas befriande. Det vore bäst att hålla henne gömd på något säkert ställe, derifrån Achmed sedan kunde afhemta henne. Misstankarne skulle derigenom vilseledas. Troligen skulle ej efterspaningarne bedrifvas med så mycken ifver. Då dessa väl voro slutade, var tiden inne för Achmed att försöka undkomma.

»Men vi måste underrätta Naima om våra planer, så att det stackars barnet ej tror att vi öfvergifvit henne»,

sade baron Rheinsberg, i det han tog ett papper ur fickan. Derpå gick han fram ett par steg och sade med hög röst. »Jag har ej fullt förstått dig. Här är papper och penna. Visa mig nu härpå den ritning, som den nya vägen kommer att följa».

Achmed tog med darrande hand papperet och tecknade derpå hastigt några rader.

»Tack», sade baronen, som betraktade det skrifna med uppmärksamhet och sedan stoppade papperet i sin ficka. »Nu har jag fullkomligt klart för mig huru det skall bli». Med en nick aflägsnade han sig derpå och gick direkt till slottsträdgården för att lägga papperet på sin plats. Dessförinnan skref han sjelf derpå: »Haf ögonen öppna i skogen emellan Rastadt och Lichtenthal.»

Naima motsåg söndagen med oro och längtan. Hon hade funnit Achmeds bref och visste därför, att planer voro i verket till hennes befriande. Måtte de lyckas! Hon ryste vid tanken att bli inspärrad i ett kloster. Hon kunde dock ej annat än med undergifvenhet foga sig i alla anordningar och tåligt åhöra paterns förmaningar.

Söndagen var ändtligen inne. Slottets innevånare begåfvo sig upp i kapellet, för att öfvervara den högtidliga akt, som der efter messan skulle försiggå. Markgrefvinnan intog sin plats på den förgyllda länstol, som för hennes räkning var framsatt i koret. Hofdamerna voro placerade på vanliga stolar kring sin herrskarinna.

Vid dopfunten stod patern, och knäböjande på golfvet låg Naima. På hvar sin sida om henne stodo Markgrefvinnans kammarfru och hofmästare, hvilka åtagit sig att tjenstgöra som faddrar.

Sedan dörrarne blifvit stängda, började akten. Patern läste först med sin sjungande stämma de sedvanliga bönerna. Derpå tog han af den heliga oljan, som i ett silfverkärl framräcktes af en chorgosse, och beströk dermed den knäböjande flickan, först på pannan sedan bakom båda öronen

och sist under hakan. Han gjorde på detta sätt kors-tecknet, allt under församlingens djupa tystnad, endast då och då afbruten af den lilla silfverklockans sakta pinglande. Derpå återtog han sina latinska böner, hvilka han utförde med samma sjungande näston som förut. Då dessa voro slutlästa, höll han ett tal, stäldt till den nydöpta, men hvars hufvudinnehåll egentligen var ett lofprisande af markgrefvinnans dygder. Han framhöll, huru hon, som ej allenast var en mor för sitt land utan äfven för den enskilde, upptagit det barn, som nu knäböjde framför henne på stengolfvet och ej allenast tänkt på dess timliga, utan äfven på dess andliga väl, hvarpå den akt, till hvilken alla här varit vittne, var ett talande bevis. Han berörde äfven den gudsfruktan, som herrskade vid det hof, der Sibylla Augusta förde spiran, och hänfördes i sin ifver att tilldela henne alla de dygder, af hvilka ett människohjerta är mäktigt. Han slöt med en förmaning till den nydöpta att aldrig glömma den tacksamhet, hon var skyldig markgrefvinnan, som låtit henne undfå det heliga dopet och derigenom blifva delaktig af den eviga saligheten. Till tecken att hon lemnat heden- domen bakom sig, skulle hon utbyta namnet Naima mot Maria, och hoppades patern, att hon under detta namn, som äfven burits af Jesu heliga moder, skulle föra ett heligare lif, än det hon hittills fört.

Då detta tal, som det säkert kostat den gamle patern mycken möda att hopsätta, väl var slut, gick han fram till Naima eller Maria, som hon hädanefter skulle komma att kallas, och fattade hennes hand för att resa henne upp. Den unga flickan hade ej hört ett ord hvarken af bönerna eller talet. Alla hennes tankar hade varit fästade kring den stundande resan, och oron öfver framgången af hennes flykt hade varit det enda, som uppfyllt hennes själ under hela ceremonien. Mekaniskt mottog hon allas lyckönskningar och kände sig nöjd att undan deras blickar

få draga sig till baka till sitt eget rum. Vagnen, som skulle föra henne till Lichtenthal, stod dock redan förspänd. Före sin afresa bad hon kammarfrun, som skulle vara henne följaktig, om tillstånd att få säga farväl åt trädgården, som varit henne så kär. Detta beviljades, och lätt som en en hind sprang hon fram till muren, för att efterse, om der fanns något bref till henne. Der låg äfven en papperslapp med dessa ord: «Sätt dig till höger i vagnen, vänta och hoppas!» Efter att för syns skull hafva plockat ett par blommor, tog hon ett hastigt farväl af de kringstående och hoppade upp i vagnen. Kammarfrun satte sig vid hennes sida, och vagnen rullade af.

Naima befann sig i ett febertillstånd. Straxt utom slottets murar började hon oroligt titta åt alla sidor för att försöka upptäcka något ovanligt på vägen. Den syntes dock öde, och utom några bondflickor, som hand i hand, skrattande och sjungande, gingo på dansgille till närmsta by, var ej ett spår af någon lefvande varelse. Redan hade färden varat en timme, och Naimas ängslan tilltog allt mer och mer. Kammarfrun hade, vaggad af vagnens långsamma rörelse, insomnat i sitt hörn. Vägen gick så genom en skogsdunge. Plötsligt framkommo bakom åkdonet tvenne beväpnade män, insvepte i långa kappor. De redo först helt lugnt förbi, men vände sedan hastigt om.

»Det är en vacker fora, som du kör», sade den ena af de båda ryttarne till kusken, som piskade på sina hästar för att försöka komma undan.

Detta lyckades dock ej, ty den andre ryttaren satte sin häst på tvären öfver den smala vägen.

»Motstånd tjenar här till ingenting«, sade den som först talat, i det han tittade in i vagnen. «Vi vilja endast göra åkdonet litet lättare för dig. Den gamla får du hehålla», sade han derpå, pekande på kammarfrun. »Den unga åtaga vi oss».

Som han sträckte ut handen för att öppna vagnsdörren, hördes hofslag på vägen. Det tycktes, att döma af hästrampet och vapenskramlet, vara en hel trupp, som i sporrsträck närmade sig.

Ryttarne utbytte ett par ocd med hvarandra och togo derefter vägen tillbaka in åt skogen, så fort som deras hästar förmådde springa. Ett ögonblick derefter framkom på vägen en afdelning soldater, tillhörande garnisonen i Rastadt, hvilka varit ute på proviantering och nu återvände hem. Med förvåning sågo de vagnen, och vid berättelsen om öfverfallet skyndade några af dem in i skogen för att söka upphinna våldsmännen. Några stannade qvar för att eskortera vagnen till Lichtenthal, ty det kunde hända att banditerna på något annat ställe i skogen åter kunde visa sig.

Naima, som vid de båda ryttarnes ankomst varit säker om sin befrielse, föll vid deras flykt afdånad i vagnen. Oaktadt alla kammarfruns bemödanden, kunde hon ej återkallas till medvetande, och det var först sedan klostrets portar slutit sig om henne, som det lyckades abedissan att kalla tillbaka de flydda lifsandarne.

Då Naima åter vaknade till sans, stirrade hon vildt omkring sig. Hon tryckte händerna mot pannan för att försöka reda sina tankar. Plötsligt föll hennes blick på abedissan, som ensam stannat inne hos henne. Hon anade då hvar hon befann sig och, borrhande hufvudet ner i kud-darne, började hon bittert gråta.

»Mitt barn», sade abedissan med en vacker, välljudande stämma, i det hon sakta närmade sig den gråtande flickan och fattade hennes hand, »det tyckes ej vara af fri vilja, som du gör ditt inträde i denna fridens boning?»

»Nej jag vill ej stanna här; låt mig gå! Då jag ej gjort något ondt, förtjenar jag ej heller att spärras in på detta sätt. Ni vill ju låta mig gå, min fru?»

Abedissan, som var en ädel och god qvinna, van att

läsa i människohjertat, fann att hon här hade blifvit fullkomligt vilseledd. Det bref, som kammarfrun medfört från markgrefvinnan, talade om den unga flickans längtan, att i lugnet i Lichtenthals kloster få öfvertänka och ångra de synder hon begått. Men den som hade ett så öppet och rent utseende, hade aldrig kunnat begå så stora synder, att det skulle behövas ett helt lif för att ångra dem. Hon måste skaffa sig det stackars barnets förtroende, för att kunna komma till full klarhet i denna sak.

»Låta dig gå, kan jag ej» svarade abedissan mildt, »Jag har ej rätt dertill. Men säg mig hvad som tynger på ditt hjerta, och jag skall göra allt hvad jag kan för att bibringa dig tröst och frid».

Naima såg upp på den talande. Det vackra, fina ansigtet, omgifvet af det rika gråa håret, samt de stora talande ögonen, som uttryckte mildhet och godhet, förfelade ej sin lugnande verkan på hennes oroliga och upprörda sinne. Med förtroende och utan omsvep berättade hon om sitt lif, om sitt vistande vid markgrefvinnans hof, om sin förvisning derifrån, om dopet samt om huru allt var uppgjordt för hennes flykt, då soldaternas ankomst skrämde hennes räddare. Hon nämnde äfven om den del baron Rheinsberg tagit i denna dags händelse i skogen, samt huru orolig hon kände sig för fadern, som nu var ensam och ej visste hvilket öde som drabbat hans dotter. Abedissan, som något kände till markgrefvinnan, förstod äfven skälet hvarför denna velat göra sig utaf med sin förra gunstling. Hon kände djupt medlidande med det stackars barnet, hvars enda brott bestod uti att vara vacker, och hon använde hela sin förmåga för att lugna henne. Bland annat lofvade hon att skrifva till baron Rheinsberg för att bedja denne underrätta Achmed om hans dotters ankomst till klostret.

Abedissan tillblandade sedan med van hand en lugnande dryck, som hon räckte den upprörda flickan. Ver-

kan deraf uteblef ej länge: en stund derefter slöto sig de af tårar fyllda ögonen. Sedan abbedissan förvissat sig om att sömnen var lugn och stilla, gick hon in i sin egen cell. Här satt hon länge i djupa tankar, öfvervägande hvilket handlingssätt som skulle vara det rättaste. Återsända Naima eller Maria, som hon hädanefter skulle kallas, vågade hon ej, ty det skulle vara att stöta sig med markgrefvinnan, hvilken var klostrets höga beskyddarinna. Lemna henne till fadren, som var hedning, stod i strid mot abbedissans religiösa öfvertygelse. Således återstod endast ett sätt, och det var att förmå den unga flickan att taga slöjan på trenne år, som Lichtenthals klosterreglor föreskrefvo. Efter dessa tre år måste nunnorna förnya sitt löfte, eller ock kunde de utgå ur klostret, men de måste i så fall förete föräldrars eller målsmäns samtycke. Om Maria tog slöjan på tre år, så kunde under denna tid mången förändring inträffa. Vid hennes ålder betydde ju ej denna tid så särdeles mycket.

Så snart abbedissan hade hunnit komma till klarhet med sig sjelf, att detta var den bästa och enda utväg, som stod henne öppen, skref hon strax ett bref till baron Rheinsberg, hvori hon lät honom förstå, att hon visste hvilken del han tagit i den unga flickans öden, samt bad honom underrätta henne om de förseelser, för hvilka man anklagade det stackars barnet. Följden af detta bref var att baron Rheinsberg följande dag gjorde ett besök på Lichtenthal, och under ett längre samtal med abbedissan redogjorde han för sin skyddslings föregående lefnadsöden, hvars så märkliga tilldragelser han i grund kände.

Den unga flickan tillkallades sedan och åhörde med tårlösa ögon de skäl, som abbedissan och baron Rheinsberg gäfvo för hennes afläggande af klosterlöftet på trenne år. Efter dessa år vore hon fri. Abbedissan lofvade henne säkert, att om fadren skulle komma för att afhemta henne

efter denna tid, så skulle hon få åtfölja honom, oaktadt han var hedning. Naima fann, att hon måste lyda, men på samma gång greps hon af förskräckelse vid tanken på det instängda klosterlifvet. Baron Rheinsberg var djupt upprörd då han tog afsked af henne. Abbedissan lofvade honom vid afskedet att blifva en god mor för det stackars moderlösa barnet, och detta löfte höll hon troget. Då Naima några dagar derefter tog slöjan, och den vanliga ceremonien för en nunnas antagande i klostret försiggick, kände hon, när gallret slöt sig efter henne, att det var för alltid, och att hon aldrig skulle öfverskrida tröskeln till den yttre världen. Abbedissan tröstade henne med de tre åren, men Naima skakade på hufvudet, och med stum förtviflan började hon under namn af syster Maria, sitt lif som nunna i Lichtenthals kloster.

Ett par månader efter dessa händelser anmälde vakt-hafvande officern, att en af de turkiska fångarne lyckats undkomma. Han hade gått ut genom fönstret i sitt fängelse, hvares jerngaller han afsågat. Ehuru efterspaningar genast företagits, hade man ej lyckats ertappa honom. Han hette Achmed och var den dugligaste af de turkiska arbetarne.

Till det nya slottet var visserligen plats utsedd, men ritningen, som markgrefvinnan genom grefve von Giesbach bestält från Frankrike, befanns oduglig och måste göras om. Då detta väl var gjordt, skulle den nya ritningen granskas och ändras. På detta sätt åtgick hela sommaren, innan alla förarbeten voro undangjorda, och det var redan sent på hösten, innan Sibylla Augusta med egen hand kunde lägga grundstenen till sitt nya palats. Arbetet fortskred långsamt. Sjelf ingick markgrefvinnan i alla detaljer med den franske byggmästaren och hade med

honom långa öfverläggningar om rummens inredning. Alla fattiga blefvo tillsagda att plocka och frambära små stenar från Rhenflodens stränder. Dessa stenar, inbäddade i murbruk, betäckte slottets ytterväggar liksom med en sorts mosaik. Sjelf förfärdigade Sibylla Augusta, med tillhjälp af sina hofdamer, de broderier, som i stället för gobeliner skulle pryda väggarne i praktrummen. Från utlandet lät hon införskrifva hvad som fordrades för den inre utstyrelsen. Från Holland hemtades det blå och hvita porslin, som användes till spisar, väggar och trappuppgångar, från England införskrefvos bordserviser, från Venedig en myckenhet af dess verldsberömda speglar, från Böhmen en glasservis af utsökt finhet. Florens och Rom bidrogo med sina mosaiker, som med stort besvär fördes öfver alperna, till de nya slottsrummens förskönande. Alla de skickligaste inhemska arbetare togos äfven i anspråk, och de förnämsta träsnidare från Schwarzwald blefvo efterskickade. Arbetet fortgick oafbrutet, och sommaren 1725 förklarade byggmästaren det alldeles färdigt. Markgrefvinnan bestämde då den 1:ste Juli till den dag, på hvilken hon ville göra sitt inträde i det nya hemmet.

Slottet, som upptog trenne våningar, bestod af ett stort corps de logis, med tvenne angränsande korta flyglar, och hade i det närmaste formen af en kantig hästsko. Nedre våningen innehöll, utom matsal och domestikrum, äfven ett kök, i hvilket Sibylla Augusta hade roat sig, att i stora skåp uppställa allt sitt dyrbara bordsporslin och sina sällsynta glasserviser, och hvars spis ofvantill var prydd med japanska och chinesiska fat af stort värde. Der innanför var ett skafferi, men i stället för matvaror fanns här endast porslin. Markgrefvinnan ville hafva hvarje maträtt serverad i en karott, hvars yttre form utvisade dess innehåll. Så till exempel låg salladen i ett salladshufvud, kålen i ett kålhufvud, fisken i ett fat, som ej allenast

hade formen af en fisk, men af den sorts fisk som det innehöll. På samma sätt var det med fågeln. Der funnos kalkoner, raphöns, fasaner m. m., alla af porslin. Allt var utmärkt väl gjordt och egde en förvillande likhet med hvad det skulle föreställa.

Den stora matsalen, som upptog hela husets bredd, sträckte sig genom alla tre våningarne. Väggarne voro klädda med holländskt porslin, och i fyra der anbragta nischer plaskade springbrunnar omgifna af lefvande växter. Salen, som i nedra våningen var fyrkantig, blef rund i de båda andra, och fick sitt hufvudsakliga ljus från en glaskupol i taket. På hvar sin sida om salens bredd löpte i öfra våningen en öppen pelargång, hvilken på samma gång som den förband ena sidan af den stora slottsvåningen med den andra, äfven gaf salen dess runda form. En trappa högre sträckte sig en altan rundt om det här betydligt afsmalnade taket. Der hade musiken sin plats.

Första våningen innehöll ej allenast praktrummen utan äfven grefvinnans enskilda rum. Dit hade Sibylla Augusta öfverfört en del af Ludvigs turkiska troféer, samt de konstsaker, som hon under årens lopp så småningom inköpt. Deribland funnos en mängd japanska och chinesisiska figurer, som skulle pryda de stora spislarna af holländskt porslin, hvilka amfiteatraliskt höjde sig mot taket och på hvilkas alla afsatser stodo bilder af lera eller fayence. Golfven i de förnämsta rummen voro belagda med vackra mosaiker, och taken voro betäckta af guirlander och englar i gips, freskomålningar, byster och träsniderier. Det hela var fullkomligt efter den tidens smak, mera öfverlastadt än egentligen smakfullt. Hvad möblerna beträffar, så voro de raka sofforna och stolarna, äfvensom taburetterna utan ryggstöd, hvarken tilldragande för ögat eller afsedda för de sittandes bekvämlighet.

Slottet utvändigt hade högst få prydnader och bildade med sina raka, enformiga linier en skarp kontrast

till Badens öfriga slott, som nästan alla daterade sig från föregående århundraden. Af skogen kring byggnaden hade gjorts en vacker park, och gräsmattorna på ömse sidor om slottet pryddes af springbrunnar. Ett par stenkast från stora byggnaden voro ytterligare tvenne långa flyglar, som hvar och en endast innehöll en täckt pelargång, hvilken, på den sida som vette åt slottet, ledde till ett sorts lusthus med rundt, hvälfdt tak. Den högra flygeln var markgrefvinnans och hennes hofdams promenadplats, då regnet hindrade dem att vara ute under Guds fria himmel, och i den andra var livvakten inqvarterad.

Grefve von Giesbach stod till allas stora förvåning fortfarande kvar i sin herrskarinnas ynnest. Ingen af hennes föregående gunstlingar hade egt förmåga att kvarhålla sig der så länge. Skälet dertill var att grefven var outhärlig vid det nya slottets iordningställande. Han var outtröttlig i sitt nit, och beständigt såg man honom på hästryggen mellan Rastadt och nybygget, ofta i sällskap med sin herrskarinna, men oftast ensam. Markgrefvinnan lönade honom också med sitt fulla förtroende, på hvilket han visserligen satte stort värde, men som äfven många gånger föreföll honom tryckande. Hon fordrade att han uteslutande skulle egna sig åt henne, och talade han någon gång med mera liflighet än vanligt till en af hofdamerne, så var han säker om sin herrskarinnas missnöje. Damerna vid hofvet hånade honom vid hvarje tillfälle för hans smak för antiken, ty Sibylla Augustas några och femtio år stodo i föga harmoni till grefve von Giesbachs trettiofem. Grefvens ställning vid hofvet var ej afundsvärd, och han väntade sjelf endast på att slottet skulle blifva färdigt, för att kunna få draga sig tillbaka.

Den 1:ste Juli 1725 var som sagdt bestämd till markgrefvinnans inflyttning i sitt nya hem. Åtta dagar förut hade hon inneslutit sig i sina enskilda rum för att genom bön och fasta bereda sig till ombyte af vistelseort. Med tårlösa ögon lemnade hon Rastadt, som i nitton år tjenat henne till residens. Hon andades lättare då hon hade det stora slottet med dess murar och torn bakom sig, och utan tecken till sinnesrörelse tog hon farväl af markgrefven, som till häst med sin svit ledsagade henne ett stycke på väg. Hon hade ej på länge känt sig så nöjd, som då hon, utsträckt i sin galavagn, följd af sitt hof och omgifven af sin livvakt, gjorde färden till sitt nya palats. Grefve von Giesbach hade rest förut för att mottaga sin herrskarinna.

Då markgrefvinnans vagn körde upp i alléen, undföll henne ett utrop af öfverraskning och beundran. Hela framsidan af slottet var klädd med kransar och blomsterguirlander, och öfver hufvudingången var anbragt Sibylla Augustas namnchiffer med den markgrefliga kronan. När hon satte foten på marken, framkommo från alla håll unga hvitklädda flickor, föreställande slottets genier. Genom det öppna köksfönstret såg man gnomerna ifrigt beställsamma springa fram och tillbaka, svängande slevvar och pannor. Ur hvarje träd framtittade grönklädda dryader med hvita rosor i håret, och vid bäckens rand dansade najader. Då markgrefvinnan förvånad blef stående ett ögonblick, framkom geniernas drottning, en skön flicka, klädd i en luftig hvit klädning, garnerad med rosenblad samt med en krona af rosor på de mörka lockarna. På ett hyende bar hon slottets nycklar, som hon knäböjande öfverlemnade till dess nuvarande herrskarinna. Omkring sin drottning grupperade sig de andra genierna, hvilka voro lika klädda som hon, utom att de, i stället för kronor, buro kransar af rosor. I händerna buro de små korgar fyllda med blommor. Som Sibylla Augusta

leende utsträckte handen för att fatta nycklarne, lade geniernas drottning dem i hennes hand med dessa ord:

»I din sköna hand öfverlemna vi, slottets genier, nu nycklarne till din nya bostad och innesluta oss med det samma i din bevågenhet. Antag oss i din tjenst, och vi skola som skyddande andar alltid omgifva dig, vaka öfver din sömn och liksom nu beströ din väg med rosor.»

Markgrefvinnan tog nycklarne och klappade geniernas drottning lätt på kinden.

»Mitt vackra barn», sade hon, »kan du hålla hvad du lofvar, så antager jag gerna dig och dina tärnor i min tjenst.»

Efter att hafva utstrött sina blommor för Sibylla Augustas fötter, gingo genierna åt sidan och lemnade rum för gnomernas konung, som närmade sig, hållande ett stort horn fylldt med Rhenvin i handen. Efter honom följde de andra gnomerna, som voro gossar, klädda i gråa rockar, liknande munkkåpor, och med kapuschongerna djupt neddragna öfver ansigtena. Då han kom fram till markgrefvinnan, böjde han ett knä och öfverräckte hornet sägande:

»Ers furstliga nåde! Liksom detta horn är till brädden fylldt med skummande Rhenvin, likaså skola dina visthus och källare alltid vara fyllda, om du tillåter oss att tjena dig. Vi skola baka ditt bröd, vi skola brygga ditt öl, och vi skola se efter ditt kök, så att det städse skall komma att utgöra sin matmoders stolthet.»

Sibylla Augusta tog hornet och berörde det lätt med sina läppar. Derefter svarade hon:

»Gnomernas redlighet och nit äro så väl kända, att jag skulle få svårt att önska mig någon bättre vakt för källare och förråder. Varen således välkomna i min tjenst!»

I samma ögonblick som markgrefvinnan återlemnade hornet, började alla springbrunnar att spela, och då hon

förvånad vände sig om, framsprungo skogens och bäckens andar. Till dem sällade sig genierna och gnomerna, och alla dessa tillsammans utförde en ballett, som accompagnerades af en orchester, gömd i en af pelargångarna. Den gröna gräsmattan utgjorde teater, skogen fond, och till belysning hade de en strålande Julisol.

Sedan dansen var slut och Sibylla Augusta uttryckt sin belåtenhet dermed, vände hon sig om för att sätta nyckeln i låset till slottsporten. Denna öppnades i det samma på vid gafvel. Grefve von Giesbach mottog på tröskeln sin höga herrskarinna. Dörrarna till matsalen stodo öppna, och man såg derinne ett dukadt bord, dignande under kristaller, silfver och dyrbara porsliner. Vid öfversta ändan af bordet var en stol, i form af en tron, klädd med gobeliner och guldfransar. Deröfver var en tronhimmel, äfven af gobelin, som föreställde Sachsen-Lauenburgs och Badens vapen, förenade under en furstlig krona. Som musiken uppspelade en festmarsch, förde grefve von Giesbach markgrefvinnan fram till tronen. Sjelf intog han på en gifven vink platsen vid hennes högra sida; till venster placerades byggmästaren. Bakom Sibylla Augustas stol stodo tvenne genier, ty uppässningen var i dag öfverlemnad åt slottets andar, gnomerna och genierna.

»Mycket tackar jag Er, grefve», sade markgrefvinnan, i det hon vände sig till sin högra granne, »för det mottagande jag i dag har rönt. Endast en man med Er smak och Er förmåga har kunnat uppfinna och utföra en så lyckad öfverraskning.»

»Ers höghets beröm gör mig till den lyckligaste bland dödliga», svarade grefven med en tacksam bugning. »Dock får jag ej ensam taga åt mig äran deraf. Vår byggmästare, M:r Simon, tillkommer egentligen hedern af denna lilla tillställning, hvilken varit nog lycklig att tillvinna sig Ers furstliga nådes välbehag.»

Sibylla Augusta vände sig derpå till den vid hennes andra sida sittande byggmästaren.

»Den franska smaken förnekar sig aldrig. Vi hafva mycket att lära af våra grannar på andra sidan Rhen. Ingen af våra furstar har förstått att liksom Ludvig den fjortonde göra sitt hof till samlingsplats för allt som var skönt och smakfullt.»

»Hofvet i Baden behöfver ej taga exempel af något annat hof», svarade M:r Simon med sin franska artighet. »Skönheten och behaget äro der för alltid fästade vid markgrefvinnan Sibylla Augustas person.»

Markgrefvinnan, som mycket nådigt upptog detta smicker, såg sig skrattande omkring.

»Gnomernas konung lofvade mig att mina visthus alltid skulle vara fyllda, och om deras rätter äro af samma hårda slag som denna», hon pekade på en sköldpadda af porslin, som stod framför henne på bordet, »så komma ej mina gäster att göra stor skada på slottets förråd.»

Genierna skyndade fram och aflyftade alla lock.

Markgrefvinnan fann allt förträffligt och njöt vid bästa lynne af alla de läckerheter, som bjödos henne. Hon förstod att värdera ett godt bord och visste att uppskatta de dyrbara viner från Italien, Frankrike och Ungern, som flödade vid hennes bord.

Då middagen var nära sitt slut, fattade hon sitt glas.

»Nu dricka vi alla en skål för mitt nya slott. Måtte Gud taga det i sitt nådiga hägn, och måtte jag alltid inom dess murar vara som nu, omgifven af dem, på hvilkas trohet jag kan fullt lita.»

Hon vände sig härmed till grefve von Giesbach. Hennes panna mulnade. Grefven hade passat på tillfället att säga några ord till sin granne, den unga och vackra Laura von Tau, som endast ett par veckor varit vid hofvet, och märkte således ej då markgrefvinnan rik-

tade sitt tal till honom. Han insåg först för sent sitt brott mot konvenansen.

»Eller hur, grefve?» fortfor markgrefvinnan derefter. »Tycker Ni ej som jag, att troheten är en vacker dygd? Skada blott att den så sällan trifs i fursteborgen.»

»I den borg, der Sibylla Augusta är furstinna, är troheten bofast», svarade grefven, som mycket väl förstod sin herrskarinnas mening.

»Jag råder heller ingen att i min närvaro glömma denna dygd, sade markgrefvinnan», i det hon kastade en vred blick på grefven och hans granne. Den stackars hoffröken såg alldeles förskrämd ut. Hon kände sin herrskarinnas stränghet, och tårarna stodo henne i ögonen.

Middagen fortsattes under förstämning. Som Sibylla Augusta teg, vågade naturligtvis ingen annan säga ett ord. Alla voro glada när markgrefvinnan reste sig upp, för att göra en rund bland arbetarne, som med sina hustrur och barn undfägnades på gårdsplanen.

»Gif mig Er arm, grefve», sade hon, då grefve von Giesbach dröjde för att söka få tillfälle att säga ett par tröstens ord åt fröken von Tau.

Folket som var upprymdt af den rikliga trakteringen, hurrade då markgrefvinnan visade sig. Ölet flöt i strömmar, stora fat rullades ut och tömdes i ett ögonblick. Glädjen var allmän, och då en fiol stämde upp en dans, deltogo alla med uppsluppen munterhet deri.

Endast Sibylla Augusta var dyster. Hon hade länge sett att grefve von Giesbach blifvit allt kallare mot henne. Hade han vågat fästa sig vid någon annan? Denna lilla von Tau till exempel? Men en sådan barnunge! Hon skulle hafva ögonen öppna, och upptäckte hon den minsta kärlekshandel emellan dessa två, så hade hon medel att skilja dem åt.

Markgrefvinnan sade sig vara trött och gick upp på sina rum. En stund derefter smög hon sig sakta ned för

trapporna. Hon kom just lagom för att se fröken Tau hvila i grefve von Giesbachs armar.

Båda stodo som förstenade vid hennes åsyn. Grefven hemtade sig dock först och ställde sig skyddande framför den darrande hoffröken.

»Detta kallar Ni således för trohet, grefve von Giesbach», utropade markgrefvinnan med gnistrande ögon. »Detta är den tack jag får, jag, som ibland tusen utmärkt Er och skänkt Er mitt förtroende och min kärlek. Du tycker, fortfor hon med af vrede darrande stämma,» att min arm ej längre är så rund och varm att hvila på, och därför har du valt en yngre älskarinna. Men du skall ej få njuta af hennes omfamningar, dina läppar skola ej få beröra hennes. Jag, den förolämpade, skall veta att förhindra det.»

Utan att gifva grefven tid att svara ett ord, rusade hon till ett fönster, som hon uppslog på vid gafvel.

»Vakt hit!» ropade hon med en röst, som vreden nästan gjort oigenkänlig. Dansen på gården afstannade, och alla sågo oroligt på hvarandra.

»Ni svarar mig för grefve v. Giesbach», sade hon till den inträdande vakten. Redan denna natt för Ni honom till Rastadt, der han öfverlemnas till slottsfogden, för att väl förvaras, till dess det behagar mig att gifva ytterligare ordres.» Befälhafvaren för vakten gick fram för att affordra grefven hans värja.

»Endast i markgrefvinnans egna händer öfverlemnar jag det vapen, som jag i åtta år burit i hennes tjänst», sade grefven stolt, i det han knäböjande framlemnade sin värja till Sibylla Augusta.

Hon pekade på värjan och sade till en af soldaterna:

»Bryt söder den der leksaken, här inför mina ögon. Den roar mig ej mera.»

Den förundrade soldaten tog grefvens damaskerade

värja, en present af markgrefvinnan, och bröt den i tvenne bitar.

»Så lönar jag troheten», sade hon hånande till grefven, som följd af vakten aflägsnade sig.

»Och Ni, min fröken», återtog hon, vänd till den af rädsla mera döda än lefvande hofdamen. »Ni har er frihet att återvända till Er far, som säkert skall bli glad att återfå sin dotter efter en så lång och trogen tjenstgöring. Om en timme fordrar jag, att Ni skall hafva lemnat slottet. Ni har hört min befallning. Gå!»

Hon nästan stötte bort den stackars flickan, som kastat sig på knä för hennes fötter.

»Man skall se, att man ej ostraffadt förolämpar mig.» sade hon för sig sjelf, i det hon gick ut till det förskräckta folket, som på en vink af henne åter började sin dans.

Markgrefvinnan visade sig ovanligt glad hela aftonen. Hon ville ej att någon skulle tro, det hon saknade grefven, som i åtta år varit fästad vid hennes person. Han hade så djupt förolämpat henne, att han väl förtjenade det straff hon ådömt honom, att under sitt återstående lif försmäkta i Rastadts fängelse.

Sibylla Augusta drog sig tidigt tillbaka och afskedade sin uppvaktning för att vara allena. Hon öppnade alla dörrarna till den stora våningen och genomgick noga granskande hvarje rum. Hon hade ej låtit tända ljus, utan nöjde sig med det sken, som den klara sommar-nattens stjernor spredo. Allt var henne till nöjes. Hennes anordningar voro väl utförda, och med ett sjelfbelåtet leende betraktade hon den fil af präktiga rum, som den stora första våningen i slottet hade att framvisa. Ej en tanke mera egnade hon åt den, som bättre än hon sjelf hade tolkat hennes idéer, och hvilkens driftighet och praktiska blick hon hade att tacka för förverkligandet af hennes länge närda önskan, att hafva ett eget

palats. Han hade sökt och funnit ett tjuguarigt hjerta, och därför voro de åtta årens tjenster glömda. Tacksamhet var ej en af Sibylla Augustas utmärkande egenskaper.

Efter att länge ostörd hafva njutit af prakten i sina nya gemak, stängde markgrefvinnan med egna händer alla dörrar och gick in i sin sängkammare. Det var ett mindre rum, hvares väggar voro prydda med broderier af hennes och hoffröknarnes händer. Den stora sängen, på sin upphöjning, som genom en balustrad var skild från det öfriga rummet, var liksom sängtaket klädd med broderier af samma slag som på väggarna. Venetianska speglar och en röd sammetsmöbel utgjorde den öfriga möbleringen. Som det redan var sent, var rummet alldeles skumt. Endast den lilla nattlampan af silfver, som stod vid sängen, spred ett matt sken öfver de närmaste föremålen.

Sibylla Augusta kände sig nöjd med sig sjelf och med allt omkring sig. Hon hade äfven skäl att känna sig lycklig. Ensam, som hon nu var, rådde hon sig fullkomligt sjelf. Hennes yngste son hade ingått som munk i det kloster, deri han blifvit uppfostrad. Dottern hade förra året blifvit förmäld med hertigen af Orleans, och var bosatt i Frankrike. Markgrefven var så långt borta från henne, att han ej mera kunde utöfva något kontroll öfver sin mors handlingar.

Glädjen att lemna Rastadt var så öfvervägande, att alla små förtretligheter, såsom grefve von Griesbachs otrohet och hofdamens oförskämdhet att vilja intaga sin matmoders plats, trädde i skuggan därför.

Då nu markgrefvinnan för qvällen afskedat kammarjungfrun, afklädde hon sig sjelf och utsträckte sig med välbehag på de svällande dynorna. Hon hade knappt legat en qvarts timme och skulle just till att somna, då

hon hörde en röst, som tycktes komma från ett af hennes, på hvardera sidan om sängen belägna toilettrum.

»Sibylla Augusta! Tro ej att du lemnat ditt samvete kvar på Rastadt! Det följer dig äfven här.»

Markgrefvinnan för upp i sängen och såg sig omkring. Allt var stilla. Nattpampen spred sitt matta sken som förut, och endast pickandet af en klocka störde den annars djupa tystnaden. Hon vågade ej stiga upp för att efterse, om någon befann sig i rummet bredvid, utan drog i stället täcket öfver hufvudet. Längre låg hon vaken, med klappande hjerta och bultande tinningar. När hon slutligen insomnade, var hon förföljd af de ohyggligaste drömmar. Hon tyckte sig se sin syster, prinsessan af Toscana, stå hotande vid den ena sidan af sängen, och vid den andra Ludvig, hennes gemål, med ett glas i handen, ur hvilket han ville tvinga henne att dricka. Hon kämpade emot, men han höll henne fast, som i ett skrufstäd. Han förde glaset till hennes läppar, och hon ryste, ty hon visste hvad det innehöll. Med ett skrik vaknade hon. Emedan morgonen var långt framskriden, ringde hon på sin kammarfru och lät kläda sig. Då hon var klädd, lät hon kalla byggmästaren.

»Mr Simon», sade hon till honom. »Det fattas mig något uti mitt slott, på hvilket jag ej förut tänkt. Jag vill hafva ett kapell.»

»Ers nåd vet, att den ej ännu färdiga oinredda delen af nedra våningen är ämnad dertill. Jag har endast velat inhemta Ers höghets befallning, innan jag börjat med dess iordningställande.»

»Låt det bli för hoffolket. Jag vill hafva ett kapell för mig ensam, midt inne i skogen, der jag ostörd kan förrätta min andakt. Gör en ritning dertill, och utse en lämplig plats. Men det bör ske snart, förstår Ni. Låt se, vi hafva i dag den andra juli. Jag vill hafva kapellet i ordning till nästa fastlagssöndag.

»Ers Nåds vilja skall bli åtlydd,» sade byggmästaren, i det han aflägsnade sig.

En vecka derefter förevisade han ritningen, som efter några ändringar godkändes af markgrefvinnan, oeh arbetet börjades oförtöfvadt. Sjelf sysselsatte Sibylla Augusta sig med hvad som hörde till kapellets inre utstyrsel. Hon sydde en duk till altaret. Hon förfärdigade kläder till de vaxdockor i naturlig storlek, föreställande Kristus och Magdalena, som skulle stå i dertill anbragta nischer, samt flätade sjelf ihop den tagelskjorta, som skulle späka hennes lekamen.

Den första natten på »Favoriten», så kallades det nya slottet, var snart glömd. Under första veckan lät Sibylla Augusta kammarfrun tillbringa nätterna hos sin herskarinna; men då ingenting vidare hördes utaf, så inskränkte hon sig så småningom till att sjelf göra en rund om qvällarne, för att öfvertyga sig att ingen höll sig gömd någonstädes.

Hon började så småningom att återtaga sitt förra lif med dess fester och förströelser. För markgrefven, som dagen efter sin mors inflyttning gjorde henne ett besök, tillställde hon ett gästabud, och utvecklade då all den lyx, som med hennes rika tillgångar stod henne till buds. Hennes son berömde sin mors smak och gillade hennes anordningar. Hon visade honom med stolthet hela den stora praktfulla våningen och deribland en sängkammare, som stod färdig att mottaga honom, då han ville hedra henne med ett längre besök.

Då slutligen mor och son drogo sig tillbaka i den salong, som gränsade till markgrefvinnans sängkammare, och som hade namn af spegelsalongen, emedan rummets

väggar och tak voro betäckta med speglar, sade markgrefven:

»Det är sannt. Min slottsfogde har i dag anmält, att grefve von Giesbach blifvit sänd till honom för att hållas i fängsligt förvar. På hvad vis har han förtjent den onåd, i hvilken han fallit? Efter hvad jag kunnat döma, så har Ni svårt att få en mera trogen och tillgifven tjenare.»

Markgrefvinnan såg brydd ut. Hon vågade ej säga sin son skälet till grefvens fängslande, ty hon fruktade hans skarpa och ofta träffande omdöme.

»Man misstager sig ibland på sina tjenares trohet», svarade hon slutligen undvikande. »Han har gjort sig saker till så oförlåtlig missaktning mot min person, att han väl förtjent att för återstoden af sitt lif begrundas och ångra sitt fel i Rastadts fängelse.»

»Som jag känner min mors omutliga rättvisa, så måste det vara någon särdeles grof förseelse, som han begått, då han straffas med lifstids fängelse. I så fall vågar jag ej, som jag annars ämnat, inlägga en förbön för honom hos min höga moder.»

»Det lönar ej mödan, ty i detta fall är jag obeveklig», svarade markgrefvinnan och skyndade sig derpå att byta om samtalsämne.

Vid taffeln, som intogs en famille, och der endast de furstlige personerna med deras uppvaktningar voro närvarande, frågade markgrefven, seende sig omkring:

»Jag saknar en af Edra hofdamer, min mor. Den skönaste bland de sköna, den unga fröken von Tau.»

Sibylla Augusta såg upp på sin son, liksom hon velat utforska om hans ord hade någon dold mening, men han var så upptagen af fasanvingen på sin tallrik, att modern ej kunde uppfånga hans blick.

»Hon passade ej för hofflifvet», svarade hon efter ett ögonblick. »Jag återsände henne till sin far att inhemta

bättre seder.»

»Stackars barn, som skall behöfva vara hos den gamla brumbjörnen. Det var stor skada att hon skulle behöfva återskickas.»

Markgrefven var ännu ifrigare än förut sysselsatt med sin fågelvinge. Efter en stund återtog han:

»Ni har haft otur, min mor, att på ett dygn förlora två af de skönaste prydnaderna vid Ert hof.»

»Som lätt kunna ersättas; skönheter finnas öfverallt», svarade markgrefvinnan torrt.

Hon fann dock att grefve von Giesbach ej var så lätt ersatt. Baron von Melden, hennes nuvarande kammarherre, ty baron Rheinsberg hade straxt efter Achmeds flykt begärt sitt afsked, för att på utländska resor söka förbättra sin klena helsa, bemödade sig visserligen att uttänka planer till baler och ridpartier; men ingenting roade mera hans höga herrskarinna, hvars lynne blef för hvarje dag mera retligt.

Vintern var ändtligen slut. Byggandet af kapellet hade oafbrutet fortsatts och tvenne dagar före den utsatta tiden, öfverlemnade byggmästaren nycklarne till det nya templet i markgrefvinnans hand.

Fastlagssöndagen ämnade Sibylla Augusta för första gången der förrätta sin andakt. Qvällen förut afskedade hon sin uppvaktning med följande ord: »Denna natt drager jag mig tillbaka till mitt kapell, der jag ostörd i ensamheten vill bereda min själ till den stora Påskhögtiden. Det är nu min önskan och befallning, att hvar och en af mitt hof qvarstannar på sitt rum för att der i bön och fasta påminna sig vår dyre frälsares lidande. Påskdagen se vi hvarandra åter, och ålägger jag baron von Melden att till den dagen inbjuda markgrefven med uppvaktning för att med oss fira uppståndelsens stora högtid. Mätte Gud med välbehag upptaga våra böner under denna tid»,

Från Baden.

tillade hon derefter, korsande sig, och efter att med en böjning på hufvudet hafva sagt farväl till sitt hof, gick hon in i sina enskilda rum.

Hofdamerna och hofherrarne blickade förvånade på hvarandra. Denna befallning kom så oväntadt och var ej alls i deras smak. De måste dock lyda, ty trotsa den vågade de ej. Till hälften sorgsna och till hälften förargade togo de afsked af hvarandra för att hvar och en hålla sig afstängd på sitt rum fyrtio dagar, under hvilken tid de hade tillfälle att öfvertänka föränderligheten i den menskliga naturen i allmänhet och hos deras furstliga herrskarinna isynnerhet.

Då Sibylla Augusta inkom i sin sängkammare, aflade hon de kläder hon under dagen burit, och påtog en svart botgöraredrägt som med ett rep var fästad om lifvet. På fötterna bar hon endast sandaler, fastbundna med tåg-stumpar. Hon lät kammarfrun hemta ett stort träkors, som hon för detta ändamål låtit förfärdiga. Detta kors tog hon på ryggen och vandrade, då dagen grydde, ut genom slottsporten, till det ett stycke från slottet belägna kapellet. Vägen föreföll henne ovanligt lång. De af sandalerna illa skyddade fötterna sårades mot stenarne. Tagelskjortan, hvilken hon i öfvermåttet af sin gudaktighet påsatt, brände som eld på det fina skinnet, och det stora korset tyngde på de vid all börda ovana axlarne. Hon tänkte ett ögonblick på att vända om, men stolheten höll henne tillbaka. Hon ville ej att man skulle se Sibylla Augusta rygga tillbaka för något, som hon en gång föresatt sig. Hon fortsatte därför sin väg och anlände slutligen med blödande fötter och värkande skuldror till målet för sin vandring. Efter att hafva hvilat ett ögonblick, upptog hon nyckeln ur sin ficka och trädde in. Allt var der iordningställt efter hennes föreskrifter. I midten af den runda byggnaden var ett fyrkantigt kapell, som fick sitt ljus från en kupol med gula glasfön-

ster. Ett starkt sken spred sig derifrån öfver hela helgedomen, som om den varit fullt eklärerad. Då solen lyste på de gula rutorna, låg det ett skimmer öfver hela kapellet, som om allt varit af renaste guld. Under altaret, på hvilket stodo ett krucifix och ljusstakar af drifvet silfver, var Kristi graf. Deri låg en bild i naturlig storlek, föreställande frälsaren. På hvar sin sida om altaret brann en silfverlampa. Bredvid ingången var ett vigvattenskärl, hvars heliga innehåll var hemtadt från S:t Peterskyrkan i Rom. På sidoväggarna stodo i sina nischer stora vaxbilder af Kristus och Maria Magdalena. De som befunno sig till höger om ingången framställde synderskan, klädd i blå klädning med silfverpaljetter, på knä vid Jesu fötter. Till venster syntes hon deremot klädd i röd klädning och i stående ställning, anropande Kristi barmhertighet. På sidan af kapellet voro flera oregelbundna rum, som på ena sidan hade lånat sin form af det fyrkantiga kapellet och på den andra af den runda ytterväggen. Alla hade fönster åt kapellet. Dessa rum nyttjades till matsal, sängkammare, arbetsrum, förrådsrum och kök, från hvilket en dörr förde ut i skogen.

Markgrefvinnan gick in i helgedomen, der hon vid altarets fot nedlade korset. Sedan förrättade hon sin bön på en till höger derom stående bönpall, och, sålunda styrkt, började hon det lif af fasta och försakelser, som hon sjelf pålagt sig.

Som Sibylla Augusta ej ville hafva någon i sin närhet, besörjde hon sjelf sin matlagning. Hon hade befallt att vid köksdörren skulle hvarje morgon ställas en korg innehållande några af de födoämnen, som voro tillåtna under fastan: fisk, ägg, bröd, mjölk och grönsaker. Deraf tillagade hon med egen hand sina måltider. I matsalen stod ett hvitskuradt träbord. Derikring voro placerade vaxbilder, föreställande den heliga familjen. Joseph med långt hängande hår och oskyldigt utseende, Kristus, en

halfvuxen menlös gosse, och Maria med liten rosenröd mun och klara blåa ögon. De voro klädda i granna, olikfärgade bluser, och Maria hade till tecken af sin qvinnliga värdighet en slöja, garnerad med silfverspetsar på hufvudet. De voro Sibylla Augustas bordsgäster. Då anrättningarne voro färdiga framsatte hon fyra kuverter, ett framför hvar och en af de stirrande vaxbilderna och ett åt sig sjelf. Af hvarje rätt serverades de enligt rang och värdighet. Först Kristus, sedan Maria och sist Joseph. Då deras tallrikar väl voro fyllda, började hon sin egen måltid, som var mycket knapp. Hon åt så mycket att hon lifnärde sig, men ej mera. Då hon slutat, samlade hon ihop alla kvarlefvor på ett fat, hvilket hon hvarje qväll ställde utanför köksdörren. Detta var ämnadt åt de fattiga. Sedan tvättade hon sjelf de tallrikar och muggar af ler, som varit begagnade af henne och hennes tystlåtna gäster.

I sin sängkammare hade hon ingen säng, utan en tågmatte, utbredd på golfvvet, tjenade henne till hviloplats. Öfver dörren hängde ett porträtt af prinsessan af Toscana som död. I köket fanns endast det aldra nödvändigaste: några kökskärl och fat af tarfligaste slag. Sjelf skurade hon pannorna, likt den simplaste af sina tjenare, och såg med välbehag på sina af sotet svärtade händer, öfver hvilkas hvithet hon annars var så stolt. I sitt arbetsrum hade hon ytterligare en bönpall. Den tid som var henne öfrig för böner och köksgöromål, använde hon till förfärdigande af nya kläder till sina vaxdockor.

Så förflöt tiden långsamt för Sibylla Augusta, men ännu långsammare för hennes hofdamer, som med största otålighet räknade dagarne till påsk. Det var också ej för nöjes skull som Badens stolta markgrefvinna, hvilken aldrig kunde få sitt lystmäte på lyx och smicker, nu förrättade de gröfsta sysslor, endast sällskapande med sitt eget samvete och sina vaxbilder. Ju mera åren skredo

framåt, ju närmare hon sjelf kom grafven, desto mera förtärdes hon af en oro, som hon ibland i nöjenas hvirvel kunde nedtysta, men som sedan återkom med fördubblad styrka. I synnerhet på sitt nya slott hade hon känt sig särdeles orolig. Tankarna, som förut varit så upptagna af hennes stora byggnadsföretag, voro nu utan egentligt mål, och nöjena voro icke de samma, sedan ej mer grefve von Giesbach med sin vana hand anordnade dem. För att döfva denna oro använde derför Sibylla Augusta gisslet, med hvilket hon piskade det fina skinnet till dess blodet utsipprade, De fattiga, som om nätterna tysta smögo till köksdörren för att afhemta de till dem utställda öfverlefvorna af dagens måltider, hade mycket att berätta om de suckar och jemmerrop, som genom dörrarna utträngde från kapellet.

»Markgrefvinnan öfverlemnar sig åt botöfningar», sade de, korsande sig.

Hon sparade verkligen ej på botöfningar. Kunde fastor och späkningar frigöra en under synden bunden själ, så skulle verkligen Sibylla Augusta som en ny meniska hafva utträdt i verlden. Olyckligtvis hade ej alla de plågor, hon pålade sig, den verkan som hon beräknat. Ensam med sitt samvete, hade hon tid att tänka på det förflutna. Fastorna gjorde hennes kropp svagare, och inbillningskraften uppjagades derigenom till en förvånande grad. På den sista tiden hade äfven bilden af Naima, som hon förut alldeles glömt, börjat framstå för hennes inre syn. Denna bild var ej hotande som systemns och gemålens. Den såg blott medlidsamt på henne med sina underbart sköna, svarta ögon.

Natten emellan askonsdagen och skärthorsdagen låg Sibylla Augusta som vanligt på sin tågmatta, med alla lemmar värkande efter gisselslagen. Efter flera dagars fastande var hennes kropp alldeles utmattad, och hon började känna yrsel i följd af svaghet. Hon såg då Lud-

vig, hvilken hotande som vanligt kom emot henne. Sedan såg hon äfven sin syster stå vid hans sida. Förskräckt rusade hon upp från sitt hårda läger och flydde in i kapellet. Knäböjande framför Kristi graf, fattade hon gisslet, med hvilket hon sargade sin kropp till dess blodet utsipprade ur flera sår. Detta hjälpte dock ej. Hon tyckte att systemen och gemålen, som följt efter henne, kommo allt närmare.

»Viken hädan», skrek hon, hållande båda händerna för ögonen. »Jag har sett Er. Jag vet att I ären här . . . . Hvarför betrakten I mig på detta sätt? . . . . I viljen att jag skall bekänna mina brott, sägen I . . . . Nå väl, min syster, jag bekänner att jag blandade det hvita pulvret i en flaska läkemedel, som stod vid din säng. . . . . Du blef sämre, du dog, och ingen visste hvaraf. . . . . Jag visste det jag, men jag teg. Du fick ej lefva. Du var yngre, du var skönare än jag. Alla föredrogo dig. . . . . Ludvig satte upp dig som exempel för mig, hans maka . . . . Jag var svartsjuk, förstår du . . . . Ack nej, du förstår ej hvad svartsjuka är, men jag kan säga dig det. . . . . Det är en afgrundsande i en menniskas själ, som drifver henne till allt ondt. . . . »Nåd», skrek hon derefter med hjertslitande röst. De säga att Gud är nådig . . . . men hvarför tillåter han Er då att komma hit. . . . . Liggen hellre lugnt qvar i Edra grafvar! . . . . Det är jag som skaffat Er dit. . . . . I förstån väl då att jag ej vill se Er här.»

Hon tog händerna från ansigtet, armarne nedhängde slappt utmed sidorna, ögonen voro glasartade och stirrade mot den punkt, der hon trodde sig se vålnaden, och pannan var betäckt af kallsvett.

»Ludvig, äfven du anklagar mig», fortsatte hon flämtande. »Du visar mig ett glas, ja, i detta glas blandade jag det gift, som slöt ditt bragderika lif. Ett enda litet pulver förmådde mera, än stridens alla kulor och svärd.

. . . . Hvarför jag gjorde det frågar du. . . . Jo, emedan jag trodde, att du misstänkte mig för att vara saker till min systers död . . . . och därför att du så ofta förbrådde mig mitt lättsinne . . . . och därför att jag ville bli fri. . . . Nu är jag fri . . . .», utropade hon med ett vildt skratt. »Det är endast satan, som håller mig fången, men Kristus skall frigöra mig.»

På sina blödande knän släpade hon sig fram till den ena vaxbilden och sträckte sina båda armar bedjande mot densamma. »Du som förbarmade dig öfver Magdalena, haf förbarmande med mig, som äfven är en synderska. . . . Naima, bed du för mig!» fortsatte hon, vändande sig åt en annan sida, der hon tyckte sig se detta sitt offer. »Ja så, du skakar på hufvudet . . . . du vill ej . . . . men du skall. En gång har jag redan tvingat dig mot din vilja . . . . och jag skall göra det än en gång.» Hon rusade upp liksom i vredesmod, men efter att hafva tagit några steg framåt, föll hon vanmäktig ned på stengolfvet.

Under det markgrefvinnan rasade i sitt kapell, plågad af samvetsqual, låg Naima i sin cell i Lichtenthals kloster, på den bädd som hon ej på flera veckor lemnat. Hennes kinder, fordom fulla af helsa och lif, voro nu insjunkna, och deras rosor hade för alltid flyktat. De hvita händerna, som lågo ofvanpå täcket, voro genomskinliga. Endast ögonen tycktes hafva blifvit större och lyste med en feberaktig glans. Den Naima som nu låg på sin hvita säng och endast genom några svaga hostningar gaf tecken till lif, var föga lik den sjuttonåriga ungmön, som, strålände af skönhet och lefnadslust, tilldragit sig allas blickar i gemaken på Rastadt. De år som sedan dess förflutit hade brutit denna blomma, som behöft solsken

och värme, men i stället tvungits att inandas klostrets instängda luft. Abbedissan hade med tålmod och godhet försökt förmå henne att finna sig i sitt öde, men förgäfves. Då hon efter de trenne åren ej hört något från sin far, sörjde hon djupt, och som hon ej hade någon vrå, till hvilken hon kunde fly, så måste hon aflägga klosterlöftet ytterligare på trenne år. Under denna tid började hon så småningom att förtvifla allt mer och mer. Hennes helsa, som sedan hon kom till klostret aldrig varit stark, blef nu vacklande och hon började aftyna på ett sätt som oroade abbedissan. Då slutligen klosterläkaren blef tillfrågad härom, förklarade han, att lungorna voro angripna, och på abbedissans till honom i enrum ställda fråga om någon fara vore för handen, svarade han, att syster Maria, efter hvad han nu kunde se, ej skulle behöfva aflägga ännu ett klosterlöfte. På samma gång abbedissan djupt led vid tanken på att förlora sitt älskade barn, som hon alltid kallade den unga flickan, så var hon dock äfven nöjd, att den stackars ensamna, öfvergifna flickan skulle få lemna en verld, som varit så föga huld emot henne. Hon kände sig sjelf gammal och trött och kunde enligt försynens ordning ej hafva många år qvar, hon var därför nöjd att ej behöfva lemna sin skyddsling i andra händer, som kanske ej skulle förstå att varsamt behandla ett så ömtåligt sinne.

Abbedissan, som först varit förvånad öfver den ringa kristendoms-kunskap, Maria, efter en så långvarig undervisning egde, fann snart att det ej var lätt att bibringa detta lilla hufvud något; Maria fordrade klara bevis för att hon skulle tro. Många gånger visste abbedissan ej sjelf huru hon skulle besvara de rakt på sak gående frågorna. Hos en annan natur skulle denna brist på religion gjort henne orolig, men hos den af alla afhållna Maria fanns så litet böjelse för det onda, som det kan finnas i ett människohjersta. Mildhet och underdånighet tycktes

vara de herrskande dragen i hennes karakter, och de fel, hvilka hon liksom alla andra egde, voro så lätt rättade, att skrämselfn för helvetets svafvelångor ej behöfde användas. Abbedissan, som hade mera förstånd och större urskiljning än de flesta af sina medsyster, upphörde slutligen att pina den stackars flickan med saker, som för det outvecklade naturbarnet voro svåra att förstå. Hon sysselsatte henne i stället med vårdandet af de sjuka, som inom klostret sökte fristad för sina plågor. Der utvecklades hos den till hälften hedniska Maria de dygder, som äro de mest sällsynta inom kristendomen, ehuru de alltid föras på tungan. Tålmod, sjelfuppoffring och kärlek till nästan. Ingen kunde som hon, med sina sånger vagga ett sjukt barn till sömn eller med ömma omsorger bereda lindring åt en febersjuk. Skulle ett förband läggas på en sjuk lem, så var det alltid på syster Maria som man ropade. Hennes lätta hand rörde knappt vid den sjuke, och hennes milda ansigte påminte honom om de Guds englar, han sett afmåla i kyrkan. Med outtröttlig ifver egnade hon sig åt sitt kall som sjuksköterska, under det hennes egna krafter allt mera aftogo. Läkaren gjorde slutligen abbedissan uppmärksam på det orätta uti att låta Maria, sjelf klen, vistas i den osunda luften i sjuk-salarne. På abbedissans vänliga förmaningar svarade Maria: »Min moder, hvad gör det om jag dör en dag förr eller sednare. Låt mig vara nyttig så länge jag kan. Det varar ej länge.»

Allt inträffade som läkaren förutsagt. Sjukdomen tilltog allt mer och mer, och man började frukta, att syster Maria ej skulle öfverlefva våren. Vid fastans början och då den stackars sjuka måste intaga sängen, skref abbedissan till markgrefvinnan för att underrätta denna om Marias förestående slut. Hon tyckte ej att det skulle skada den stolta qvinnan att se sitt offer; ty att Sibylla Augusta endast af svartsjuka inne-

slutit sin förra gunstling i klostret, derom var abbedissan fullkomligt säker. Något svar kom dock ej från markgrefvinnan, hvilken befallt att inga jordiska ting finge störa hennes andakt i kapellet.

Flera gånger voro redan förböner hållna i klosterkyrkan, och alla väntade se den svaga lifsgnistans slockna. Abbedissan hade ej på länge vikit från sin skyddslings sida. Påskaftonen hade Maria känt sig betydligt bättre och låg så nöjd och fridfull i sin cell, der solen redan vid sin uppgång tittade in. Alla utom läkaren och abbedissan läto narra sig af den inträdande förbättringen. Dessa båda visste hvad plågfriheten hade att betyda. Tidigt på qvällen hade abbedissan afskedat alla och satt ensam vid den sjukas sida. Då öppnades dörren sakta, och syster portvakterskan stack in hufvudet och anmälde hviskande, att en främmande herre, som såg mycket besynnerlig ut, önskade tala vid abbedissan.

»Bed honom stiga in i samtalsrummet», sade denna, »och låt någon af systrarna komma hit.»

Då en af nunnorna infunnit sig för att intaga platsen vid Marias sjuksäng, gick abbedissan ner för att mottaga den främmande. Stor var hennes förvåning, då hon såg en man, ej längre ung, i en egendomlig dräkt, komma emot henne, och på bruten tyska fråga, om han fick se sitt barn, sin Naima, som han nu kommit för att afhemta. Hennes trenne år voro nu slut, och han hade skyndat sig hit för att hindra henne att aflägga ännu ett klosterlöfte. Han längtade att återfå det barn, som blifvit honom frånryckt, och från hvilket han i sex år varit skild.

Mildt och varsamt förberedde abbedissan honom på att hans Naima visserligen skulle lemna klostret, men ej för att följa honom, utan för att ingå i ett bättre hemland, hennes rätta fädernesland.

Achmed mottog denna sorgliga underrättelse med

mera lugn än hon väntat. Han såg djupt bedröfvad ut, men ej en tår kom ur hans öga. Han frågade, om han kunde få säga farväl åt sin dotter. Efter en liten tvekan beviljade abbedissan detta. Maria var ej längre nunna, hon var fri, och således kunde ingen hafva något att säga derom.

De följdes således båda åt till den lilla klostercellen, der abbedissan afskedade den nunna, som under hennes frånvaro stannat inne hos den sjuka. Då de blefvo ensamma, gick hon fram till Maria, som ännu andades ehuru ögonen voro slutna.

»Mitt barn», sade hon sakta. »Det är någon som kommit långt ifrån, för att få träffa dig.»

»Min far», sade den sjuka, i det en blixtnad glädje flög öfver det bleka anletet. Sedan återtog hon:

»Fader, jag har länge väntat dig. Nu kommer du för sent.»

Achmed lutade sig fram och fattade sin dotters hand. Denna gjorde ett svagt försök att räcka den andra handen åt den vid sängen knäböjande abbedissan.

»Jag är så nöjd nu», sade hon och ett uttryck af frid och glädje spred sig öfver de tärda dragen.

Abbedissan och Achmed stannade vid dödsbädden och bådo till sina skilda gudar för den varelse, som snart hade afskuddat sig de band, hvilka fästade henne vid jorden. Då morgonsolen som vanligt blickade in genom det lilla cellfönstret, belyste den syster Marias ännu i döden sköna drag. Hennes ande hade redan flyktat dit, der människors elakhet och afundsjuka ej kunde nå henne.

Achmed berättade sedan för abbedissan om huru han genom baron von Rheinsbergs hjälp lyckats återvända till sitt land. Han hade dock knappast satt foten inom dess landamären, förrän han blef gripen och med våld inkastad i armén. Der lyckades han dock snart avancera från soldat till högre grader, men lemna tjensten

var honom omöjligt. Han såg med förtviflan de trenne åren vara tilländalupna, utan att han kunde återfordra sitt barn. Vid krigets slut blef Achmed fästad vid sultans person, och räknade nu med otålighet och ängslan tiden tills Naima åter skulle vara fri. Hans herre, som mycket intresserade sig för framgången af hans resa, hade skickat honom som sitt sändebud till Baden. Ett sändebuds person är alltid helig, och han kunde således ej åter blifva insatt i fångenskap, ifall någon igenkände honom. Hans ärende hos markgrefven var nu uträttadt, och han hade skyndat hit för att hemta sin dotter, för hvilken ett litet hem vid Bosporens strand redan stod i ordning.

»Föga anade jag, i hvilket tillstånd jag skulle återse mitt så älskade barn», slöt han sin berättelse, i det ett par stora tårar rullade utför hans kinder. — Han aftorkade den dock genast, liksom blygdes han öfver att visa sina känslor.

På Påskdagen afsändes tvenne bref från Lichtenthal. Det ena var från abbedissan till markgrefvinnan, omtalande Naimas död. Det andra var från turkiska sändebudet Achmed Pascha till baron von Melden, deri han beklagar att ej kunna begagna sig af inbjudningen till »Favorit.» Efter som hans mission vore uträttad, måste han oförtöfvadt återvända, för att inför sin herre aflägga räakenskap därför.

Sedan han sett sin dotter nedsänkas i hennes sista hvilorum, lemnade Achmed ännu en gång Baden, för alltid sägande farväl åt det land, i hvars jord hans maka och dotter hvilade.

Ändtligen slog befrielsens timme för de inspärrade hofdamerna. Redan påskaftonen på qvällen hade markgrefvinnan återvändt till slottet. Hon hade genast låtit befalla sitt hof, att utan henne bevista messan följande morgon. Hon var trött. Hennes af den hårda tågmatan och alla gisslingar sargade kropp utsträckte sig med välbehag på det svällande ejderdunet, och hon fann der den hvila, som hon så väl behöfde.

Markgrefvinnan visade sig ej förrän till middagen och såg då ännu helt medtagen ut, ehuru hon betäckt de afmagrade kinderna med smink och strukit svarta streck under ögonen för att göra dem glänsande. Hon förde sig dock lika majestätiskt som vanligt, och der hon gick fram i guldbroderad sammetsklädning, med gnistrande juveler på armar och bröst samt med en svart spetslöja på det stolta, högburna hufvudet, fanns hos henne föga som påminte om den i kapellet knäböjande botgörerskan.

Hofdamerna sågo ej ut som om de fastat under fyratio dagar. De hade också rätt ofta, tack vare en liten gåfva, fått kocken att taga fel på kött och fisk och hade dessutom aktat sig att allt för hårdt handtera gisslet. De sågo alla glada ut att hafva sluppit ur fångenskapen, och pratade och skrattade af hjertans lust med de främmande hofherrarne.

Strax före middagen framlemnade baron von Melden ett bref till markgrefvinnan. Hon såg derpå, och då hon igenkände abbedissans i Lichtenthal handstil, stoppade hon det i sin ficka. Det var ingenting angeläget. Baron von Melden tillkännagaf derefter, att turkiska sändebudet, som han å markgrefvinnans vägnar inbjudit till taffeln, vore förhindrad att infinna sig.

Då markgrefven vid sin ankomst blef underrättad om ambassadörens uteblifvande, sade han till sin mor.

»Det var skada, ty det var en ovanligt bildad man.

Ni kan ej föreställa Er, huru noga han hade reda på hvarje småsak i vårt land. Jag förstår ej, huru en främling så väl kan känna till alla våra förhållanden.»

»Var det en äldre man?» frågade Sibylla Augusta likgiltigt. »Något öfver femtio år. Eller huru gammal tror Ni Achmed Pascha kunde vara?» frågade han, vänd till en af sina hofherrar.

»Achmed! sade du. Hette han Achmed?» frågade markgrefvinnan ifrigt.

»Ja, Achmed Pascha kallade han sig sjelf. Jag har förgäfvets sökt utfundera hvarför hans ansigte föreföll mig så bekant.»

»Minns du,» sade Sibylla Augusta till sin son, »att den turkiske fången, som lyckades undkomma ur sitt fängelse, bar detta namn?»

»Ja deri har ni rätt min mor. Kanske att den man, som jag i går emottog, klädd i stor gala och omgifven af hela mitt hof, var densamme, som varit med om att plocka sten på den turkiska vägen. Så kunna tiderna förändras. Men då vi nu tala om honom, så påminner jag mig, att han hade en dotter, som var ovanligt vacker, och som under flera år jemt vistades hos Er. Hvad har blifvit hennes öde?»

»Hon fick håg för klosterlifvet och ingick som nunna i Lichtenthals kloster.»

»Hon var alldeles för vacker att bli nunna. Det var grymt att ej hindra henne ifrån att inspärta sig der.»

Sibylla Augusta skyndade sig att byta om samtalsämne och syntes djupt intresserad af allt som tilldragit sig under hennes bortovaro från verlden.

Efter en stund lutade sig markgrefven mot sin mor.

»Framhärda Ni ännu i Ert beslut att kvarhålla grefve von Giesbach i fängelse?» frågade han.

Markgrefvinnan rådslog med sig sjelf, om hon skulle förlåta honom eller ej. Men den gamla stoltheten vak-

nade åter. För den som förolämpat henne fanns ingen förlåtelse.

»Han skall sitta der till sin död,» svarade markgrefvinnan hårdt.

Efter galataffeln, som egde rum i stora matsalen, och hvarunder den höga värdinnan visade hvad ett tyskt kök förmår åstadkomma, gingo gästerna ut i trädgården, som var upplyst med kulörta lyktor. Då de furstliga personerna visade sig på trappan, afbrändes framför slottet ett väl lyckadt fyrverkeri. Vårqvällen var vacker och ehuru ej varm, kändes den behaglig för dem som voro upphettade af mat och vin.

Sibylla Augusta, som kände sig trött af bullret och oron, drog sig tillbaka i en berså af granar, på andra sidan gårdsplanen, och njöt der af stillheten och lugnet, som herrskade omkring henne. Då hörde hon plötsligt steg på sandgången. Hon såg upp, och framför henne stod grefve von Giesbach.

Markgrefvinnan, hvars nerver ännu voro svaga efter det myckna fastandet, ryckte häftigt till. Hon var öfvertygad om att det var en synvilla, ty hon visste sig ju hafva grefven inom lås och bom på Rastadt. Hon fixerade honom skarpt ännu en gång. Då han stod kvar orörlig, föll hon afdånad ned på sandgången.

Grefve von Giesbach, ty det var verkligen han, var lika bestört som hans f. d. herrskarinna. Han hade i ett obehagadt ögonblick lyckats fly från sitt fängelse i Rastadt och trodde, att det säkraste gömstället öfver natten vore på det nya slottet, der ingen skulle tänka på att söka honom. Morgonen derpå ämnade han i god tid begifva sig öfver Rhenfloden, och om han en gång väl vore på den andra stranden så var han fri. Då han ankom till »Favorit», med hvars alla gömställen han var väl bekant, smög han sig till den mörka löfsalen, men befann sig till sin stora bestörtning ansigte mot ansigte

med den, han helst af alla velat undvika. Ett ögonblick stod han som förstenad, men vände sedan hastigt om och tog sin tillflykt till kapellet, hvars dörr stod öppen.

Ett ögonblick derefter kom ett ilbud från Rastadt med underrättelse, att grefve von Giesbach lyckats fly ur sitt fängelse och att man trots de ifrigaste efterspaningar ej kunnat ertappa honom. Markgrefven utbytte en blick med en af sina kammarherrar och gick sedan att uppsöka sin mor. Efter mycket letande fann man henne utsträckt på marken i bersån. Så snart man lyckats återkalla henne till lif, meddelades henne nyheten om grefvens flykt. Hon drog dervid en djup suck af lättnad. Hon hade då verkligen sett honom sjelf och ej hans vålnad. Hon omtalade för ingen sitt möte med grefven, ty hon ville ej att någon skulle förstå rätta orsaken till hennes vanmakt. Nu tillskrefs den utmattningen efter de fyrtio dagarnes fasta.

Ensam i sin sängkammare, läste hon sedan abbedissans bref, deri denna förebrådde henne, visserligen i förtäckta ordalag, men dock tillräckligt tydligt, syster Marias död. I detta bref vann hon äfven bekräftelse på sina misstankar rörande Achmed. Hon förstod då äfven hvarför han ej velat visa sig för henne. Men hvad hade hon egentligen gjort honom för ondt? Gifvit honom en hustru, som han älskade, och tagit hans barn för att rädda det från den eviga fördömsen. Detta var välgerningar, för hvilka han borde vara djupt erkänsam. Att hans hustru dött strax efter barnets födelse, och att dottern nu affidit i lungshot, det var ej hennes fel.

Ehuru markgrefvinnan på detta sätt försökte nedtysta sitt samvete, så rörde dock abbedissans förebråelse henne mycket djupt. Hon hade oupphörligt för sina ögon bilden af Naima, sådan hon sett henne om natten i kapellet. Efter att under flera dagar hafva varit dy-

ster och slutet, befallde hon en dag fram sin vagn och for ensam till Lichtenthal. Abbedissan mottog henne i klosterporten och förde henne sedan till den cell, som bebotts af den döda. Dörren slöts efter dem och länge stannade de derinne. Hvad som afhandlades mellan de båda qvinnorna vet ingen, men då markgrefvinnan kom ut derifrån, såg hon djupt förkrossad ut, och hennes ögon stodo fulla af tårar. Äfven abbedissan såg allvarligare ut än vanligt, då hon följde sin höga gäst till vagnen.

»Naima är hämnad», sade hon för sig sjelf, då hon gick att med de äldre nunnorna öfverlägga om användandet af den rikliga gåfva, som markgrefvinnan af Baden vid afskedet öfverlemnade till klostret.

Sibylla Augusta tycktes efter sitt besök på Lichtenthal vara alldeles förändrad. Hon började att finna mindre behag i fester och verldsliga nöjen och egnade sig mera åt andaktsöfningar och barmhertighetsverk.

Ej långt efter Naimas död kom underrättelsen att markgrefvinnans enda dotter, prinsessan af Orleans aflidit i Paris. Detta dödsfall, som kom så oväntadt, grep modren djupt. Hon började att förebrå sig det sätt, på hvilket hon uppfyllt sin döende gemåls sista önskan, och ångrade hvarje stund, hon egnat åt sina nöjen, i stället för att som hon bort använda tiden på sina barns uppfostran. Detta var dock nu försent att ändra. Men allt mer stadfästades hon i sitt beslut att draga sig så mycket som möjligt ur verlden och egnat sina återstående dagar åt allvarliga ting. Hon hoppades äfven att derigenom kunna dämpa den oro, som

allt mer och mer ökades och hotade att till sist förstöra henne.

De nya sysselsättningar, hvilka hon i början ålagt sig som en sorts penitens, började slutligen att intressera henne. I stället för stora gala middagar, med flödande vin och uppsluppen munterhet, bespisade hon nu de fattiga och läste sjelf för dem ett kapitel ur evangelium under måltiden. Hon klädde sig med den yttersta enkelhet och utgallrade bland sina juveler och prydnader hvad hon ansåg sig kunna undvara, för att dermed begåfva kyrkor och kloster. Sin tid delade hon emellan välgörenhet och andaktsöfningar. Hon och hennes hofdamer sydde med egna händer kläder åt de fattiga. Ingen nödställd nekades tillträde, och ingen behöfvande gick ohulpen från hennes dörr.

Länge dröjde det ej, innan ryktet om markgrefvinnans fromhet spred sig öfver hela landet. Lika mycket som hon förut varit fruktad för sitt stolta, högdragna väsen, lika mycket blef hon nu älskad af sina undersåter, hvilka ej nog kunde utbreda sig i loftal öfver hennes älskvärdhet och godhet.

Hennes hof hade i början svårt att finna sig vid denna nya, tryckande ordning; men som de flesta af hofdamerne ej mera befunno sig i den ålder, då nöjet är ett behof, så fogade de sig snart efter sin herrskarinnas önskan och följde hennes exempel. Baron von Melden hade, förebärande trötthet, dragit sig tillbaka på sina gods. Den nye kammarherren njöt mest af sin frihet, ty som markgrefvinnan ej mera gaf några fester, blef hans tid sällan tagen i anspråk. Endast någon gång då det behöfdes en underrättelse om någon fattig i trakten, kunde det hända att han fick tillbringa några timmar på resor.

Markgrefven, som många gånger varit plågad af modrens begär efter nöjen och beundran, var mycket

nöjd då hon i stället började sysselsätta sig med sådant, som mera anstod hennes ålder. Förhållandet emellan mor och son blef därför hjertligare. Sibylla Augusta till och med förlät honom då hon började misstänka, att han ej alldeles varit utan del i grefve von Giesbachs flykt.

På detta sätt förgingo åren. De fattiga kunde ej nog berömma den ödmjuka markgrefvinnan, som ej allenast sörjde för deras timliga utan äfven för deras eviga väl. Hon lät ej allenast inrätta sunda bostäder, der de kostnadsfritt fingo bo, utan lät äfven bygga flera kyrkor för sina enskilda medel.

Sedan hon först blifvit beundrad och berömd i eget land, spred sig så småningom ryktet om hennes fromhet och gudsfruktan äfven utom riket. Från påfven ankommo skrivelser, hvori han framhöll hennes stora förtjenster om Guds rikes utbredande och gaf henne de varmaste loford för hennes nit och sjelfförsakelse.

För en qvinna, hvilken som Sibylla Augusta alltid varit van vid smicker och beundran i fråga om allt hvad hon företagit sig, var det kärt, att hennes nya lefnadssätt äfven ådragit sig uppmärksamhet. Lika mycket som hon förut eftersträfvat att vara den första i skönhet och behag, lika mycket gladde det henne nu att anses vara den förnämsta i ödmjukhet och gudsfruktan.

Slottet »Favorit», som markgrefvinnan uppbyggt för att der ostörd få sköta sina nöjen, blef i stället den plats, dit alla vallfärdade, hvilka behöfde bistånd och hjälp. Sjelf kände hon sig med hvarje år allt mera lugn, och alla minnen från det förflutna voro liksom instängda i det lilla kapellet i skogen. Hvarje fastlagssöndag vallfärdade hon dit med korset på axlarne, och hvarje natt hörde de, som hemtade sin mat på dess kökströskel, suckar och jemmerrop uttränga derifrån. Då fastan

var slut och Sibylla Augusta återtagit sitt verksamma lif, var hon äfven fri från sina syner för denna gång. Följande år, då botgörardrägten åter anlades, framstodo de dock i ensamheten med oförminskad liflighet.

Ett år före sin död mottog markgrefvinnan ett bref, som på samma gång det gjorde henne mycket förundrad, äfven mycket lugnade henne. Det var från hennes gemåls läkare, som erkände, att han på sin herres sjukbädd, gifvit det löftet att vaka öfver henne och med varningar söka återföra henne till sans och måtta. Då han såg att alla försök af den unge markgrefven, i hvars mun han lagt förmanande ord, voro utan framgång, så förstod han att undersåtens ord skulle blifva af ännu mindre verkan. Svika det löfte han gifvit sin döende herre, ville läkaren ej. Då tillgrep han det medel, han ansåg säkrast, och hade som varnande röst tvenne gånger försökt att väcka hennes samvete. Han ville sjelf inför sin herre, med hvilken han snart skulle återförenas, ansvara för hvad han gjort. Hennes hemligheter följde honom nu i grafven. Han begagnade dessförinnan sin rätt som döende för att säga henne, att huru mycket godt hon än trodde sig göra, huru ödmjuk hon än kände sig, så var det ej tillfyllest att försona hennes brott. Ej hennes förtjenst, endast Guds nåd kunde aftvå de stora synder, hon begått. Hon hade mycket att svara för inför den högste domaren.

Året derpå, år 1733 blef äfven hon kallad till räkenskap för sina handlingar. Hela Baden sörjde den furstinna, som i hjertats ädelhet och själens renhet ej kunde öfverträffas. Då hon i dödsminuten, med sin redan skumma blick såg gemålens och systemns hotande bilder och stirrade derpå med sina bristande ögon, lade patern fromt sina händer tillsammans och sade:

»Hon ser något framför sig. Det kan ej vara något

annat än himmelriket och Guds englar, som komma för att afhemta henne.»

Slottet »Favorit» står nu obebodt. Allting är ännu i orördt skick, och för den resande visas det palats, der den gudfruktiga markgrefvinnan Sibylla Augusta slöt sitt lif, samt det kapell, der hon till Guds ära förättade sina böner och späkte sin lekamen.

III.

Från Spelbankens tid.

I.

År 1869 var egentligen den sista lysandè sommaren i Baden-Baden. Den utgjorde en glänsande afslutning utaf denna stads tillvaro såsom mötesplats för allt, hvad ej allenast Tyskland, utan hela Europa hade utmärkt och framstående inom alla områden. Året derpå kom Fransk-Tyska kriget och ställde nationerna som fiender gent emot hvarandra, dessa tvenne nationer, hvilka förut under åratal i endrägt och frid träffats i Baden-Baden och dess omgifningar. Fransmännen, som der egde talrika villor, skyndade att vid krigets utbrott göra sig utaf med dessa lyxartiklar, hvilka förut beredt dem så mycket nöje, men som nu förskaffade dem tusen obehag. I och med det samma försvann äfven lyxen, ty de hade der liksom an-norstädes varit de tongifvande. Då spelhuset år 1873 äfven indrogs, så nedsjönk Baden-Baden till en vanlig sommarstad, som under vintern står nästan öde, men till hvilken man den vackra årstiden drar sig tillbaka, för att i dess härliga omgifningar njuta af landtlifvets lugn. Med undantag af fransmännen, hafva de andra främlingarne till största delen qvar sina gamla villor, och för hvarje år uppstå nya byggnader, mest tillhörande främ-lingar. Men de fleste ägare, i stället att som förr vid

sommarens inbrott skynda att taga sina sommarbostäder i besittning, för att der utveckla den största möjliga lyx och komfort, uthyra dem nu till den mestbjudande, och reservera blott för sig och sin familj några få rum, der de i all enkelhet tillbringa den vackra årstiden. Lefnadssättet är i allt helt och hållet förändradt och har från det mest öfverdådiga blifvit reduceradt till det möjligast enkla. Visst ser man ännu ett och annat ekipage med egarens vapensköld eller initialer på vagnsdörren rulla i de skuggiga alléerna; men de äro snart räknade. De sommargäster, som hyra en villa eller en del deraf, finna det mycket billigare att åka i hyrdt åkdon, än att skaffa sig ett eget. Att lefva billigt är nu dagens lösen, och målet för de flestas sträfvan är att under sommaren göra besparingar efter en dyrbar vintersäsong. Förr var den första frågan i Baden-Baden att bemärkas och att kunna intaga ett rum i societeten. . . . i andra rummet kom att hafva roligt.

I trädgården vid Conversationshuset, den förra spellokalen, synas nu under musiktiden högst få promenerande. En och annan sjukling, som föres omkring i sin rullstol, samt ett par hundra af stadens tillfälliga innevägnare, ersätta nu den brokiga samling, som förr trängdes omkring musikkiosken. Inga utaf de förnämligare familjerna, som ännu bebo sina gamla villor, visa sig mera i societeten. Hvar och en lefver för sig, och det är endast på en eller annan koncert som man ännu får tillfälle att se dem. De uppträda då med den största enkelhet.

Sommaren 1869 var allt samladt som kunde gifva glans och färg åt Baden-Baden. Konst, literatur, börd och rikedom, allt var här representeradt, på samma gång en mängd industririddare äfven infunnit sig för att pröfva sin lycka vid de gröna borden. Alla villor voro upptagna, och på hotellerna stod knappt ett rum att få. Allt

var påtingadt och upptaget af dem, för hvilka spelet egde en oemotståndlig lockelse.

Spelhusets egare, mr Dupressoir, gjorde äfven allt hvad i hans förmåga stod för att genom inre och yttre anordningar göra Baden-Baden så tilldragande som möjligt för de besökande. Han förskönade omgifningarne. Han anlade vägar och promenader samt hade alltid med en magnats frikostighet sin börs öppen, då det gälde stadens nytta.

Brunnsdirektionen hade betydligt mera att göra då än nu, för att uttänka förströelser åt dem, som endast ville sköta sina nöjen. Deras baler voro äfven utsökta och deras koncertprogram upptogo de förnämsta musik-alster, exequerade af de yppersta förmågor.

Hvarje lördag dansades i den stora salen, som befann sig utanför spelsalarne. Der var mötesplatsen för all den ungdom som, tillhörande olika kotterier, ej så ofta träffades under veckans lopp. Under det att fäderna, och ganska ofta äfven mödrarna, vid de gröna borden förändrade siffran på sina barns blifvande förmögenhet, dansade de unga, omedvetna om hvilket inflytande en timmes tur eller otur i rummet bredvid kunde komma att öfva på deras blifvande öde. . . . .

Ehuru vi befunno oss i midten af Juli månad och värmen hela dagen varit tryckande, så var dock lördagsbalen lika besökt som vanligt. Den stora salen, som upplystes utaf fem kolossala glasljuskronor, i hvilka brunno tusentals ljus, var rikt dekorerad med lefvande växter, och genom dess trenne stora dörrar, som vette ut åt trädgården, inströmmade doften af rosor och lindblommor. På de soffor som prydde salens väggar suttomammorna med sina döttrar, hvilka sednare med nedslagna ögon och klappande hjertan mönstrade de herrar, som närmade sig. Många unga täcka flickansigten såg

man här, varierande allt ifrån den mörka, svartögda spankan, till Albions blonda blåögda dotter. De utsöktaste toiletter och de präktigaste juveler buros utaf de äldre damerna, hvilka med granskande ögon betraktade sina grannar och med säker blick bedömde deras smyckens värde. Med ej mindre säkerhet bedömdes de unga flickorna af herrarne, som med lorgnetten i ögonvrån noga granskade dem, innan de beslöto sig för en uppjudning. De flesta af dansörerna buro ett kulört band i knapphållet, något som förtog enformigheten af deras svarta dräkt. Orchestern, som från en läktare utförde dansmusik, var både talrik och väl inöfvad, och då man dertill lade att danssalen var ypperlig, så var det naturligt, att de dansande skulle finna sig belåtna. Det tycktes äfven så, då man under en dans betraktade de brokiga paren, som taktmessigt rörde sig om hvarandra. Ögonen glänste, läpparne logo, och det hela andades lif och glädje.

I en af de dörrar, som från danssalen förde ut i trädgården, stod en grupp unga herrar, hvilka ej tycktes göra sig någon brådska att tråda dansen. Andra valsen var redan uppspelad, och de voro ännu helt makligt sysselsatta med att påtaga sina handskar. De stodo dock så nära dörren, att deras ögon kunde öfverfara samlingen derinne.

»Nu, grefve Kamensky», sade en ung diplomat, baron von Schwefelheim till sin granne, som tycktes vara nykomling på platsen, »kan Ni få en öfverblick utaf Baden-Badens skönheter. Vi hafva verkligen ganska godt om den varan här», fortfor han, i det han med välbehag snodde den knappt synliga mustachen emellan sina fingrar. »Det är ej som i Aachen förliden sommar, att man måste leta för att finna på ett vackert fruntimmer. Här se de flesta bra ut, och det är till och med många som man kan kalla riktigt vackra.»

»I mina ögon är skillnaden ej så stor emellan Aachen

och Baden-Baden», svarade den som nyss blifvit tilltalad med namnet grefve Kamensky. »Vackra och älskvärda fruntimmer finner man öfverallt.»

»Det är sannt, jag glömmer att Ni i Aachen spelade rolen af en riktig »Don Juan», sade diplomaten skrattande. »Ni hade der en förvånande tur hos alla damer.»

I detsamma passerade tvenne unga flickor förbi dörren.

»Hvilka äro dessa damer?» frågade grefve Kamensky, som tycktes vilja byta om samtalsämne.

»Åh dessa båda äro ej framstående på minsta vis», svarade baron von Schwefelheim, i det han gjorde de mest hjeltemodiga försök att få lorgnetten att qvarsitta i ögonvrån. De äro engelskor, systrar; deras namn kan jag aldrig lära mig att komma ihåg.»

»Det är märkvärdigt», inföll en af de kringstående skrattande, »hvad Ert minne hastigt blifvit försämradt. Ryktet, med sina hundra munnar, vet att berätta, det en utaf mina vänner, en ung diplomat, gjort sin kur först för den ena och sedan för den andra af dessa båda damer, ehuru tyvärr utan framgång.»

»Det är nedrigt förtal», utropade baron von Schwefelheim, hvars kinder färgades blodröda. »Jag har verkligen ej, mig veterligt, utmärkt någon utaf dem.»

»Dålig diplomat som rodnar för så litet», sade den andre gäckande. »Huru skall det då bli när vi börja tala om alla de andra, af hvilka Ni äfven fått korgen?»

Baron von Schwefelheims ögon sprutade eld. Han vågade dock ej inlåta sig i en ordstrid, ty han visste sig alltid dervid komma till korta. Han mumlade därför något om uppjudning, och i största hast knäppande sina handskar, skyndade han in i danssalen.

De andra herrarne följde skrattande hans exempel och gingo att försäkra sig om hvar sin dam till nästa dans.

»Vet Ni hvilka de båda voro, som nu dansade förbi?» frågade furst Morskoy, som på en stund slitit sig lös från spelbordet, för att åskåda dansen. »Som medlem af brunnsdirektionen har Ni kanske reda derpå?»

Den tilltalade, som var en i sina egna ögon mycket viktig personlighet, hvars lifsuppgift bestod uti att taga reda på alla brunnsvärdarnas antecedentia och förmögenhetsvilkor, vände sitt frodiga, skinande anlete mot fursten.

»Jag har just nyss gjort mig underrättad derom», svarade han med ett belåtet leende. »Kavaljeren är en grefve Kamensky, polack, och damen är ungerska, enda dottern till den rika grefve Tagary. Hon har dessutom ett stort arf efter sin mor», tillade brunnsdirektören, som tycktes vara vän att inför herrarna redogöra för huru stor hemgift hvar och en af de unga damerna kunde komma att medföra.

»Rikedomen frågar jag ej efter», återtog fursten. »Det är en bra vacker flicka. Grefven ser äfven ståtlig ut. Är han officer?»

»Det tror jag ej. Det säges att han skall vara stor godsegare. Han måtte vara mycket rik, ty han bor furstligt i första våningen på hotell Victoria.»

Fursten teg ett ögonblick; sedan vände han sig åter till sin granne, hvilken inom brunnsdirektionen tjänstgjorde som lefvande lexikon och som ej begärde bättre än att blifva tillfrågad.

»Hvilken är då den damen, som sitter och talar vid baron v. Schwefelheim? Nej, inte åt den der sidan. Åt den andra. Damen i den blå atlasklädningen?»

»Det är baronessan Villegrand från Paris. Hon lär hafva stora gods i södra Frankrike.»

»Jag förstår ej hvar jag förr sett detta ansigte. Det förefaller mig så bekant», återtog fursten, efter att en lång stund hafva uppmärksamt betraktat baronessan. »Känner Ni händelsevis m:me Villegrands familjenamn?»

»Derom skall jag strax kunna upplysa Er», svarade honom direktören ifrigt, i det han ur fickan upptog en mängd visitkort.

»Se här», sade han efter att hafva letat ett ögonblick deribland. »M:me la baronne Villegrand, née de Yanthe.» Han räckte derpå kortet åt fursten, som ögnade derpå.

»Bestämmt har jag sett detta fruntimmer förr», mumlade fursten halfhögt för sig sjelf, men när och hvar? Mig veterligt känner jag ej någon, hvarken med namnet Villegrand eller de Yanthe.»

»Vill Ni att jag skall presentera Er för henne?» sade den lille beställsamme mannen, som genast var färdig att tillbjuda sin tjänst, och som redan tagit ett par steg åt den sida, der baronessan satt, då fursten hejdande lade sin hand på hans arm.

»En annan gång, ej nu, ty jag är väntad derinne», sade han i det han gjorde en gest mot ett af spelrummen.

I begrepp att inträda dit stannade han eftersinnande i dörren och betraktade ännu en gång baronessan.

»Detta ansigte ger mig ingen ro. Jag måste hafva reda på hvar jag förr sett det», sade han i det dörrdraperiet föll igen efter honom.

Clementine Villegrand var en qvinna närmare trettio-talet, väl växt, med ljust hår och mörkblå ögon, som voro beskuggade af långa mörka ögonfransar. De mörka, väl tecknade ögonbrynen gånge glans åt den sköna ungdomsfriska hyn, samt borttogo något utaf det barnsligt oskuldsfulla, som var det förherskande uttrycket i det ljusa ansigtet. Den smärta figuren var omsluten af en ljusblå atlasklädning, garnerad med hvita spetsar. På hals och armar lyste rubiner som stora bloddroppar mot den hvita hyn. Det ljusa, krusiga håret bildade liksom en gloria kring ansigtet och nedföll sedan utaf ryggen i långa lockar, som sammanhölls utaf ett rubin-

smycke. Baronessan såg mycket yngre ut än hon i verkligheten var, och det var endast några små rynkor kring ögonen som squallrade om att lifvets vår redan för många år sedan lemnat rum för högsommaren.

Hon hade märkt huru furst Morskoy betraktat henne, men tycktes ej vidare fästa sig vid hans utseende. I likgiltig ton frågade hon baron v. Schwefelheim, som äfven efter dansens slut stannat vid hennes sida:

»Hvem var den der björnen, som tycktes färdig att sluka mig med ögonen?»

»Furst Morskoy, en af Rysslands rikaste magnater, som eger en utaf de vackraste villorna i Baden-Baden.»

»Jag kunde väl tro att han förskref sig från trakterna utaf Sibirien. Någon annan skulle ej hafva betraktat ett fruntimmer på det sättet.»

»Det såg nästan ut som om han ej varit rätt säker om han känt Eder eller ej. Kanske att Ni förr någon gång har sammanträffat med honom?»

»Ej hvad jag kan påminna mig. Kanske att han tillhörde min mans jagtvänner och som sådan någon gång under jagttiden besökt vårt slott i Dauphiné. Min man var ifrig jägare, och vårt hem var alltid under höstmånaderna mötesplatsen för en hop utlänningar.

En uppjudning till en ny dans skiljde baronessan från baron von Schwefelheim, af hvilken hon inhemtat så många underrättelser om brunnsocieteten som hon önskade.

»Hvem är då detta fruntimmer, omkring hvilket alla herrar trängas för att få en dans?» frågade en juvelprydd matrona, klädd i en stor mössa, i hvilken en röd plym vajade vid hennes minsta rörelse. Hon vände sig nyfiket till sin granne, en dam med fina distinguerade drag, som uppmärksamt åsåg dansen. »Hon ser ut som annat folk, tycker jag. Vet Ni hvem hon är, mrs Williams?»

»Det är fröken Tagary från Ungern», svarade den tilltalade.»

»Hon är mycket söt. Kanske mera behaglig, än egentligen vacker.»

»Hon är väl mycket rik», fortfor den gamla damen, seende åt det håll der fröken Tagary, omgifven af en skara beundrare, hvilade ut efter en slutad dans. »Skönhet är visst bra, men rikedom är bättre, fullföljde f. d. kryddkramhandlardottern som med sina millioner köpt sig ett baroni med tillhörande baron, en herre som nu vid gröna bordet spelade bort de sovereigns, som hans äkta hälft för detta ändamål dagligen lemnade honom.

»Jag tror det», svarade mrs Williams. »Hennes mor var mycket rik, och som modren är död, bör dottren hafva ärft en ganska stor förmögenhet.»

»John!» ropade lady'n till en ung man med askgrått hår och dito hy, som stod ej långt derifrån och med ryggen stödd mot väggen granskade societeten med sina ljusa, släpande ögon.

»John!» ropade lady'n ännu en gång, innan den ifrågavarande unge herrn behagade vända sig om.

»Hvad vill ni, min mor?» frågade han långsamt, liksom han vägt hvarje ord på guldvigt,

»Du skall låta presentera dig för fröken Tagary.»

»Hvarför det?»

Lady'n tycktes litet brydd vid denna direkta fråga.

»Hvarför låter man presentera sig för en ung vacker flicka?» sade hon derpå litet dröjande. »Om ej för att hon är vacker, för att hon är rik, för att en ung man bör . . . . .»

»Får jag en femtiopundsnot om jag gör henne min kur?» frågade den blifvande baroneten, i det han lutade sig ned framför sin mor för att upptaga hennes solfjäder, som fallit till golfvet.

»Ja, och tusen pund den dag du förlofvar dig med henne», hviskade den ömma modren, som med beundran betraktade sin son.

En blyxt af glädje lyste i de vattblå ögonen, och för att efterkomma modrens önskan makade sig mr John långsamt åt den andra sidan utaf salen, der fröken Tagary satt.

Lady Thimblestop följde sonen med blickar af moderlig stolthet. Sedan vände hon sig till mrs Williams, på hvars läppar syntes ett något ironiskt leende.

»Ack! de barnen», sade lady, hvilken började frukta att hennes granne hört något utaf de ord som vexlats emellan henne och sonen. »Alltid måste man tänka för dem. Isynnerhet för en son. Min John är så grannlaga och så tillbakadragen, att man alltid måste puffa honom framåt. Men då han en gång väl kommit in på den för honom utstakade vägen, så går han alltid rakt på sitt mål. Lycka gör han också alltid. Ni kan ej tro hvilken tur han har i allt hvad han företager sig.»

Detta tycktes dock ej nu vara fallet, ty i samma ögonblick mr John närmade sig fröken Tagary, så reste denna sig upp och efter att hafva tagit en äldre herre, som man på likheten kunde se vara hennes far, under armen, närmade hon sig soffan, der de båda damerna sutto och stannade framför mrs Williams.

»Tillåt min fru att jag för Er presenterar min dotter,» sade grefve Tagary bugande sig. »Som hon endast var ett par år gammal då Ni sednast såg henne, så vågar hon ej hoppas att vara igenkänd.»

»Likheten med modren är, om ej stor, så åtminstone tillräcklig för att jag deri skall kunna igenkänna min afidna väns barn,» svarade mrs Williams, i det hon tryckte en moderlig kyss på den unga flickans panna.

Hon makade sedan åt sig på soffan för att göra plats åt grefven och hans dotter.

Lady Thimblestop flyttade sig dock ej en hårsman åt sidan. Hon ville på nära håll betrakta sin blifvande sonhustru, ty som sådan ansåg hon redan fröken Tagary, notabene om denna befunnes vara värdig hennes John. Att hennes son kunde blifva afvisad, föll henne aldrig in, öfvertygad som hon var att hennes John var oemotståndlig. Det fattades honom således bara presentationen, och saken var fullkomligt afgjord i ladyns ögon.

»Huru länge har Ni varit i Baden-Baden?» frågade mrs Williams, vänd till grefven.

»Sedan i går, min fru. Men hvilken öfverraskning att finna Er här. Ert namn står ej upptaget på främlingslistan.»

»Ni vet sedan gammalt, att jag har mina små idéer,» svarade mrs Williams leende. »Jag tycker om att vara i lugn, och det är omöjligt, om man en gång inskrifvit sitt namn i brunnssocieteten.»

»Är Ni ensam här?»

»Nej, jag är åtföljd af mina döttrar.» Hon vinkade i detsamma åt tvenne unga flickor, som stodo ej långt derifrån, och presenterade dem för sina vänner som miss Williams och miss Laura Williams.

»Jag skulle känna mig tacksam och glad om något utaf den vänskap som förenade mödrarna äfven kunde sammanföra döttrarna,» sade grefve Tagary, i det han hjertligt och artigt helsade de båda unga flickorna. »Min dotter är allena här och skulle känna sig mycket erkänningsam, om ett jemnårigt sällskap erbjöds henne. Tillåter Ni, mrs Williams, att de unga få göra närmare bekantskap?»

»Intet kan vara mig kärare,» svarade denna, »och jag hoppas att vi här ofta skola vara tillsammans. Bör Ni i någon utaf villorna häromkring?»

»Vi hafva hyrt Villa des roses, som ligger vid vägen till Fremersberg. Läget är bra, och jag tror att vi skola komma att finna oss nöjda der.»

I detsamma ljud dansmusiken, och de unga flickorna aflägsnade sig med sina kavaljerer.

»Ni har en bra vacker dotter, grefve,» sade mrs Williams, i det hon med ögonen följde fröken Tagary, som nu valsade ut med grefve Kamensky. »På samma gång som hon är mycket lik Er, påminner hon äfven mycket om sin mor. Hvad heter Er dotter?»

»Aniza efter modren.»

»Hon förefaller lifligare än hennes mor någonsin var. Är hon så glädtig som hon ser ut.»

»Jag tror att hon i det fallet äfven liknar mig. Det som jag dock med säkerhet kan säga är att hon ärft mitt bestämnda lynne.»

»Bättre det, än om hon fått moderns sjukligt veka karaktär.»

»Ja det förstås, men kanske dock att min egen är något för starkt utpräglad hos min dotter. Detta är nog till största delen mitt fel. Jag har låtit henne uppväxa fritt och otvunget. Förståndet kommer dock alltid en gång att korrigera detta. Vet Ni med hvem Aniza nu dansar?» tillade han derefter.

»Jag har hört att det skall vara en polsk grefve, som heter Kamensky; det är allt hvad jag har mig bekant om honom.»

»Kamensky är ett gammalt polskt namn. Den unge mannens utseende behagar mig dock ej! Det är något spotskt deri, som jag ej tycker om.»

»Men Ni måste erkänna att Er dotter och han utgöra ett bra vackert par. De tyckas som skapade att valsa tillsammans. Se hvilken elegans och hvilken grace hos dem båda.»

Hon gjorde ett tecken mot grefven och Aniza, hvilka
Från Baden.

just nu dansade förbi. Man hade äfven svårt att tänka sig ett ståtligare par. Aniza, i sin enkla hvita klädning, endast prydd med några lefvande rosor, förde sig med en drottningens värdighet, på samma gång hon utvecklade hela den ungdomliga grazie, som tillhörde de aderton åren. Hennes stora, öppna ögon, voro mera bruna än svarta, och hade ibland ett drömmande uttryck. Hennes hår var mörkt kastanjebrunt, och samma färg hade äfven de bågiga ögonbrynen. Hennes hy var frisk och vittnade, liksom hennes harmoniskt utvecklade figur, om helsa och ungdom. Hon var en af dessa friska uppenbarelser, på hvilka ögat med välbehag dröjer, ej så mycket för dragens skönhet, utan fastmer för det uttryck af själens renhet, som hvilar deröfver. Grefve Kamensky ansågs utaf många som en typ för manlig skönhet. Han var lång, väl växt, hade vackra, regelbundna drag samt förde sig med ledig elegans. Endast en noggrann betraktare kunde hos honom spåra något spotskt, samt då och då något lurande i den vanligtvis så öppna blicken. Detta var dock småsaker, som undgingo de flesta, och som ej hindrade att han, hvar han visade sig, blef beundrad för sin ovanliga skönhet.

Grefve Tagary såg litet förnärmat ut då mrs Williams nämnde hans dotter i samband med den okände polacken, men höfligheten band hans tunga.

»Åh, är du redan här?» sade han till en ung man, som, artigt bugande, kom fram till honom. »Min systerson, kapten Wahnady,» presenterade han derpå.

»I den ståtliga uhlankaptenen skulle jag haft svårt att igenkänna den yra tioårs gosse, som jag vid mitt besök hos Er lärde känna,» sade Mrs Williams, i det hon räckte den unge mannen sin hand.

»Han har mycket förändrats sedan den tiden,» svarade grefven.

»Nu får du se till, om din kusin har någon dans

öfrig åt dig», fortfor han, vänd till systersonen. »Den som kommer så sent får stå sitt kast.»

»Deri har Ni rätt, onkel. Men först för en timma sedan ankom jag till Baden-Baden och är nu här. Ni måste medgifva, att jag skyndat så mycket som möjligt, för att ej komma allt för sent.»

Aniza, som nu återfördes af sin kavaljer, mottog kusinen med en ganska likgiltig min. På sin begäran om en dans, fick han löfte om den näst sista.

Baron von Schwefelheim närmade sig nu, medförande mr John, som han bad att få presentera.

Lady Thimblestops hjerta svällde af stolthet. Hon hade åhört sina grannars konversation med samma uppmärksamhet, som om hon varit en medlem utaf hemliga polisen.

Mr Johns stela helsning besvarades lika stelt, och på hans något tafatta fråga, om någon dans funnes ledig, fick han till svar, att alla voro upptagna. Han aflägsnade sig derpå, i tankarna glädjande sig åt den femtiopundsnot, som han förtjenat, och rätt belåten med att hafva sluppit ifrån dansen.

Balen led mot sitt slut, och mrs Williams med sina döttrar aflägsnade sig, efter att hafva tagit ett hjertligt farväl af grefve Tagary med dotter och nevö, hvilka lofvade att dagen derpå göra ett besök på hennes villa i Lichtenthal. Gamle grefven ville äfven aflägsna sig, men Aniza bad så enträget att äfven få dansa den sista dansen, att han qvarstannade till balens slut.

Lady Thimblestop hade otaliga gånger skickat sin son in i spelsalarna för att delgifva baroneten hennes önskan att gå hem. Hon måste till slut återvända ensam med sin son. På hemvägen, som ej var synnerligen lång, började lady att tala tröstande ord till mr John. På nästa bal skulle fröken Tagary säkert dansa med honom, men då skulle han skynda sig att genast bjuda upp. Lady

frågade derpå, om han ej tyckte att Aniza var ett vackert namn. »Tänk hvad Aniza Thimblestop skulle låta bra!»

Längre kom ej lady, innan de befunno sig vid hotellets port. Mr John hade ej hört ett ord af hvad modren sagt. Han bara tänkte på sina femtio pund, hvilka han äfven fordrade, så snart han satt foten inom deras rum på hôtel de l'Europe. Med många förmaningar om deras rätta användande, lade lady en sedel i sin sons hand. Denne mottog gåfvan med oförställd glädje, och mumlande något om att uppsöka sin far, fattade han sin hatt och var, innan modren hann hejda honom, redan utför traporna.

II.

Följande dag uppgick klar och strålande öfver Baden-Baden. Redan tidigt på förmiddagen infriade grefve Tagary sitt till mrs Williams gifna löfte, att göra henne ett besök.

Medan de båda äldre fördjupade sig i ett samtal om den förflutna tiden, gjorde de unga flickorna, som genast kände sig dragna till hvarandra, i samråd med kapten Wahnady, upp planer till gemensamma utfärder i de vackra omgifningarna. Så väl Aniza som misserna Williams voro goda ryttarinnor, ehuru de sednare hittills ej kunnat företaga någon ridtur, i brist på manlig följeslagare. Kapten Wahnady antog med största beredvillighet uppdraget att vaka öfver damernas säkerhet, och det blef beramadt, att en utfärd redan dagen derpå skulle företagas till det omkring en half-timmas väg från staden belägna Altes Schloss. Grefve Tagary och mrs Williams skulle åtfölja dem i vagn, och frukost skulle intagas uppe vid borgruinerna, uti en der befintlig restaurant. Detta

förslag emottogs med sådan ifver, att misserna Williams genast måste föra sina gäster ner i stallet för att visa dem sina favoriter, samt för att öfvertyga dem att der äfven funnos hästar till deras begagnande.

De båda misserna Williams voro vackra, behagliga flickor, som blefvo omtyckta af alla, med hvilka de kommo i beröring. De voro båda mörka, med fina, aristokratiska drag. Då man såg den visserligen gråhåriga, men ännu vackra modren, omgifven af sina båda döttrar, sjelf smärt och rak som de, så följde ögat med välbehag dessa tre. Mrs Williams, som blifvit enka vid ännu unga år, hade ej lyssnat på något af de giftermålsanbud, hvilka sedan gjorts henne, utan lefde uteslutande för sina döttrars uppfostran.

»Ämnar Ni stanna öfver vintern i Tyskland?» frågade grefve Tagary, då ungdomen aflägsnat sig.

»Nej, vi återvända i höst till England, för att der eklatera min äldsta dottors förlofning med lord B. Jag stannar sedan i lugn på mina gods till dess bröllopet är öfver. Hvad vi sedan företaga, beror på min yngsta dotter.»

»Är hon äfven förlorad?

»Ej ännu, men jag fruktar att min brorson mr Price, hvilken nu som målare vistas i Rom, en vacker dag kommer att beröfva mig henne. De hafva redan som barn tyckt om hvarandra. Och så snart han ser sig i stånd att tänka på stadigvarande bostad, kommer han nog för att anhålla om hennes hand! Ni finner således skälet hvarför jag jemte mina döttrar föga deltaga i societetslifvet här.»

»Nu har jag redogjort för oss,» återtog mrs Williams derpå. »Säg mig nu äfven Edra planer för Aniza.»

»Hon skall gifta sig med sin kusin, kapten Wahnady. Det blef uppgjordt före hans föräldrars död och då barnen ännu voro helt små.

»Tycka de om hvarandra?»

»Hvad honom beträffar, så behöfver man bara se honom för att finna huru kär han är.»

»Än Er dotter?»

»Min dotter är för van att, då det är fråga om allvarliga saker, rätta sig efter min vilja, för att försöka göra någon invändning mot mitt beslut. Dessutom vet jag ej hvad hon skulle kunna hafva emot en så präktig pojke som vår käre uhlankapten.»

»Har Er dotter, som ni säger, ärft sin fars lynne, så vill hon kanske göra sitt eget val. Jag ber Er, i hennes mors namn, att ej tvinga det stackars barnet till en förening, som kanske förefaller henne motbudande.»

De ungas återkomst afbröt här samtalet.

Efter att hafva sagt farväl till mrs Williams, gick grefve Tagary med de sina ned till platsen framför Conversationshuset för att åhöra den sedvanliga middagskonserten.

Trenne gånger om dagen utförde ett ganska godt kapell konserter från kiosken i brunnsträdgården. Klockan sju på morgonen spelade den för de brunnsgäster, som vid denna tid på dygnet sökte sin helsa vid de varma källorna. Klockan tre gälde konserten nästan uteslutande främlingarna. Det var deras promenad- och konversationstimme. Slutligen kl. åtta på aftonen åter musik! Då vimlade trädgården af promenerande, hvilka tillhörde alla klasser och stånd.

Då grefve Tagary, med sin dotter under armen, gjorde sitt inträde i trädgården, hade musiken just nyss börjat. Framför butikerna, som i särskildt dertill uppförda paviljonger upptaga den del af den stora trädgården, som vetter åt musik-kiosken, voro bord med stolar utställda. Deromkring togo åhörarne kottarivis plats. Ryssarne med en rykande samovar framför sig, intogo här sitt thé. Tyskarne drucko sitt öl, medan deras frun-

timmer, enligt tysk sed, fingrade på ett handarbete. I alléerna gingo promenerande fram och åter, mönstrande hvarandra, och på alla soffor och stolar sutto elegant klädda sommargäster.

Iklädd en förmiddagsdräkt af hvit linong med ljusröda rosetter, promenerade baronessan Villegrand fram och tillbaka på sandgången bredvid kiosken. Hon hade länge sällskapat med grefve Kamensky, hvilken i går på balen låtit presentera sig, och som nu tycktes mycket intresserad af den vackra enkan, åtminstone efter hvad man kunde döma af deras lifliga konversation. Då fröken Tagary visade sig, lemnade han henne dock, och hans plats intogs ögonblickligt af mr John Thimblestop. Denne herre, som funnit den engelska fröken mycket stel och oåtkomlig, fann vida mera behag i den sprittande fransyskan, och då han, på sina förfrågningar om den sednares förmögenhetsvilkor, fått veta att hon egde ett ej obetydligt arf efter sin man, så fann han det mycket förståndigare att eftersträfva madame Villegrands hjerta och hand. Han föresatte sig därför att blifva hennes riddare och skulle äfven derigenom visa sin mor att han kunde tänka och handla på egen hand.

Med ett belåtet leende intog han den genom grefve Kamenskys bortgång lediga platsen vid baronessans sida och fann snart att han handlat klokt, ty madame Villegrand tycktes mycket road utaf hans sällskap.

»Känner Ni denne herre», frågade hon, visande på kapten Wahnady, som just nu passerade förbi, ensam och som det tycktes försänkt i djupa tankar.

»Ja något, jag gjorde hans bekanskap i går.»

»Då kan Ni vid tillfälle presentera honom för mig.»

»Det kan jag göra genast», utropade mr John, och innan baronessan han hejda honom hade han redan skyndat fram till kapten Wahnady. Han ville derigenom visa baronessan, att han ej fruktade någon rival och på

samma gång låta henne se, huru ifrig han var att efterkomma hvarje hennes önskan.

»Det är ett fruntimmer som önskar att jag skall presentera Er för henne», sade han något tafatt. »Det är ett mycket vackert fruntimmer», tillade han med lägre röst, då kaptenen tycktes tveka ett ögonblick.

Denne, som var för mycket gentleman för att afslå en sådan anhållan, närmade sig baronessan, följd utaf mr John, hvilken skyndade sig fram för att säga hans namn.

»Kapten . . . . . var dock allt hvad han kunde påminna sig; namnet hade han totalt glömt.

»Wahnady» ifyllde kaptenen sjelf, i det han bugade sig för den vackra enkan.

»Förlåt, kapten Wahnady, om jag på ett mindre vanligt sätt trugar på Er min bekantskap. Ni påminner så mycket om en utaf mina afidna vänner, hvilken jag höll mycket kär, att jag ej kunde motstå frestelsen att göra er personliga bekanskap.»

Baronessan log emot honom med sitt oskuldsfulla, barnafromma leende.

Kapten Wahnady bugade sig, i det han nämnde något om den ära som vederfors honom.

»Ack herr kapten, tala ej på detta sätt!» sade hon, medan hon riktade sina stora blå ögon på honom. »Smicker är något som jag ej förstår.»

Fröken Tagary passerade just nu förbi vid grefve Kamenskys sida.

»Hvem är denna förtjusande unga flicka?» utropade baronessan.

»Min kusin, fröken Tagary», svarade kaptenen, som gerna såg att man beundrade hans vackra slägting.

»Hon är förtrollande och kommer säkert att bli farlig för alla våra unga herrar. Har Ni ännu sett något utaf Baden-Badens herrliga omgifningar?» fortfor hon efter ett ögonblick.

»Som jag kom hit i går, har jag ej ännu haft tid dertill. I morgon ämnar jag dock i sällskap med min kusin och ett par af hennes vänninnor företaga en ridtur till Altes Schloss.»

»Då bör Ni laga att Ni är der en god stund före solnedgången. Vackrast är det att se den gamla borgen i full middagsbelysning».

»Vi ämna äfven rida ut klockan elfva och intaga vår frukost deruppe».

Då får ni om vädret blir vackert, en förtjusande färd. Jag hoppas att er kusin skall finna vägen lika hänförande som jag, då jag första gången besökte Altes Schloss. Den har så intagit mig, att jag nästan dagligen gör promenader dit upp.

Grefve Tagary vinkade i detsamma åt sin nevö, som efter en bugning för baronessan lemnade henne.

Då han gått, vände sig madame Villegrand till mr John.

»Rider Ni?» frågade hon tvärt.

»Ja naturligtvis», svarade den unge engelsmannen med sin vanliga flegma.

»I så fall inbjuder jag er i morgon till en ridtur. Tror Ni att det är svårt att få några skapliga hästar.»

»Nej bevars, det är det inte. Hästarne här äro i allmänhet ganska bra. Åt hvilket håll skola vi fara?»

»Vi kunna göra en tur till Ebersteinburg. Der har jag aldrig varit. Men som värmen troligen blir tryckande, böra vi rida ut tidigt. Hvad säger Ni om klockan tio?»

»Det blir förträffligt. Jag styr då om hästar och afhemtar Er på slaget tio. Men hvar?»

»På ett hôtel hvars namn Ni som engelsman ej bör kunna glömma, på hôtel Victoria», sade baronessan.

Mr John skyndade till första hyrkuskverk, för att erhålla de bästa hästar som kunde anskaffas. Han var stolt öfver sin nya rol som arrangör och gladde sig åt

att få visa baronessan sin talang som ryttare, hvilken hittills endast varit beundrad af hans mor och af underhafvande på Thimblestop Hall.

Grefve Tagary närmade sig med sin systerson ett af borden, der Aniza redan förut tagit plats. Det var ett så kalladt ryskt bord, vid hvilket alltid furst Morskoy med sin gemål brukade slå sig ner och intaga sitt förmiddagsthé. Fursten var en obetydlig man, något låghalt, som sällan visade sig i societeten, der hans hustru representerade det Morskoyska namnet. Furstinnan var lång och grof, hela hennes utseende var manligt, och hon hade genom sin skarpa tunga fått tillnamnet »getingen». Hon var nu sysselsatt med beredandet af sin favoritdryck, hvars tillagande hon aldrig vågade anförtro åt någon annan, och satte just en rykande thékopp framför Aniza, då grefven närmade sig och tog plats vid deras bord.

»Har Ni hört», sade fursten, vänd till sin sist ankommande gäst, »hvilken förvånande tur grefve Kamen-sky hade vid trente- et quarante-bordet i går afton?»

»Nej, jag var ej alls inne i spelsalarne.»

»Han vann på en half timma tio tusen francs.»

»Nej verkligen!»

»Jag stod sjelf bredvid och såg huru han skrapade åt sig den ena vinsten efter den andra. Jag vet mig aldrig förr hafva sett en sådan tur.»

»Det var en vacker början för den som endast en dag varit i Baden-Baden.»

»Men så mycket mer vid andra spelorter», inföll baron von Schwefelheim, som äfven befann sig i sällskapet. Jag träffade honom i fjol somras i Aachen, och han var der känd för sin lycka hos alla fruntimren, madame Fortuna inberäknad.

»Fick han inte lof att för någon kärleksaffär lemna Aachen mycket hastigt? Jag tycker att jag påminner

mig hafva hört något sådant,» sade furstinnan i det hon räckte en kopp thé åt baron v. Schwefelheim.

»Jo, han reste, som det påstås helt tvärt derifrån, för att undkomma en fru, som förföljde honom med sina kärleksbetygelser. Som mannen var en af hans intimaste vänner ville han ej ställa till någon skandal.»

»Det är bestämdt prat alltsammans», sade furstinnan med sin djupa basröst. »Jag tror inte på en sådan dygd hos en man, för så vidt han ej är feg. Men huru det nu var, så fick ingen rätt reda på hvarför han så hastigt begaf sig i väg från Aachen.»

»Det var skada», sade fursten till grefve Tagary, »att Ni ej var vid spelborden i går afton. Der passerade rätt roliga saker. En ung engelsman, som de kallade Mr Thimblestop, vann äfven en rätt vacker summa. Troli- gen var det första gången han spelade, ty trots hans engelska flegma, så lyste glädjen ur hvarje drag.»

»Var han son till baroneten med samma namn, så har han nog aldrig haft så mycket pengar att röra sig med», inföll furstinnan. »Modren, som härstammar från någon rik småkrämare, lär hålla hårdt i låset på pungen. Det påstås till och med att baroneten ganska ödmjukt af sin äkta hälft måste begära hvarje pundnot.»

»Som han hvarje afton troget spelar bort», ifyllde baron v. Schwefelheim. »Sir Thimblestop är bland de trognaste gästerna vid roulettebordet.»

Som musiken nu var slut reste alla sig upp. Efter att hafva gått ett par steg fram och tillbaka för att betrakta butikerna återvände hvar och en till sig. En stund sednare var trädgården nästan folktom; endast en och annan grupp, som på äkta tyskt manér ätit middag klockan ett, satt ännu qvar och njöt utaf eftermiddagssvalkan under de lummiga träden.

III.

Under skratt och skämt tillryggalade våra ryttare vägen till Altes Schloss. Ibland redo de utmed vagnen och konverserade då med grefven och mrs Williams, som föredragit de beqväma vagnsdynorna framför sadeln. Ibland gåfvo de hästarne fria tyglar och galopperade framåt den skogiga vägen. Dagen, ehuru varm, var likvisst behaglig. De stora furuträden gåfvo en välkommen skugga, och de få solstrålar, som kunde leta sig fram genom deras täta grenar, lekte dansande på vägen, utan att dock kunna åstadkomma någon värme. De båda misserna Williams njöto i fulla drag af nöjet att första gången till häst få genomströfva Baden-Badens herrliga omgifningar. Deras vackra engelska fullblodshästar galopperade muntert framåt, kråmade sig liksom af glädje öfver att ändtligen få annan motion än att springa i lina på stallgården. Aniza förde sig utmärkt väl i sadeln. Man såg på hennes säkra hållning att hon var van ryttarinna och att hon med säker hand visste styra den vackra fux hon red. Äfven hon njöt utaf den herrliga natur, som omgaf henne, ehuru hon då och då syntes försjunken i djupa tankar. Väckt ur dessa, öfvergick hon till den mest uppslupna glädtighet, hvilket mycket förvånade kusinen. Glad och liflig var han alltid van att se henne, men ej så som denna dag. Ingen må förtänka honom om han tillskref sin plötsliga ankomst för några dagar sedan en viss andel i kusinens ändrade sätt. Han försökte få tillfälle att säga henne några hjertliga ord, men det tycktes, som om hon velat undvika att tala vid honom. Så snart han närmade sig, satte hon genast sin häst i traf och skyndade att upphinna sina väninnor.

Då de ankommo till Altes Schloss, föreslog grefve Tagary, att de, under det frukosten gjordes i ordning,

skulle bese ruinerna. Af det ståtliga slottet, fordom residens för markgrefvarne utaf Baden och hvars ålder daterar sig från första tiden utaf detta årtusende, återstå nu endast några afbrända murar, som knappast gifva en aning om dess ursprungliga form. Det var fransmännen som år 1689 satte eld derpå, liksom på hela Baden-Baden och lade i aska detta vackra monument från flydda århundraden. Ett torn reser sig ännu, från hvars plåtå man har en vidsträckt utsigt öfver den kringliggande nejden. Det var antagligen det vaktorn, från hvilket de förste egarne till Altes Schloss bespejade trakten, dels för att försäkra sig mot öfverrumpling, dels för att upptäcka då ett fartyg med rik laddning färdades uppför Rhenfloden. Då ett sådant kom i sigte, rusade de med sina beväpnade män ned i dalen, bemäktigade sig farkosten med dess vanligtvis dyrbara last och nedhöggo eller tillfångatogo besättningen. Under slottet ser man hålör, hvilka troligen fordom tjenstgjort som fängelser. Murgröna och buskväxter betäcka nu lemningarna utaf de murar, hvilka, till en del uthuggna i berget, ansågos för ointagliga.

Grefve Tagary med sitt sällskap genomgick noga hvarje vrå utaf de gamla ruinerna och stannade ofta för att söka göra sig reda för det ursprungliga byggnadsättet.

»Det var dock ett skönt lif i dessa gamla tider», sade miss Williams, då de ändtligen slog sig ned vid det väl dukade frukostbordet, strax innanför den första slottsporten. »Tänk huru roligt att få mottaga sin gemål, då han, höljd med ära och lagrar, hemkom från sina ströftåg. Hvilken glädje att få ställa hemmet i ordning till hans mottagande och som hans hustru hafva sin del i den ära han skördat!»

»Men tänk äfven huru många hustrurs förbannelser och mödrars tårar han orsakat under detta tåg, som vis-

serligen då kallades ärofullt, men som vi i vår nyktra tid skulle kallat plundringståg», inföll mrs Williams.

»Jag förstår ej, Florence, huru du kan tycka det vara så roligt att hela året sitta inspärrad, för att någon gång få det höga nöjet att välkomma sin make, då han behagade komma hem, för att hvila ut efter sina bedrifter», sade miss Laura, vänd till systemen. »Nej följa honom i striden, kämpa vid hans sida, mottaga de hugg, som äro ämnade åt honom, detta kallar jag ett skönt lif.»

»Ack din lilla romantiska toka», sade mrs Williams skrattande, »du har ju ej satt dig in i de förhållanden, som du förfäktar. Du får ej tänka dig en man som kusin Harry, med älskvärdt sätt och gentlemanlika seder, som ej nog kan berömma ditt hjeltemod då du går ut en solig dag, för att i hans atelier beundra en ny tafla. Föreställ dig i stället en rå slottsherre, för hvilken hustrun endast var den första tjenarinnan, som skulle lyda hans minsta vink, och för hvilken krig och faror utgjorde den största njutningen. Tror du att det skulle varit så lätt att i stridens hvimmel hålla sig qvar vid hans sida. Han hade troligen innan stridens början skickat hem sin känslofulla gemål.»

»Aldrig vill du då tro på något vackert drag hos människorna», sade Laura litet stucken. »Det personliga modet skulle dock alltid inverkat på äfven den råaste natur, och en modig hustru skulle tilltvingat sig aktning, huru dålig tanke hennes make haft om vårt kön.»

»Du kan ju alltid behålla dina illusioner, mitt barn. Jag tror dock att om någon af de borgfruar, hvilka tillbragt sitt lif deruppe», hon pekade på ruinerna, »kunde berätta dig derom, så skulle det vara föga öfverensstämmande med de föreställningar du gör dig. Många tårar och många suckar hafva säkert uppstigit från dessa gamla murar.»

»Men Ni säger ingenting», fortfor mrs Williams, vänd

till Aniza, hvilken under misserna Williams betraktelser, ritat figurer i sanden med sitt parasoll. »Hvilken af mina döttrars åsigter gillar Ni? Vill Ni som Florence tåligt invänta Er makes hemkomst eller som Laura dela hans ära och faror?» »Men det är sannt», tillade hon derefter, »Ni har väl en liten förkärlek för krigaryrket och vill då troligen äfven personligen deltaga deri?»

Aniza Tagary, som vaknade upp ur sina drömmar då talet ställdes till henne, fäste en forskande blick på den talande, medan en djup rodnad betäckte hennes kinder.

»Jag har aldrig, så vidt jag vet», svarade hon, »visat mig hysa någon förkärlek för det militära ståndet. Tvärtom», fortfor hon med liflighet, »skulle jag välja en make, så skulle han ej tillhöra dessa guldsmidda dagdrifvare, utan i stället, omgifven af sina underhafvande som älskade honom, använda hela sin kraft och sin förmåga till beredande af deras lycka och väl.»

Kapten Wahnady blickade förundrad på sin kusin. Så hade han aldrig förr hört henne tala. Grefve Tagary hade varit upptagen med matsedeln och hade således ej gifvit akt på sin dotters ord.

Medan hon ännu talade, framkom på vägen en ryttare som stannade vid uppgången till ruinen. Vid åsynen af Tagary med sina gäster tycktes han villrådlig om han borde stanna eller vända om. Han beslöt sig dock för det förra och, hoppande ur sadeln, kastade han tyglarne åt en stalldräng som skyndat fram. Han närmade sig derpå, efter att hafva gjort en vördnadsfull helsning för Aniza, ett utaf de närmaste småborden, vid hvilket han tog plats, vänd så att han kunde öfverskåda sällskapet, samt började ifrigt studera matsedeln, som en af uppasarne räckte honom.

Konversationen vid det andra bordet, som förut varit så liflig, afstannade nu. Hvar och en åt i tysthet,

och då alla hade slutat, reste grefve Tagary sig upp för att ännu en gång kasta en blick på de murgrönklädda ruinerna. Som Aniza stod upp från stolen, kände hon att hennes klädning fastnat och trots alla hennes bemödanden kunde hon ej komma lös, utan intrasslade sig allt mer och mer i det långa släpet på sin ridklädning.

Grefve Kamensky rusade fram, och då de andra, förvånade öfver Anizas dröjsmål, vände sig om, hade han redan lyckats befria henne ur spjelorna på stolen, hvilka fastnat i hennes dräkt. Grefven bad derpå om äran att blifva föreställd för sällskapet, hvilket äfven skedde.

Grefve Tagary mottog honom dock med mycken köld. Det var något i den unge mannens utseende, som ej behagade den gamle herrn. Efter att ännu en gång hafva genomgått ruinerna ämnade våra resenärer anträda återvägen, då grefve Kamensky föreslog att man borde bestiga toppen utaf det berg, på hvars sluttning Altes Schloss är beläget, för att derifrån betrakta den herrliga utsigten. Ungdomen mottog detta förslag med glädje, och det uppgjordes, att de skulle rida dit upp. Hemvägen skulle tagas öfver Ebersteinburg der mrs Williams och grefve Tagary med vagnar skulle invänta dem.

Tåget satte sig i rörelse i sakta skridt. Den smala vägen tillät ej mera än högst tvenne hästar i bredd att passera. Grefve Kamensky, som hjälpt Aniza upp i sadeln, intog platsen vid hennes sida. De redo främst. Derefter kommo kapten Wahnady och misserna Williams.

»Jag kan ej nog prisa min lyckliga stjärna», sade grefve Kamensky, »som i dag förde mig denna väg. Jag kunde aldrig drömma om, då jag red ut, att jag skulle erhålla så angenämt sällskap. Ni tyckes vara van ryttarinna?»

»Så långt jag kan minnas tillbaka här jag alltid haft min egen häst, på hvilken jag följt min far på hans

ridturer kring ägorna. Det är min far sjelf som varit min lärare i ridkonsten.»

»Jag lyckönskar er far, till en elev, som gör honom så mycken heder. Att det i Ungern var brukligt för damerna att rida visste jag ej. Hos oss är det nödvändigt emedan landet är mindre uppodladt och vägarne därför ej alltid kunna befaras med åkdon.»

»Är Polen ett vackert land?» frågade Aniza, i det hon böjde undan hufvudet för en nedhängande trädgren.

»Huru en främling finner det, vet jag ej. Men för oss polackar innefattar det allt hvad vi kunna tänka oss som skönt och värddt vår beundran.»

»Det måtte vara hänförande, då det så kunnat eida sina söner till hjeltemod. Det är ett land, som jag alltid önskat lära känna.»

»För Er skulle det troligen förefalla alldeles för fattigt och obetydligt. För oss deremot är det så kärt, att vi utan tvekan därför skulle uppoffra hvarje droppe utaf vårt hjerteblod.»

»Då jag hör Er, förstår jag hvarför den polska nationen mera än någon kämpat för att återfå sin förlorade frihet. Då dess söner hysa sådana tänkesätt, är det naturligt att de med glädje skola uppoffra sig för sitt fädernesland.»

»I fall vi mera än andra nationer kämpat för detta stora mål, är det därför att vi mera än andra varit förtryckta. Derutaf följer att polackarne uppfordrats att med svärdet i hand, försöka afskudda sig det ok, som hårdt trycker på dess skuldror.»

»Och skall det lyckas Er?»

»Det står i försynens hand. Men ingen skall kunna säga att vi frivilligt underkasta oss ett förnedrande slafveri.»

»Och hvad skolen I, ett ringa fåtal, kunna uträtta mot öfvermakten?»

Från Baden.

»Det vet jag ej ännu, men en gång skall väl äfven för oss handlingens timme slå. Hela Polen skall då resa sig som en man för att återvinna den frihet, vi fordom egt, och hvars värde endast vi, som äro i saknad deraf, förstå uppskatta.»

Hans ögon glänste då han yttrade dessa ord, och Aniza såg med beundran upp i hans ansigte.

»Förlåt, min fröken», återtog han efter en stund. »Jag glömmer att Ni ej kan vara intresserad af ett land som Ni ej känner. Jag gör orätt uti att tala vid Er om ett ämne, hvilket helt och hållet är likgiltigt för Er.»

»Grefve Kamensky», sade Aniza i det hon gaf honom en varm blick, »mitt fädernesland är ej så aflägsset från Polen, att ej ryktet om polackarnes mod och sjelfuppoffring äfven nått dess gränser och väckt beundran der liksom annorstädes.»

»Ni är allt för god, min fröken», svarade grefven, hos hvilken tanken på fäderneslandet tycktes hafva uppväckt en viss sorgsenhet. Han gjorde dock ett kraftigt bemödande att bortjaga denna känsla och försökte under resten af vägen att göra sig så angenäm som möjligt för sin vackra följeslayerska.

Aniza, på hvilken grefvens fosterlandskärlek gjort ett djupt intryck, fann med förvåning, att de snart voro framme vid målet för sin färd. Väl uppkomna på toppen utaf berget, beundrade de derifrån det herrliga panorama, som låg utbreddt för deras blickar. På den ena sidan Baden-Baden, med sina leende villor, inbäddade i den lummiga grönskan, på den andra sidan Rhendalen, i hvilken floden som ett bredt silfverband glittrade i solljuset. Strax efter deras ankomst blefvo tvenne andra ridande personer synliga på vägen, som förde från motsatta sidan. Då de kommo så nära, att man kunde urskilja anletsdragen, befanns det vara baronessan Villegrand, eskorterad af mr John, hvilken med dinglande ben hoppade

som en mjölsäck på hästryggen, men hvars hela ansigte lyste utaf belåtenhet. Med sitt lätta, glada sätt gjorde baronessan sig snart bekant med det öfriga sällskapet, och det beslöts att de tillsammans skulle anträda återfärden. Med sitt muntra skratt upplifvade hon alla. Hon tycktes isynnerhet hafva tagit kapten Wahnady under sitt särskilda hägn. Han såg så dyster ut och var i behof utaf något som muntrade honom, påstod hon, och deri hade hon rätt. Han hade sett den värtaliga blick, som Aniza fäst på grefve Kamensky, och började känna sig orolig, att hans kusin, som han älskat så långt han kunde minnas tillbaka, nu skulle komma beröfvas honom. Hans kärlek var dock så föga egoistisk att han utan betänkande skulle uppoffrat den för hennes lycka; men han delade sin onkels motvilja för grefve Kamensky, utan att han kunde göra sig reda derför. Han lofvade sig sjelf att vaka öfver Aniza, att hon ej kastade sig i armarne på någon som var henne mindre värdig.

Baronessan, som oafbrutet red vid hans sida, upptog honom så med sitt prat, att han ej kunde, som han önskade, afbryta samtalet mellan Aniza och grefven. De redo nu som förut ett litet stycke framför de andra.

Vid Ebersteinburg sammanträffade de med grefve Tagary och mrs Williams, hvilka redan länge väntat på dem. Den sednare mottog baronessan Villegrand med mycket köld, och alla fransyskans små älskvärda konstgrepp för att ställa sig in strandade mot hennes engelska stelhet. På hemvägen höll sällskapet tillsammans omkring vagnen, och konversationen blef i följd deraf allmän.

Då grefve Tagary med sin dotter satt vid middagsbordet, anlände ett bud från mrs Williams, som omtalade att hon vid hemkomsten funnit ett telegram från sin systerson, mr Price, hvilken häftigt insjuknat i Genève. Han hade tänkt öfverraska sina släktingar med ett besök,

men låg nu i stället ganska illa sjuk. Hon och hennes döttrar skulle afresa med första tåg och hon tog på detta sätt afsked utaf sina vänner, från hvilka hon hoppades ej så länge behöfva vara skild.

IV.

En vecka hade förflutit sedan utfärden till Altes Schloss. Kapten Wahnady hade åtföljt sin kusin på flera ridturer för hvilka hon fått en riktig vurm, och åt hvad håll man än färdats, hade alltid grefve Kamensky på ett eller annat sätt förstätt att sluta sig till sällskapet. Kapten Wahnady såg det ogerna, ty han fick derigenom ej tillfälle att med sin kusin vidröra ett ämne som låg honom på hjertat. Han såg äfven med oro den stigande förtrolighet som uppstått emellan grefven och Aniza. Han tänkte först göra sin onkel uppmärksam derpå, men afstod vid närmare besinning från detta beslut, som skulle haft utseende af svartsjuka från hans sida. Han var således tvungen att se huru grefve Kamensky nästan hvarje dag intog sin plats bredvid Aniza, liksom det varit en afgjord rättighet, under det han sjelf ej ens bevärdigades med en blick af sin sköna kusin, hvilken deremot visade sig mycket intresserad af den vackre polacken och ej tycktes det minsta förtörnad öfver det privilegium, denne tog sig att alltid vara henne följaktig. Kapten Wahnady, som ej ville förorsaka Aniza en minuts obehag, och som på samma gång ej ville prisgifva sin egen värdighet, kom efter moget öfvervägande till det resultat, att det enda som återstod för honom var att draga sig tillbaka. Han ville för onkeln uppge en kallelse från regementet som skäl till sin plötsliga afresa. I stället för att resa till Wien skulle han taga vägen direkt till Polen, för att söka under-

rättelser om grefve Kamensky. Denne hade sagt, att hans gods voro belägna nära Warschau, och dit ämnade således kapten Wahnady ställa sin kosa, för att i trakten deromkring göra sina förfrågningar. Om svaren derpå blefvo gynsamma för grefven, så skulle han sjelf blifva kusinens förespråkare hos hennes far. I motsatt fall skulle han söka på allt sätt varna Aniza, hvilken ej skulle få något skäl att tvifla på hans oegennytt. I alla händelser vore hon förlorad för honom. En djup suck banade sig väg ur hans bröst, då han tänkte på sin flydda ungdomsdröm, men med kraftig beslutsamhet började han inpacka sina effekter, för att sätta sin resplan i verket. Då han hade allt i ordning, gick han till Villa des roses för att taga afsked af grefve Tagary och Aniza.

Vid ankomsten dit erfor han att fröken befann sig i trädgården och grefven på sitt rum, sysselsatt med brefskrifning. Han gick dit in, och i det han fattade onkelns mot honom framsträckta hand sade han:

»Jag kommer för att säga farväl. Vid hemkomsten från promenaden mötte mig en depesch från min öfverste, som inkallar mig i tjenstgöring. I morgon qväll måste jag vara åter i Wien.»

Grefve Tagary betraktade honom förvånad.

»Hvad kan orsaken vara till ett så plötsligt återkallande? Endast i krigstid är det brukligt att bryta en permission, som en gång blifvit beviljad.»

»Skälet känner jag ej; jag vet blott att jag måste resa. Derfor farväl, onkel. När vi näst träffas, kan jag nu ej så noga säga.»

»Om jag ej visste att du vore för hederlig att vilja slå blå dunster i ögonen på din gamle onkel, så skulle jag säga att du ljuger, pojke. Den här historien förefaller alldeles för hemmagjord. Vill du låta mig se depeschen.

»Den har jag nedlagd i min kappsäck», svarade kaptenen, i det han undvek att möta onkelns forskande blick. Gamle Tagary såg sorgsen ut.

»Hör mig», sade han alvarligt. »Jag vet att jag ej har någon rätt att intränga i de hemligheter, som du vill hålla dolda för mig. En sak fordrar jag dock att få veta. Har min dotter någon del i det beslut, du nu fattat?»

»Aniza vet ingenting derom. Jag har ej ännu hunnit taga afsked af henne», skyndade kaptenen att svara, i det han gjorde min utaf att gå in i de andra rummen för att säga farväl åt sin kusin.

»Det var ej så jag menade», sade grefven, hejdande systersonen. »Jag ville bara veta om Anizas uppförande till någon del föranledt ditt beslut att resa, ty att du ej reser i tjensteangelägenheter, derom är jag fullkomligt öfvertygad.»

»På hvad sätt skulle Anizas uppförande kunna inverka på mina beslut? På sista tiden har jag dessutom knapt fått tillfälle att tala vid henne.»

»Och hvarför har du ej begagnat dig utaf din rätt som kusin och blifvande make?»

»Nu har jag ej tid att svara derpå. Tåget afgår om en stund, och jag har ännu litet småsaker att uträtta. Derfor farväl, bäste onkel. Var öfvertygad om att, ehuru jag ej nu kan säga Er skälet till min resa, så skall Ni i framtiden gilla mitt handlingssätt.»

»Att du är en man af ära vet jag, och vet äfven att du är ur stånd att begå en handling, som ej är rättskaffens och högsinnad. En sak fordrar jag dock, innan du aflägsnar dig, och det är att du svär, att det ej är för Anizas skuld du reser?»

»Men onkel Ni är för besynnerlig med Edra misstankar på Aniza,» svarade kaptenen litet otålig. Jag har ju sagt Er, att Aniza ej vet något om min afresa.»

»Det är krokvägar du nu går. Var dig lik och säg utan omsvep att du svär derpå?»

»Det vill jag ej göra», svarade kaptenen stolt. Derpå återtog han med vekare stämma.

»Var barmhertig, onkel, och tvinga mig ej att afstå från det beslut jag fattat efter noga och mogen öfverläggning. Nåväl, det är för Anizas skuld jag reser. Mera kan jag ej nu säga Er.»

»Det var just det jag anade», sade grefven, förnöjdt gnuggande händerna. »Jag är stolt öfver min gissningsförmåga. Min dotters lilla list har fullkomligt lyckats.»

»Er dotters list? Hvad menar Ni?»

»Min käre kapten, du duger mycket bra till att läsa exercisreglementen, men att läsa i ett qvinnohjerta tyckes du dock inte förstå dig på. Vet du då inte, att det är en mycket vanlig lek hos qvinnorna, att då de hålla utaf en, kokettera med en annan, för att få det älskade föremålet till att så fort som möjligt förklara sig?»

»Aniza gör sig ej skyldig till en sådan lek», svarade Wahnady, som dock kände sitt hjerta slå häftigare vid tanken på att onkelns ord kunde innebära någon sanning.

»Alla qvinnor äro sig lika i detta fall», sade grefven skrattande, »huru utmärkta de annars kunna vara. Slå nu resan ur hågen! Låt depeschen hvila i kappsäcken, och gå du vackert in till din kusin, som troligen länge väntat på tillfälle att få säga sin blyge tillbedjare, att en man med hans utseende och med hans redbara karakter ej behöfver frukta att få afslag af den qvinna, som han hedrar med sin kärlek.»

»Ni tyckes taga saken för alldeles afgjord. Tror Ni då verkligen, att jag har något hopp? Jag hade annars på sista tiden trott att hennes tycke fallit på grefve Kamensky »och därför tänkte jag . . . .»

»Att springa din väg och lemna fältet fritt för en annan. Jo du är mig just en skön soldat. Kommer du

att göra på samma sätt med ditt fädernesland en gång, så äro vi dig högst förbundna.»

»Skämta ej, onkel. Ni vet ej huru föga jag under den sista veckan haft lust dertill.»

»Prat, pojke, ruska upp dig nu och gå vackert in till Aniza och säg henne, att du kommer med hennes fars samtycke.»

»Men om hon älskar grefve Kamensky?»

»Fy för tusan, den lismande polacken. Är du tokig? Tror du att jag skulle tillåta min dotter att gifta sig med en polsk äfventyrare, om hvars antecedentia vi ej veta det minsta? Skapa nu ej ett berg af ett sandkorn. Förstår du ej att man kan tycka om att prata med en person, men då det blir fråga om något så allvarligt som giftermål, så blir det en annan sak. »Gå nu modigt framåt», tillade grefven, som med sakta våld sköt systersonen genom dörren ut i trädgården, hvarest Aniza med en bok i handen tagit plats under ett af de lummiga träden. Hon höll visserligen i boken, men utan att kasta en blick deri, stirrade hon rakt framför sig. Hon ryckte till då kusinen närmade sig.

»Goddag, kusin», svarade hon på hans helsning. Rösten var kall, och hon inbjöd honom att taga plats i soffan bredvid sig.

Kapten Wahnady ångrade, att han åtlydt onkeln, samt önskade sig många mil derifrån. Men som han nu en gång väl stod inför Aniza så måste han äfven veta sitt öde. Han tog således mod till sig, och med fast stämma, ehuru klappande hjerta, frågade han:

»Skulle du vilja tillåta mig att tala några ord vid dig?»

»Åhja, om det är mycket angeläget. Jag har här en bok, som mycket intresserar mig, och som jag måste sluta i dag», svarade hon, pekande på boken.

Hon rodnade i detsamma, ty hon upptäckte att hon

höll den upp- och nedvänd i sin hand. Hon slog hastigt igen den och fortfor:

»Säg hvad det är du vill. Jag kan läsa sedan.»

»Aniza», sade kapten Wahnady, och hans starka manliga stämma darrade märkbart. »Du vet huru vi vuxit upp tillsammans och huru vi delat barndomens liksom den första ungdomens fröjder och sorger. Huru kär du alltid varit mig, det vet du äfven. Det är dig äfven bekant hvilka planer våra föräldrar hyste, då de sammanförde oss. Vi hafva för många gånger under dessa år vant oss vid att uppgöra framtidsplanen om vårt blifvande hem, för att du skulle kunna hafva glömt, huru det alltid varit ämnadt att vi skulle bygga det tillsammans.»

»Alla barn roa sig med att bygga luftslott», afbröt honom Aniza, i det hon lekte med tofsarna på sitt parasoll, som hon höll i handen. »Det är därför alls icke sagdt, att de behöfva förverkligas. Hvad menar du med att erinra mig härom?»

»För mig tyckes denna tid ej alls aflägsen. Det är kanske därför att jag då drömde lyckliga drömmar, som jag nu ej vågar hoppas på, att de skola förverkligas. Det beror dock på dig, Aniza. Får jag glädja mig åt sällheten att i det hem, jag tänker skapa mig, ega dig vid min sida?»

»Drömmar förverkligas aldrig», svarade Aniza, som med en tankspridd min då och då ögnade i sin bok, liksom hon önskat att han snart måtte sluta.

»Nej, olyckligtvis», sade han dystert. »Vi uppvakna för att se oss beröfvade våra käraste illusioner och för att mötas af kallsinnighet, der vi hoppats på kärlek och sympati.»

»Det var märkvärdigt hvad du har för en mörk verldsåskådning i dag. Men hvarför skulle du just komma hit för att hugna mig med berättelsen om dina korsade illu-

sioner. Har du hyst några sådana, dess värre då för dig. Jag vet mig ej kunna göra något åt den saken.»

»Aniza», sade kaptenen, i det han rätade på sig och helt stolt förblef stående framför henne. Då en man bjuder en qvinna sitt hjerta och sin hand, så har han dermed visat henne den största aktning som står i hans makt. Han har då äfven rätt att i gengäld begära, ej hennes kärlek, ty den kan han ej tvinga sig till, men ett aktningsfullt, afgörande svar.»

Aniza såg upp på honom med förvåning. Sådan hade hon aldrig förr sett honom. Hon lade ifrån sig boken och svarade med allvar:

»Jag har städse sökt undvika det ämne, som du nu bringat på tal, ty jag visste att det skulle blifva obehagligt för oss båda. Du har dock nu sjelf tvingat mig till ett afgörande och får skylla dig sjelf, om det ej är i din smak. Liksom du varit min broder har jag alltid hållit utaf dig och skall alltid fortfara att för dig hysa en systems känslor — något mera kan jag aldrig känna för dig.»

»Har du noga öfvertänkt att hvad du nu säger är bestämmande för hela lifvet?» sade den unge mannen i det han försökte beherrska sin sinnesrörelse. »Jag tror mig kunna försäkra dig, att du aldrig skall finna någon, som så hängifvet och varmt skall älska dig som jag, och som så skulle försökt att bereda din lycka, om denna sällhet blifvit mig förunnad. Som det nu är, tackar jag dig för din uppriktighet och skall som en man veta att foga mig i mitt öde.»

Med en böjning på hufvudet för Aniza aflägsnade han sig. Han hade hoppats att osedd kunna smyga sig ut genom trädgårdsporten, men onkelns röst kallade honom tillbaka.

»Nå, kommer du att resa?» frågade grefven skalkaktigt, i det han betraktade systersonen. Han måtte dock

tyckt att denne ej såg ut som det anstod en lycklig fästman, ty han återtog hastigt.

»Hvad vill det här säga? Du ser ju alldeles hängfärdig ut. Berätta mig nu utgången utaf ditt frieri. Jag anser mig hafva rättighet att vara nyfiken.»

Kapten Wahnady, som visste att kusinens afslag härrörde från hennes böjelse för grefve Kamensky, ville ej att det skulle bli något tal derom, förrän han skaffat sig underrättelse om grefven. Han beslöt därför att hålla morbrodern i okunnighet om utgången af sitt frieri.

»Ni må skratta åt mig, onkel, men jag vet ej ännu något om mitt öde. Då jag skulle framföra mitt ärende, så fastnade det i halsen, och jag vet ej mera derom nu än förut.»

»Aldrig har jag sett en sådan kruka. Vara rädd för att öppet fråga en flicka om hon vill bli din hustru. Det är minsann ingenting att skämmas för. Vill du så skall jag åtaga mig det svåra uppdraget? Det skall ej draga många minuter om, det vill jag lofva dig.»

»Nej tack, till en flicka som Aniza måste man fria sjelf, annars förlorar man hennes aktning, och det är ändå det förnämsta i ett lyckligt äktenskap. Då tillfälle yppar sig, skall jag nog sjelf försöka öfvertyga mig om hvad jag har att hoppas eller frukta.»

»Men det är ju afgjordt att du ej reser?» frågade grefve Tagary.

»Jag stannar för att vaka öfver mina intressen», svarade kaptenen.

»Det gör du rätt uti. Men nu till något annat. Jag hade i dag bref från min förvaltare, som talar om att hans son fått en så bra anställning vid ett gevärsfaktori.»

»Det lofvade alltid att bli något utaf den pojken. Hvar har han fått denna plats?»

»I Polen nära Warschau. Det skall vara en mycket fördelaktig plats efter hvad fadren skrifver.»

»Det skulle vara roligt att veta hans adress. Man skulle kunna göra honom en tjänst med att skaffa honom beställningar.»

»Jag tänkte skicka honom litet penningar till uppmantran. Han bör kanske vara i behof deraf nu den första tiden. Jag har därför gjort mig underrättad att adressen endast är Warschau, poste restante. Som han ej ännu har fast bostad, så kan han ej uppge någon annan adress.»

Kapten Wahnhady såg på sin klocka.

»Nu måste jag gå hem för att kontramandera vagnen till jernvägen. Vill Ni, så skall jag afsända brevet till Warschau?»

»Nej tack, jag vill äfven skriva några ord och har ej tid dertill nu. Vill du komma och äta middag med oss i dag, så är du välkommen.»

»Eftersom jag stannar i Baden-Baden, så måste jag äfven äta middag hos baron von Schwefelheim, till hvilken jag redan för flera dagar sedan varit inbjuden. Jag måste därför till min ledsnad försaka nöjet att komma hit.»

»Vi träffas väl i alla fall vid musikkiosken i qväll, min blifvande herr måg», sade grefven, i det han räckte sin systerson handen.

Denne skyndade ut. Morbroderns ord ljödo som det bittraste hån i hans öron. Men hvilken försynens skickelse att han just nu lyckats finna en förbindelse med Warschau! Om han skref denna dag, så skulle han om trenne dagar hafva svar per telegraf. Han skyndade hem och skref ett långt bref till sin f. d. lekkamrat, deri han bad denne noga taga reda på grefve Kamenskys familjeförhållanden samt på det anseende, bemälde grefve åtnjöt i sin fädernebygd. Betydligt lugnad sedan brevet var afskickadt, beslöt han sig för att under de trenne dagar, som behöfdes till svarets erhållande, låta onkeln vara i den tro, att han ännu ej vågat sig på ett frieri.

Derefter vore det tids nog att handla och försöka undvika så mycket obehag som möjligt för hans stackars kusin.

V.

Under det att grefve Kamensky använde all sin förmåga att visa sig älskvärd emot fröken Tagary, samlade baronessan Villegrand nästan alla de återstående herrarne framför sin triumfvagn. Hvar den vackra enkan visade sig, var man alltid säker att finna henne omgifven utaf en hel svärm beundrare. Mr John Thimblestop och baron v. Schwefelheim voro kanske de som mest åtnjöto hennes gunst. Eljest skrattade hon och skämtade med dem alla, ständigt färdig att roa sig och alltid vid det ypperligaste lynne.

Då hon befann sig ensam med mr Thimblestop, så lät hon honom alltid berätta om sitt hem i England, huru präktigt det var, huru många hästar fadren hade på stall m. m. Mr John omtalade allt, äfven de minsta detaljer, och fann med förvåning att han var god berättare, ty hans åhörarinna ej allenast lyssnade på honom utan uppmuntrade honom äfven med sina frågor. Han fick mera förtroende till sig sjelf och började så småningom att öfvervinna sin förra barnsliga tafatthet. Baronessan visade äfven stort förtroende för hans omdöme och företog ingenting utan att förut inhemta hans råd. Detta smickrade mr John ofantligt, och innan han visste ordet var han öfver öronen förälskad i den sköna Clementine Villegrand. Med sin medfödda envishet föresatte han sig också att hon och ingen annan skulle blifva mistress John Timblestop. Han omgaf henne därför beständigt och såg med allt utom milda blickar på baron von Schwefelheim, som efter hvad han fruktade, stod honom i vägen. Baronessan tycktes ej märka något af

de känslor hon ingifvit honom, utan fortfor att skämta och prata lika med alla. Dagen innan kapten Wahn-hady fått bekräftelse på sina farhågor att hans kusin fäst sig vid en annan, tog master John mod till sig och började stammande framkomma med en fråga om m:me Villegrand trodde sig kunna trifvas i England. Hennes blyga, förvirrade svar uppmuntrade honom, och efter hvad han sedan på hemvägen tillstod för sig sjelf, hade han aldrig trott att det skulle gå så lätt att fria. Han visste knappt huru det tillgått, men nu var det gjordt. Hans Clementine var äfven en qvinna med ovanligt förstånd. Hon skulle komma att hålla stängen mot hans mor, det hvarken fadren eller han någonsin kunnat. Ladyn hade alltid hittills varit den, som regerat med envåldsmakt. Men hvad skulle modren säga då han handlat på egen hand utan att begära hennes samtycke! — Bah, han vore nu en förlofvad karl, och det gick ej an att låta leda sig af en mors vilja. Han gick vid sin hemkomst direkt in till lady Thimblestop, hvilken han fann i ett miserabelt lynne. Baroneten hade nyss affordrat henne hundra pund till betäckandet af en spelskuld, och att döma af ladyns upphettade utseende hade det säkert varit en liten debatt emellan de båda makarne. Då hon fick sigte på sonen, som hela dagen varit frånvarande, så ropade hon emot honom:

»Din dagdrifvare, det vore mycket bättre om du stannade hemma och hjälpte mig att hålla reda på din odugling till far, som kastar bort den ena penningssumman efter den andra som om det vore en pris snus. Men det är alltid så med folk som ej sjelfva kunna förtjena en penny. Jag vet hvilken möda det kostat min far att samla ihop den förmögenhet, som hans välborne svärson på allt sätt söker förskingra:

»Lugna er, min mor», sade mr John med sin vanliga flegma, i det han undersökte om dörrarne voro stängda,

så att ej modrens vredgade röst skulle höras ut i förstugan.

Lugna mig! Jo det är visst lätt då man har att göra med sådana som dig och din far. Jag begriper ej att du inte fått en droppe af mitt blod i dina ådror. Nej i stället är du din fars lefvande afbild. Lika stor lätting och odugling. Det var ju afgjordt att du skulle fria till fröken Tagary, och i dess ställe hör jag till min stora förargelse, att du jemt hänger i hälarne på en fransk äfventyrerska, som när allt kommer omkring, kanske inte rår om kläderna på kroppen.»

Mr John var djupt uppbragt öfver modrens yttrande om hans Clementine, men tack vare den mångåriga vanan så teg han utan att säga ett ord till sin fästlös försvar.

»Lady Thimblestop, som alltid var van att få tala så länge hon behagade utan att blifva afbruten, fortfor:

»Men tror du att du får fortgå på det viset, så miss-tager du dig. Jag skall sjelf hos fröken Tagary för dig anhålla om hennes hand, och jag vill se den som säger nej till John Thimblestop, blifvande baronet till Thimblestop Hall. Nu går du inte ut, utan stannar hemma för att följa mig på promenaden klockan tre.

Då lady Thimblestop uti en storblommig sidenklädning och hatten full af svajande plymer, vid sin sons arm, gjorde sitt inträde i trädgården, så förstod baronessan genast att något förefallit emellan mor och son. Hon sände honom en liten uppmuntrande nick och väntade derpå tåligt till dess lady, efter att hafva gjort en rund kring trädgården för att se om fröken Tagary ej befann sig der, uttröttad satte sig på en bänk.

Blygt, med nedslagna ögon och vördnadsfull hållning, närmade hon sig lady och sade med sinsilfverklingande stämma:

»Mr Thimblestop, får jag bedja Er att presentera mig för Er mor, hvilken jag ända sedan min ankomst till

Baden-Baden haft en så innerlig längtan att lära känna, men som ingifvit mig en sådan vördnad, att jag ej förr än nu vågat nalkas.»

»Åh, så farlig är jag väl inte,» svarade lady Thimblestop i det att hennes ögon foro omkring åt alla håll för att upptäcka den hon sökte.

»Ack nej, jag ser nu att Ni är sjelfva godheten, och att jag gjort orätt uti att hysa en sådan fruktan för Er. Jag har aldrig kunnat föreställa mig att en dam med Ert goda hufvud och Edra upphöjda själs gåfvor skulle vilja nedlåta sig att sällskapa med en så okunnig varelse som jag.»

Ladyns ansigte ljusnade vid Clementines ord, och hon svarade mildt småleende:

»Huru kan Ni så väl känna mina egenskaper, då det i dag är första gången vi se hvarandra?»

»Ack mylady, man behöfver ej vara stor fysinomist för att se att många och stora tankar dväljas under denna höga, hvälfda panna,» svarade baronessan med ett öfvertygande småleende. »Det är märkvärdigt», fortfor hon derefter, »hvad Er son liknar Er.»

»Det påstås i allmänhet att han skall likna sin far,» sade lady Thimblestop, som började finna att baronessan Villegrand var ett mycket förståndigt fruntimmer.

»Till det yttre kan hända, men hvad själs egenskaperna beträffar, så är han sin mors lefvande afbild.»

Ladyn, som alltid funnit sig stå vida öfver mannen, kände sig stolt öfver att det äfven funnes andra som förstodo att uppskatta hennes värde. Hon betraktade med välbehag den vackra enkan och fann henne verkligt tilldragande.

»Omsorgen om hans uppfostran har varit uteslutande anförtrodd i mina händer, och det kan därför hända, att han mera bildat sig efter min karaktär. Har Ni sjelf några barn?»

»Olyckligtvis har den sällheten ej blifvit mig förunnad, svarade Clementine med en lätt suck. »Huru mycket hade jag ej önskat vid min mans död, då jag lemnades ensam i verlden, att jag haft ett barn. Lifvet hade då ej varit så tomt.»

»Stackars barn, att blifva lemnad enka vid så unga år! Ni måtte varit bara barnet då Ni gifte er.»

»Jag var sjutton år», svarade Clementine. »Ni vet att i Frankrike ingås ej äktenskapen som hos Er, af böjelse. Föräldrarne förfoga der fritt öfver sitt barns hand.»

»Nå, råkade Ni ut för en hygglig karl?» frågade lady djupt intresserad.

»Jag var då för mycket barn att förstå uppskatta hans värde, men när jag nu tänker derpå, finner jag att han var den ömmaste make. Ni vet att vid sjutton år har man just ej så mycket förstånd.»

»Det är ogudaktigt att bortgifva någon vid så unga år! Men det skall också vara i ett papistland som Frankrike, sådant kan hända. Der lära de ju inte en gång hafva ett ord som betyder hem, huru skall man då kunna begära, att de skola veta huru ett sådant skall vara beskaffadt.»

»Ni har fullkomligt rätt, mylady. Fransmännen veta det ej. Det är endast i England man vet att sätta värde på ett hem. Ett ord som för mig, stackars ensamma varelse, innefattar allt hvad man kan tänka sig som skönt och afundsvärdt.»

»Men Ni har väl åtminstone haft ett föräldrahem?» frågade lady, som längtade att få höra mera af baronessans lefnadsöden.

»Min mor dog då jag ännu var helt liten», svarade baronessan med en darrning på rösten, »och min far var ständigt ute på resor. Jag är uppfostrad af en guvernant, som visserligen var mycket god mot mig, men som dock

aldrig kunde ersätta en mor för mitt oerfarna sinne. Då jag blef sjutton år, gifte man bort mig med en man, som jag knappast kände och som dog efter ett par års äktenskap. Efter några års vistelse som enka på mina gods, började jag finna mitt lif till ingen nytta. Jag brann utaf begär att blifva verksam, men olyckligtvis är det ej lätt för dem som anses vara förmögna. Jag har alltid afundats de mindre bemedlade. I många fall är deras lott att föredraga framför vår!»

»Det vet jag just inte. Gud vet om fattigdomen är något att stå efter. Nog kan man väl äfven som rik finna något att göra om man bara vill. Har Ni inga föreningar, der Ni kunde vara nyttig?»

»Nej det är något som vi ej alls känna till hos oss. Ack, jag ber Er, lär mig hvad jag skall göra för att kunna vara till gagn för mina medmenniskor!»

»Om Ni vill göra mig ett besök någon gång på vårt hotell, så skall jag visa Er, huru vi hafva dessa föreningar inrättade i England. Ni kan deraf bilda Er ett mönster och införa likadana i Frankrike. Fransyskorna behöfva verkligen få något annat att tänka på än att kläda sig och vända ut och in på ögonen för herrarne.»

»Tack och tusen gånger tack, min andra mor», sade Clementine, i det hon fattade ladyns hand och förde den till sina läppar. »Då Ni är så god och tillåter det, skall jag med snaraste taga mig friheten att göra Er ett besök, ty jag brinner af otålighet att taga kännedom om något, som kommer att blifva utaf så stor nytta för mina landsmän, eller rättare sagdt landsmaninnor.»

»Ni kan komma när Ni vill, Ni är alltid välkommen», sade lady, nådigt nickande med hufvudet.

Baronessan svarade med en stum bugning. Derefter sade hon:

»Förlåt, mylady, att jag upptagit Er dyrbara tid med min lefnadsteckning, som bör vara af så föga in-

tresse för Er, och hjertlig tack för det deltagande Ni godhetsfullt visat en främling. Minnet deraf skall alltid följa mig som en af mina käraste hågkomster från Baden-Baden.

Hon reste sig upp, och efter att ännu en gång hafva fört ladyns hand med vördnad till sina läppar, vände hon sig till John, som med spändt intresse följt damernas konversation.

»Farväl, mr Thimblestop. Jag lyckönskar Er till att ega en så utmärkt mor, på samma gång jag för första gången i mitt lif känner mig verkligt afundsjuk. Farväl!»

Som hon aflägsnade sig från mr John, lade hon fingret på munnen. Han gjorde ett tecken med hufvudet, att han förstått hennes mening. Lady Thimblestop tog sin sons arm och, förgätande ändamålet med sin promenad, återvände hon hem.

»Det är verkligen en bra hygglig människa, denna baronessa Villegrand», sade hon på hemvägen till sonen. »Hon är inte alls som en vanlig kokett fransyska. Det var så mycket natur och oskuld i hela hennes sätt.»

»Det är som jag säger», mumlade mr John för sig sjelf, »min Clementine är en beundransvärd qvinna. Så väl hon förstod sig på att smickra mamma. Det var en glädje att höra derpå. Hvad hon väl förstår att behandla de människor, med hvilka hon kommer i beröring! Hon skall bli en prydnad på Thimblestop Hall.»

Vid porten tog han afsked utaf modren, hvilken genast då hon kom upp på sina rum, började leta efter stadgar för syföreningar, strumpsticksföreningar, föreningar för fattiga sjömän och för hednamissionen — små böcker dem hon medfört från England, och som nu lades i en hög, för att vara i beredskap vid baronessan Villegrands utlofvade besök.

VI.

Sedan Aniza sett sin kusin aflägsna sig, andades hon åter. Hon hade hela tiden varit rädd för att han skulle affordra henne en förklaring, hvarför hon gaf honom afslag. Han hade haft rätt uti, att han sedan barndomen varit utsedd till hennes make, och hon visste äfven att hon sjelf, innan hon lärt känna grefve Kamensky, utan betänkande skulle gifvit kusinen sin hand. Vid middagen, då hon var ensam med fadren, fann hon att kusinen ingenting sagt om sitt afslagna frieri. Hon höll honom räkning derför och skulle vid tillfälle låta honom veta, att hon visste utt uppskatta hans grannlagenhet.

Efter middagen gick grefve Tagary ner i konversationssalongen för att läsa de ungerska tidningar, som anländt med eftermiddagståget. Han frågade om ej Aniza ville åtfölja honom, men hon föredrog att stanna hemma. Då fadren gått, fattade hon sin bok och gick ut i en berså i trädgården, för att der ostörd få drömma om grefve Kamensky.

Då hon suttit en stund, väcktes hon ur sina drömmar genom ett lätt prassel på sandgången. Hon såg upp, och föremålet för hennes tankar stod framför henne.

»Ni här!» sade hon med förvåning, blandad med glädje.

»Ja min fröken. Förlåt min djerfhet att stiga på, utan att först låta anmäla mig.»

»Min far är nyss utgången. Han gick ner för att läsa dagens tidningar.»

»Jag mötte honom på vägen och vet således, att han ej är hemma. Det är ej för att träffa honom, som jag tagit mig friheten att oanmäld göra intrång hos Er.»

»Ert ärende gäller således mig», sade Aniza, och hjertat bultade så häftigt, att det hotade spränga hennes bröst.

»Det är min oro som fört mig hit. Ni har ej visat Er på hela dagen, och jag började frukta, att Ni var sjuk. Jag ämnade endast gå kring trädgården för att söka uppfånga en skymt af Er. Grinden stod öppen, och jag kunde ej motstå min längtan att af Er sjelf få höra skälet, hvarför Ni hållit Er osynlig. Ni vet ej hvilken oro Ni derigenom förorsakar den, som behöfver en blick af Er för att kunna lefva.»

»Jag stannade hemma emedan jag tyckte det vara för varmt att gå ut.»

»Ni kan ej föreställa Er, huru öde och tomt allt förefaller, då Ni ej med Er närvaro sprider lif och värme. Huruvida solen lyst för andra lika klart som vanligt vet jag ej. För mig har allt varit mörkt och ödsligt.»

»Nu öfverdrifver Ni säkert. Så svårt har det nog inte varit. Det gläder mig likväl att höra, det jag varit saknad. Hvarmed har brunnssocieteten roat sig i dag?» frågade hon derpå för att hafva något att säga.

Baronessan Villegrand har med sin vanliga eskort företagit en utfärd till Yburg för att bese ruinerna. Det är allt hvad jag vet derom. Jag mötte mr Thimblestop, som var förtviflad emedan baronessans vagn låtit vänta på sig.»

»Är det sannt hvad ryktet säger, att baronessan ämnar utbyta namnet Villegrand mot Thimblestop?» Hvad säger lady'n derom?»

»Jag har ej trott det förut, men då jag i går såg de båda damerna tillsammans under middagsmusiken och såg huru baronessan med dotterlig vördnad kysste lady's hand, så började jag äfven tro att ryktet kunde ega grund. Jag hade annars trott att kapten Wahnady skulle bli den lycklige. Han har länge gjort den vackra enkan sin kur.»

»Min kusin! Omöjligt!» sade Aniza med ifver.

»Omöjligt är det nog inte. Det påstås till och med, att han friat och fått afslag.»

»Det är förtal.»

»Kanhända, jag har dock till och med hört när det skulle hafva skett.»

»Och det skulle hafva varit?»

»För några dagar sedan. På sista lördagsbalen.»

»Jag tror det ändå inte», fortfor Aniza ännu ifrigare. »Jag har aldrig hört honom tala om baronessan Villegrand och kunde icke inbilla mig att han vore förtjust i henne.»

Förtjust är mycket sagdt. Om kapten Wahnady eftersträfvat hennes hand, så är det troligen ej kärlek, som dikterat hans handlingssätt.»

»Hvad skulle det då vara?»

»Han är Er kusin, och jag vill därför ej säga något som på minsta vis kan komma att nedsätta honom i Edra ögon.»

»Men jag fordrar att få veta hvad som rör honom. Som släkting har jag rättighet dertill.»

»I så fall måste jag säga Er, att när man har skulder, så måste man i främsta rummet, då man vill gifta sig, tänka på att få förmögenhet.»

»Men min kusin kan ej hafva skulder. Min far har så rikligt sörjt för honom. Ännu en gång, det är ej möjligt.»

»Jag vet ej annat än hvad ryktet säger, och kanske är det ej tillförlitligt. Förlåt om jag gjort Er ledsen med mina obetänksamma ord. Jag borde hafva tänkt på, att Er kusin alltid varit Er i broders ställe, och att Ni därför bör vara mycket fästad vid honom», sade grefven undvikande.

»Han har vistats i min fars hus sedan han var litet barn. Det har därför blifvit ett slags syskonförhållande emellan oss. Detta hindrar mig dock ej att mycket väl inse hans fel.»

»Jag har alltid afundats honom den rättighet han haft att få vara Er nära. Detta skulle för mig utgöra den största sällhet, lifvet hade att erbjuda.»

»Ni ser huru mycket han sätter värde derpå. Ni skulle kanske göra det lika litet.»

»O, tala ej så!» sade grefven med värma. »Ni vet ej huru stort behof jag har att blicka in i dessa ögon och ur dem hemta mod och kraft till de pröfningens dagar, som säkert vänta oss söner till ett förtrampadt land.»

»Nu underskattar Ni Er sjelf, grefve» svarade Aniza, som med välbehag lyssnat till hans ord. »Mod eger Ni förut tillräckligt, och dessutom tör för Er ej finnas någon eller något, som drager Edra tankar från det stora mål, Ni föresatt Er.»

»Tvärtom! långt ifrån att draga tankarne derifrån, eggjar oss ett älskadt föremål till handling och seger. Man strider med dubbelt så stor kraft, då belöningen, i form af en älskad makas omfamning, väntar vid stridens slut. Aniza», sade han, i det han föll på knä i sanden vid hennes fötter. »Vill Ni bli den engel, som manar mig till uppoffring och hjältemod? Vill Ni, som min maka dela mitt, i framtiden kanske stormiga lif.»

I stället för att svara, lade Aniza sin hand på hans skuldra.

»Men jag vill ej genom en osanning locka till mig den qvinna, som är mig dyrbarare än mitt eget lif, återtog grefven derpå. »Tänk på att den dag kan komma, då vi blifva tvungna, att på fäderneslandets altare offra vår örmögenhet och kanske våra lif. Har Ni mod att offra Er för en sak, som ej är er egen, och för ett land, som ej är Ert?»

Han blickade upp i hennes ansigte och tycktes med oro afvakta hennes svar.

»Ni glömmert», svarade hon med fast röst, »att äfven jag tillhör ett land, som kämpat för sin frihet, och att min fader, liksom de flesta af hans samtida med hjertat på rätta stället, stridit i de tappres led. Från min barn- dom har jag lärt mig blicka upp till frihetens hjeltar, som till högre väsen, och en bön för fäderneslandets väl var det första som mina barnaläppar lärde sig att fram- stamma. Ni finner således att jag bör förstå Edra känslor och dela dem. Min förmögenhet offerar jag med glädje för en så helig sak, och skall vara stolt, då jag i fattig- dom äter mitt tarfliga bröd, i medvetande af att väl hafva användt de pund, Gud förlänat mig.»

»O! Aniza, Ni är ämnad att bli en hjeltets maka», utropade grefven i det han öfverhöljde hennes händer med kyssar. »Vid Er sida känner jag mig i stånd till stora handlingar; och om en gång mitt namn på ryktets vingar flyger genom världen, så är det Er jag har att tacka därför. Det är kärleken till Er som väckt till lif de slumrande krafter till stora bragder, hvilka troligen annars aldrig skulle blifvit utvecklade. Gifve Gud att Polen hade många döttrar som Ni! Då skulle ej männens svärd rosta i skidorna, utan alla polackar skulle resa sig som en man och skaka utaf sig det för- hatliga ok, som trycker på deras skuldror.»

»Ni skattar för högt det lilla som vi qvinnor kunna uträtta för en så stor och ädel sak», sade Aniza ödmjukt. »För oss återstår endast att elda våra män till tapperhet och strid, och att, då de en gång befinna sig i stridens hvimmel, bedja Gud om deras lyckliga återkomst, höljda af lagrar och ära, samt med det lugna medvetandet att de hafva uppfyllt sin pligt. Se der allt hvad vi förmå uträtta.»

»Hvad Ni är storsinnad och ädel, då Ni talar så. Hvarmed har jag väl förtjent att blifva lyckliggjord med en kärlek så varm och så uppoffrande?»

»Genom Er redliga karakter och Er omutliga hederskänsla som hindrat Er att, likt de flesta af Edra landsmän, gå i tjenst hos Edra förtryckare.»

»Låtom oss ej döma dem för strängt», sade grefvæn suckande. »Vi känna ju ej bevekelsegrunden till deras handlingar. Det är ej alla, som kunna finna sig i det ovissa lif, hvilket jag och mina likar äro tvungna att föra.»

»Säg snarare att det ej är alla som hafva mod att likt Er och Edra likar offra lif och blod för det skönaste mål på jorden, ett fritt fädernesland. Det är därför som sjelfuppoffringen och oegennyttan, då den visar sig, framstå i så mycket klarare dager.»

»Ni anar ej huru Ni gläder mitt hjerta då ni talar på detta sätt. Jag känner mig stå inför en själ, som förstår att uppfatta, hvad jag känner, och som alltid skall bli den omutliga domarinnan öfver mitt handlingsätt. Verldens omdöme qvittar mig föga, blott den enda varelse som är mig dyrbarare än allt annat på jorden, och som jag, ovärdige, kallar min — blott *hon* gillar mina handlingar!»

»Jag är säker om att oftare få skäl till beundran än till klander», svarade Aniza med öfvertygelse. Huruvida fallet blir detsamma med Er, vågar jag ej förutspå. Jag fruktar att jag ej alltid skall vara i stånd att följa Er tankes höga flykt. Ni får lof att hafva öfverseende med mig, till dess jag genom Ert öfverlägsna inflytande blifvit uppfostrad till den stora plats, jag kommer att intaga, som maka till en af Polens störste frihetshjeltar.»

»Älskade Aniza», svarade grefven, i det han omfattade den unga flickans smärta gestalt med sina armar och tryckte henne intill sig. »Det finnes ingenting hos Er som jag skulle önska annorlunda. Ni är för mig bilden af allt som kan komma en man att tro sig hafva funnit paradiset redan här på jorden. Säg ännu en gång

att du vill tillhöra mig! Jag har så svårt att tro på min lycka.»

»För evigt», hviskade Aniza, trofast och innerligt.

Grefven steg upp från sin knäböjande ställning och satte sig vid hennes sida.

»Tack dyrkansvärda för det mig visade förtroendet att lemna Ert öde i mina händer. Allt hvad jag eger, hela mitt lif tillhör Er. Förfoga dermed efter behag.»

»Kanhända att jag en dag kommer att begagna mig af detta löfte», sade Aniza leende. »Men var öfvertygad att det då ej blifver för mig sjelf, som jag kommer att taga det i anspråk.»

»Ett ord af Er, och jag störtar mig utan betänkande i äfven den största fara. Dö för Er eller genom Er, kommer att blifva en sällhet för mig.»

Efter ett ögonblick fortfor grefven:

»När tror Ni att jag kan få tillfälle att tala vid Er far?»

»Det är kanske bäst att jag förbereder honom, ehuru jag är fullkomligt säker att han kommer att gilla det val, jag gjort. Han har ej förgäfves inplantat beundran för tapperhet och fosterlandskärlek i sin dotters hjerta. Han kan ej sedan klandra henne, när hon väljer en make, som utmärker sig för dessa egenskaper. Jag skall låta Er veta när det är tid att tala vid honom derom.»

»Har ej Er far, liksom alla fäder, haft några planer på Er hand, som härigenom korsas? Jag känner mig ej lugn, innan jag erhållit Er fars samtycke.»

»Om hvilket Ni kan vara fullkomligt säker», sade Aniza lugnande. »Mig veterligt har min far ej haft några planer för mig.» Härvid rodnade hon, ty hon kom att tänka på kapten Wahnady. »Åtminstone ej några, som han ej gerna uppoffrar när det gäller hans dotters lycka», skyndade hon sig att tillägga.»

»Vi skola hoppas det», sade grefven. »Det hindrar

mig dock ej att känna mig orolig för att något skall inträffa som beröfvar mig den skatt, jag nu varit nog lycklig att vinna.»

»Ni kan vara fullkomligt lugn», sade Aniza, räckande honom handen. »Jag ansvarar för min far. Dessutom», tillade hon, »har jag äfven min egen vilja, som jag väl förstår att drifva igenom vid lägligt tillfälle.»

I detsamma hörde de trädgårdsgrinden öppnas och åter slås igen. Aniza igenkände sin fars steg på sandgången. Hon steg skyndsamt upp.

»Min far redan här», utropade hon förvånad. »Det är bäst att Ni ej visar Er nu. Det skulle vara för bråd-störtadt och kunde skada vår sak. Åt denna sida kommer ni osedd ut», tillade hon, pekande mot andra sidan af trädgården. »Farväl, vi se hvarandra snart åter.»

»Farväl älskade, med otålighet räknar jag minuterna till dess vi åter träffas. Farväl!»

Smidig som en ål, gled grefven emellan träden och gjorde från vägen en afskedshelsning till Aniza, som stod kvar och såg efter honom.

»Hvilken skillnad på dessa båda, som i dag begärt min hand!» sade hon för sig sjelf, i det hon åter satte sig. »Min kusin stel och kall, grefven varm och eldig. Men så äro de också två himmelsvidt olika karaktärer. Den ene vill hafva min förmögenhet med mig som bihang; den andre är nöjd med min person och är färdig att offra förmögenheten till sitt fosterlands gagn. Sådan skall kärleken vara. Man känner då att man är älskad.»

Fadren ropade nu Aniza in till sig. Han var vid ett miserabelt lynne. Några frågor i bergshandteringen, för hvilka han särskildt intresserade sig, hade fallit igenom hos regeringen. Ehuru ej Aniza mycket förstod hvarom fråga var, måste hon tåligt åhöra alla fadrens utgjutelser öfver detta för honom så intressanta ämne. Hon insåg att i det lynne han nu befann sig lönade det ej mödan

att vidröra den fråga, som låg henne om hjertat. Hon beslöt derföre att uppskjuta detta till morgondagen. Huruvida det skulle gå igenom utan strider, visste hon ej, men hon föresatte sig att tappert strida för sin lycka, hvilken hon ej kunde finna med någon annan än med grefve Kamensky.

VII.

Middagen hos baron von Schwefelheim var ytterligt glad. Der pratades och skämtades friskt, isynnerhet med värden, hvilken utan att märka, huru alla drefvo med honom, roade sina gäster med beskrifningar om sina många kärleksäfventyr. De tycktes äfven vara mycket roade, ty till baronens stora belåtenhet aflöste den ena skrattsalfvan den andra, och han blef oupphörligt uppmånad att fortsätta.

Kapten Wahnady var den ende som satt tyst och ej kände sig road af det fria skämt, som haglade från alla sidor. Han fann allt detta osmakligt och kände sig belåten då middagen var slut och man började tänka på uppbrott. Han visste dock ej rätt hvart han skulle ställa sin kosa. Hem ville han ej gå, ty han sökte så länge som möjligt undvika att blifva lemnad ensam med sina egna tankar. Med morbrodern ville han ej sammanträffa. Det var första gången han var nödgad att hålla något doldt för den som han älskade som en far, och hvilken från barndomen behandlat honom som en kär son. Han plågades af den dubbla rol, som han nu spelade, och hoppades att det ej skulle behöfva räcka mera än trenne dagar. Efter mycket eftersinnande antog han de andra herrarnes förslag att göra en tur till spelsalarne, för att se hvad som der föregick, och följde derföre tyst de af vin och prat upplifvade gästerna till Conversations-

huset. De passerade den stora danssalen och kommo genom en dörr till venster, in i den sal, som uteslutande var afsedd för roulettspelet. Der skingrade sig sällskapet, och hvar och en uppsökte det spel han mest föredrog. Kapten Wahnady stod qvar och betraktade med förvåning de personer, som voro placerade omkring det med grönt kläde betäckta bordet. Han reflekterade öfver huru litet till sin fördel de flesta taga sig ut då spelpassionen fått bemäktiga sig dem, och huru äfven de vackraste ansigten blifva vanställda, då vinstbegäret fått trycka sin stämpel derpå.

Han satte sig på en stol i ett hörn och följde med stort intresse de olika vexlingarne i spelet och i anletsdragen, utan att ett enda ögonblick känna någon lust ett deltaga i hvad som så tycktes upptaga alla sinnen. Midt framför sig hade han sir Thimblestop, som med minen af en millionär endast vågade två-francs-stycken, för att med sin soveraign kunna så länge som möjligt fortsätta spelet. Så snart en vinst tillföll honom, ökade han insatsen för att sedan, då lyckan vände honom ryggen, ånyo återgå till mera blygsamma summor. Ett stycke på sidan af honom stod sonen, som troligen haft god tur med sina femtio pund, ty han spelade med ojemförligt större tillgångar än fadren. Vid hans sida satt baronessan Villegrand, hvilken kapten Wahnady hade svårt för att igenkänna. De eljest så barnsliga dragen hade nu ett uttryck af snikenhet, som föreföll obehaglig, de vanligen så oskuldsfulla ögonen lyste med en passionerad glöd, och de hvita händerna tummade hvarje guldstycke, liksom hon med ängslan såg dem försvinna ur sin åsyn.

Vid hennes andra sida satt ett fruntimmer, som med hela sin själ tycktes deltaga i spelet. Ur sin tunna börs upptog hon en femtiofrancssedel, som hon med vemod betraktade innan hon vaxlade den i två-francs-

stycken, hvilka hon vågade, det ena efter det andra. Hennes ögon, i hvilka tårarne glänste, voro med ängslig spänning fästade på croupiern, som med samma lugn skrapade åt sig hennes silfverslantar, som de guldhögar hvilka furst Morskoy roade sig med att kasta ut. Denna dam var hustru till en artist, som ingalunda kunde kallas förmögen. Hon visste att för hvarje franc som hon förlorade vid spelbordet beröfvade hon sig och mannen en nödvändig del utaf deras inkomster. Men oaktadt hon hade fullkomligt klart för sig alla de försakelser, som hon sedan måste underkasta sig, kunde hon ej låta bli att spela. Qväll efter qväll sågs hon på samma plats, alltid tårögd, men nästan aldrig aflägsnande sig förrän börsen var tom. Någon gång hände det visserligen att hon hemförde en liten vinst; men då var hon säker att dagen derpå ej allenast förlora det vunna, utan äfven en del af de penningar, som mannen med mycken möda kunnat förtjena. Kapten Wahnady betraktade henne länge medlidsamt. Det gjorde honom ondt att se en varelse så gripnen af spelpassionen, att ej en gnista förstånd fanns i behåll. Midt emot baronessan Villegrand satt furst Morskoy, som tycktes egna lika mycket uppmärksamhet åt henne som åt spelet, hvilket han behandlade en bagatelle. Han kastade ut en guldrulle då och då, utan att bekymra sig om han vann eller förlorade. Utom dessa personer, som han kände, såg kapten Wahnady vid spelbordet en hel hop nya ansigten. Unga officerare som på ett ögonblick spelade bort sin aflöning, på hvilken de med hushållning kunnat lefva ett år; gamla familjefäder, som försökte vid gröna bordet reparera sina intrasslade aflärer; hustrur, som med ängslan motsågo en stor räkning från sin modehandlare och ville försöka slippa anlita mannens kassa, rädda för de medföljande oundvikliga förebråelserna; personer som endast spelade för sitt nöje och som aflägsnade sig efter ett par drag,

för att försöka sin lycka vid ett annat bord; andra som sågo ut att ej kunna slita sig ifrån detta, om ock jorden hotades med undergång. Alla dessa sutto sammanträngda i den rikt dekorerade och upplysta salen, i hvilken rådde fullkomlig tystnad, endast då och då afbruten af croupierns uppmaning att fortsätta och klingandet af mynten, som lades på de olika numren.

Plötsligen upptäckte kapten Wahnady bland de spelande äfven grefve Kamensky. Denne stod något bakom och tycktes ej angelägen att taga plats vid sjelfva bordet. Då och då sågs han placera några guldmynt på de olika numren, och ganska ofta befanns han skrapa åt sig rätt stora summor. Kaptenen betraktade honom och undrade hvad Aniza skulle säga, om hon kunnat se sin utvalde i detta ögonblick. Det spotska draget framstod nu tydligt, och i ögat låg något lurande, som var allt utom tilldragande. Kapten Wahnady gick närmare för att observera grefven. Han var säker att ingen skulle ha tid att tänka på honom, upptagna som alla voro af spelet. Så var äfven händelsen. Allas ögon följde med uppmärksamhet rouletten, och då denna stannade, hängde deras ögon vid croupierns läppar, då denne utropade de nummer, som vunnit. Som Kapten Wahnady närmade sig, ljöd ropet: »Faites votre jeu, messieurs!» Han såg huru grefve Kamensky vågade några guldstycken på olika nummer och hur furst Morskoy med sin vanliga nonchalans kastade ett par guldrullar på ett par utaf de samma numren. Ett utaf dessa utkom med en större vinst. Då croupiern, som utbetalade penningarne, hade lagt en stor hög med guld och banknoter till den som vågat guldrullen, så utbetalade han äfven den mera anspråkslösa vinst som tillfallit grefve Kamensky. Stor var därför kapten Wahnadys förvåning, då han såg denne räcka fram sin hand och skrapa åt sig den stora vinsten.

»Förlåt, min herre, Ni tager visst fel. Detta tillhör

mig», sade fursten, som denna enda gång tycktes hafva följt med spelet och nu försökte hindra grefven i hans förehafvande.

»Visst inte, det är mitt», svarade grefven i en högst förnärmad ton.

»Men jag försäkrar Er, att det var jag som satte ut en rulle, innehållande etthundrafemtio francs i guld.»

»Då tog Ni fel. Tiofrancsstycket i guld var Edert, och guldrullen var min.»

»Men då jag bedyrar, att det var min.»

»Så svär jag vid min heder, att den tillhörde mig.»

Kapten Wahnady stod som förstenad. Att grefve Kamensky var en äfventyrare hade han länge trott, men att han var en skurk, det såg han först nu.

»Det var den fräckaste lögn jag någonsin hört», utropade den rättmätige egaren till den lilla nätta summan af trettiofem gånger etthundrafemtio francs.

»Hvad behagas? Vågar Ni påstå, att en grefve Kamensky nedlåter sig till en lögn för att komma åt några lumpna tusen francs. Samma summa som min hofmästare har i lön», utropade grefven föraktligt.

»Om Ni än vore grefve Kamensky hundra gånger, så säger jag, furst Morskoy, hvars namn väl äfven torde väga något i vågskålen, att Ni ljuger. Penningarne äro mina.»

»Finnes det då ej bland det här församlade sällskapet någon, som såg då jag utsatte denna guldrulle?» frågade grefven, vändande sig till dem, som hade sin plats vid gröna bordet.

Alla tego. Hvar och en hade varit så upptagen med sig sjelf, att ingen haft tid att sysselsätta sig med sina grannar. Då hördes plötsligt en fruntimmersröst, som klart och bestämdt yttrade:

»Jag såg mycket väl då grefve Kamensky lade guld-

rullen på detta nummer. Jag tänkte äfven sätta ut något derpå, men kom för sent.»

Det var baronessan Villegrand, som uppträdde till grefvens försvar. Furst Morskoy såg hastigt upp. Hans blick mötte baronessans. Hon nedslog plötsligt ögonen, i det hennes kinder öfvergötos af en djup rodnad. Han fixerade henne en stund; derefter vände han sig om och nickade föraktligt åt henne.

»Adieu Lolotte», sade han högt, i det han aflägsnade sig.

»Hvad sade han?» frågade mr Thimblestop sakta sin granne.

»Det var en fransk svordom», svarade denna, som nu hemtat sig; »en grofhet som jag ej kan upprepa. Han var naturligtvis ond för att man genomskådat honom.»

Grefve Kamensky tog med den lugnaste min i världen det omtvistade guldets och stoppade det i sin ficka. I detsamma kom han att se upp, och ofrivilligt ryckte han till, då han såg kapten Wahnhadys ögon med ett föraktligt uttryck fästade på sig. Han hemtade sig snart och besvarade kaptenens ögonkast med en blick som ljungade af vrede.

Spelet, som blifvit afbrutet af de båda herrarnes ordvexling, fortsattes ånyo, och croupiern ropade åter sitt »Faites votre jeu, messieurs», liksom ingenting förefallit.

Kapten Wahnhady betraktade ömsom baronessan och ömsom grefve Kamensky, undrande om det fanns något samband emellan dessa båda. Han var öfvertygad om grefvens brottslighet och den föraktliga nickningen, som furst Morskoy gifvit baronessan vid sitt bortgående, var ej rekommenderande för henne. Han hade äfven hört mr Johns fråga, och det svar denne erhållit derpå var just ej ämnadt att ingifva honom en hög tanke om hennes sanningskärlek. Han beslöt sig för att uppsöka furst Morskoy och bedja honom om förklaring på det uttryck han fällt.

Han träffade fursten i restaurationsrummen, lugnt in- tagande sitt thé. Utan omsvep gaf denne den frågwise kaptenen alla erforderliga upplysningar, och sade sig äfven tro, att grefven och baronessan spelade tillsammans. I annat fall hade hon ej så djerft vågat uppträda till hans försvar.

Efter ett långt samtal åtskiljdes de båda herrarne, och kaptten Wahnady återvände till sig, ej för att sofva, men för att öfverlägga om bästa sättet att reda sig ur den vefva af invecklade förhållanden, hvori han råkat. Han kom till det resultat att genast följande morgon bedja att få tala vid Aniza, och att då, på ett så skonsamt sätt som möjligt, delgifva henne hvad han hört och sett. Som detta var en sak, hvilken endast rörde honom och kusinen, så vore det bäst om det stannade dem emellan. Han beslöt sig för att ingenting säga åt morbrodern om huru nära hans enda dotter varit att skänka sitt hjerta och sin hand åt den mest föraktlige af alla bedragare, en falsk spelare.

VIII.

Då klockan följande morgon nyss slagit åtta, stod kaptten Wahnady färdigklädd för att gå ut. Han skyndade sig till onkelns villa, och som han lyckligtvis på gården träffade Anizas kammarjungfru, så sände han in denna till sin matmoder med ett visitkort, på hvilket han med blyertz skrifvit: »Har något angeläget att tala vid dig om.»

Han fick till svar, att fröken ej ännu var uppstigen, men att om han ville komma igen om en timma, så skulle hon åhöra de viktiga meddelanden, han hade att göra.

Denna timma föreföll kaptten Wahnady som en hel evighet. Han gick med klockan i hand fram och till-

baka på sandgångarne. Han gick ut på landsvägen och företog, efter hvad han tyckte, en lång promenad. Då han var säker att hafva gått åtminstone en half timme, såg han på klockan och fann till sin förvåning, att han endast varit tio minuter på väg. Han förde klockan till örat, för att höra efter om hon ej stannat. Den gick dock fortfarande lika lugnt och jemt som vanligt. Då endast fem minuter fattades i den timme, som förefallit honom sekellång, stod han i onkelns förmak. Ett ögonblick derefter visade sig Aniza.

»Det måtte vara märkvärdiga saker som händt, då min herr kusin ej allenast förgäter sin egen morgonhvila utan äfven hindrar andra att njuta deraf. Hvad är det du vill mig?»

Rösten som yttrade dessa ord ljöd hånande.

»Förlåt mig, om jag stört dig, men jag hade så viktiga saker att meddela dig, att jag ej vågade uppskjuta dermed.»

»Jaså, verkligen», sade Aniza, i det hon afbröt bladen på en törnros och gnuggade den mellan sina fingrar. »Jag är verkligen nyfiken,»

»Säg mig uppriktigt, Aniza, hyser du några varma känslor för grefve Kamensky?»

»Med hvad rätt gör du en sådan fråga? Den besvarar jag endast till min far.»

»Jag besvär dig, blif ej ond om jag begagnar mig af min rättighet som broder, hvilken du sjelf gifvit mig.» Säg mig i stället: Älskar du grefve Kamensky?»

»Och om jag det gjorde?» frågade Aniza, i det hon stolt kastade hufvudet tillbaka.

»Så skulle jag djupt beklaga dig», sade kapten Wahn-hady allvarligt. »Grefve Kamensky är en person, hvilken på inga vilkor kan tillåtas att blifva din make.»

»Det är således svartsjukan som drifvit dig ur din säng och kommit dig att springa som en galning hela

morgonen. Det är en känsla som mycket bra passar ihop med dina öfriga egenskaper.»

»Det gör mig detsamma, hvad du tänker om mig. Tro mig dock, då jag säger dig, att det är för ditt eget väl, som jag besvär dig att uppgifva alla tankar på grefven.»

»Och om jag säger dig, att jag ej alls har någon lust dertill, utan tvärtom redan gifvit honom mitt löfte att blifva hans maka, hvad säger du då?»

»Jag säger, att det ej får ske», svarade kusinen med eftertryck. »Arma barn!» fortfor han derefter med vek stämma. »Du vet ej i hvilka händer du lägger din framtid.»

»Jo, jag vet att jag anförtror den åt den redligaste, mest oegennyttige och sjelfuppoffrande man, jag hittills råkat», svarade Aniza med hetta.

»Du misstager dig. Grefve Kamensky är helt enkelt en äfventyrare.»

»Det är ej sannt. Jag tål ej att man säger ett ondt ord om grefven i min närvaro. Han är sedan i går min trolofvade, och jag har endast väntat på ett lägligt tillfälle, för att erhålla min fars välsignelse.»

»Den erhåller du aldrig. Onkel kan aldrig gifva sitt samtycke till din förening med en sådan man som grefven.»

»Kanske ej om du får omvända honom efter dina egennyttiga afsigter. Men du känner mig och vet, att jag förstår drifva igenom min vilja. Huru innerligt jag önskar min fars välsignelse till min förening, så kan jag äfven vara den förutan, om den utan skäl vägras mig.»

»Men det är ej utan skäl. Så vet då, att grefve Kamensky är falsk spelare», sade kusinen, i det han med ängslan afvaktade verkan utaf sina ord.

»Ej annat! Hvarför ej lika gerna säga att han är en röfvare eller mördare. Jag hade då lättare satt tro

till dina ord. En Kamensky, mördare, har mycket mera sannolikhet för sig, än en Kamensky, millionär, som nedlåter sig att bli falsk spelare.»

»Men det är sannt. Jag har sett det med mina egna ögon», fortfor kapten Wahnady öfvertygande. »Jag satt i går och följde spelet på afstånd och såg då huru allt tillgick.»

Aniza var högst förtörnad på sin kusin, som kunnat framkomma med en sådan sårande misstanke mot den, som just i går mottagit hennes tro, och hvars redbarhet och rättrådighet i hennes ögon voro höjda öfver allt tvifvel,

Hon svarade därför uppretad:

»Du nedlåter dig också till det föga hedrande yrket att vara spion. Det är föga ärofullt för namnet Wahnady.»

»Jag svär dig, Aniza, att jag ej gick dit i afsigt att spionera. Det var af en ren händelse, som jag kom att observera detta. Jag var till och med i okunnighet om att grefven befann sig i rummet.»

»Dina försäkringar äro utan värde i mina ögon. Har du ej äfven vid spelbordet träffat din goda vän, baronessan Villegrand.»

»Jo, hon var äfven der, och jag har om henne inhemtat underrättelser, som ej äro de fördelaktigaste. Med dem vill jag dock ej besudla dina öron.»

»Du är allt för god», sade Aniza. Derefter återtog hon. »Af hela mitt hjerta beklagar jag den stackars baronessan, som varit nog olycklig att nödgas afspisa en skuldsatt friare och som derigenom ådragit sig hans hat.»

»Hvad menar du?» frågade Wahnady förvånad. »Hvem skulle hafva friat till henne, och hvem skulle hata henne?»

»Du, som nu spelar oskyldig», svarade Aniza med af vrede blixtrande ögon.

»Jag!» utropade kusinen med allt mer stigande för-

våning. »Skulle jag hafva friat till baronessan Villegrand? Men det är ju löjligt, jag känner henne knappast.»

»Då man är skuldsatt och behöfver penningar, så är man väl inte så nogräknad», sade Aniza, föraktligt blickande på kusinen.

»Skuldsatt och behöfver pengar,» upprepade denne mekaniskt. »Sade du så?»

»Ja och jag upprepar det än en gång, om du vill. Du bör vara bra förvånad öfver att jag så väl har reda på dina förehafvanden. Det måtte vara litet genant att vara så väl genomskådad.»

»Här måtte vara något stort misstag. Jag förstår ej ett ord af hvad du nu tillvitar mig. Du bör bättre än någon annan veta, att jag ej på minsta vis är fästad vid baronessan Villegrand.»

»Jag anklagar dig för ingenting. Ditt handlingssätt är mig så likgiltigt, att du för mig får göra hvad du vill. Sök dig en rik arftagerska hvar du behagar, det qvittar mig lika. Men jag råder dig, rör ej vid min lycka, ty då kan du få skäl att ångra dig.»

»För all del var förständig och hör mig», sade kapten Wahnady med vek stämma. Han drog sin stol närmare hennes och fattade hennes hand.

Hon ryckte den häftigt tillbaka.

»Tror du», sade han derpå, »att det är för mitt nöjes skuld, jag vill tillskynda dig ett så stort lidande som att rycka bilden af ett älskadt föremål ur ditt hjerta. Jag svär vid min heder att jag har allvarliga skäl för mitt handlingssätt.»

»Ett af hufvudskälen är väl att en gång få sätta namnet Tagary till ditt eget mindre väl klingande namn. Grefve Wahnady-Tagary är ej en titel att förakta», sade hon med ett bittert skratt.

»Aniza, du vet ej huru grym och orättvis du är,

sade Wahnhady förtviflad, i det han reste sig upp från stolen och började att gå fram och tillbaka i rummet. Hvarmed skall jag väl lyckas öfvertyga dig.» . . . .

»Behöfs det någon som öfvertygar henne om din trogna kärlek, så är jag rätta mannen dertill», sade grefve Tagary, som just nu inträdde utan att någon observerat honom. »Men hvad står här på?» frågade han derefter. »Jag hoppades att komma lagom för att gifva min faderliga välsignelse, och i dess ställe hvarken säger man mig god morgon eller tyckes glädja sig åt min ankomst. Ha Ni grälat, eller hvad har här förefallit? Det tyckes som om jag hade rättighet att veta hvad som här pågår.»

»Ingenting, bästa onkel» sade kaptenen, som först hemtade sig. »Aniza och jag äro af olika mening i en sak. Dispyten blef litet häftig. Se der allt.»

»Huru obehagligt det än kan vara för dig att få denna sak dragen inför min fars öron, så måste det likväl ske», sade Aniza med orygglig beslutsamhet.

»Men betänk, Aniza,» sade kusinen varnande.

»Jag har ingenting att betänka», svarade hon stolt. Derpå fattade hon fadrens hand och förde den med vördnad till sina läppar.

»Jag har att inför dig tillkännagifva min förlofning med grefve Kamensky och dertill utbedja mig din faderliga välsignelse.»

»Hvad säger du? Din förlofning med den polske äfventyraren. Aldrig i lifvet ger jag mitt samtycke dertill.»

»I så fall kommer jag att tillhöra honom det förutan», sade Aniza spotskt.

Grefve Tagary betraktade sin dotter med förundran. Sådan som nu hade han aldrig förr sett henne. Han visste dock att med hennes lynne gick det ej an att sätta hårdt emot hårdt. Mildhet var det enda som hade någon inverkan på henne.

»Lugna dig, mitt barn, sade han med mildt alvar, i det han drog Aniza ned i soffan bredvid sig. »Låt oss utan hetta afhandla dessa saker. Efter hvad jag förstår, så har du gifvit afslag åt din kusin. Är det ej så?»

»Det skedde redan i går. Han borde blygas att några dagar efter det baronessan Villegrands förmögenhet gått honom ur händerna, komma till mig för att anhålla om min hand.»

»Aniza, du vet ju att det ej är sannt. Hvem har kunnat ingifva dig en sådan misstanke?» utropade kusinen, utom sig af förtviflan.

»Detta få vi undersöka sedan», sade grefven, i det han gjorde ett tecken åt systersonen att förblifva tyst. Derpå återtog han sina frågor.

»När och hvar begärde grefve Kamensky din hand? Mig veterligt var du ej utom dörren i går.»

»Han kom hit sedan du hade gått till Conversationshuset för att läsa tidningarna.»

»Jaså han passade på att komma hit, då jag var borta. Då jag kom hem, fanns han likvisst ej här.»

»Jag bad honom gå när du anlände. Jag förutsåg striden och ville helst allena utkämpa den.»

»Och han försvann som en missdådare. Det kan just inte kallas gentlemannalikt. Har du någon reda på hans person eller hans släktförhållanden?»

»Namnet Kamensky tyckes mig vara en borgen för det senare, och hvad det förra beträffar, så vet jag att han är djupt inne med de polska frihetskämparne.»

»Aha» sade grefven eftersinnande. »Det är ett farligt konstverk.»

»Men långt ifrån att vara ett fel, är detta tvärtom en förtjenst i mina ögon», invände Aniza med ifver.

»Det kommer helt och hållet derpå an. Mot den som handlar utaf öfvertygelse har man ingenting att

säga», svarade grefven med ett lugn, som förskräckte kaptan Wahnhady. »Men någon annan garanti måste man hafva än hans egna ord.»

»Jag hör att jag är offer för en komplott, tillstäld af Er båda», utropade Aniza, hvars ögon sprutade eld. »Om ej mitt giftermål behagar min far och min kusin, så beklagar jag det djupt. Lyckligtvis har jag mitt möderne och är således oberoende. Om du ger min kusin nog för att dermed betäcka sina skulder, så tröstar han sig snart öfver förlusten af mitt egande. Ingen må förtänka mig, att jag föredrager den som älskar mig personligen, framför den som endast eftersträfvat min förmögenhet.»

»Barn, är du alldeles från förståndet», utropade grefve Tagary, häftigt uppspringande. »Blygs du ej att öfver din kusin, hvars redliga karakter du ifrån barndomen känner, utslunga sådana ärerörande beskyllningar?»

»Då han har framkommit med sådana osanningar, som att grefve Kamensky är falskspelare, så förtjenar han ingen miskund i mina ögon.»

»Hvarifrån har du hört att han är falskspelare?» frågade grefven häftigt.

»Jag har sett det med egna ögon, onkel. För ett sådant brott anklagar man ej en person, om man ej är säker om anklagelsens riktighet.»

Han omtalade nu för morbrodern hvad som föregående qväll passérat vid spelbordet. Han ansvarade med sin heder för sanningen utaf sin utsago. Grefven afhörde honom med uppmärksamhet.

»Det var en ruskig historia», sade han, då syster-sonen slutat.

»Nå, Aniza», fortfor han, vänd till sin dotter, hvilken med otroligt lugn åhört kusinens berättelse. »Tror du ännu på grefve Kamenskys heder?»

»Ja, om än alla vittnade mot honom. Han förblifver

städse i mina ögon en man som är fullt förtjent utaf en qvinnas kärlek och beundran. Jag har lofvat honom min tro, och mitt ord sviker jag aldrig.»

»Från hvilket håll utaf Polen förskrifver sig den illustra familjen? Vet du det?» frågade grefven vidare.

»Från trakten af Warschau», svarade hon med säkerhet.

»I så fall skall jag genast skrifva för att inhemta underrättelser om den värde telningen . . . Fy då, falskspelare, det var otäckt!»

»Ni behöfver ej göra förfrågningar, onkel. Det har jag redan gjort och hoppas att i morgon hafva svar per telegraf.»

»Du ser, min far, att kapten Wahnady är född till spion», inföll Aniza bittert.» Han underlåter ingenting som tillhör det nobla yrke, hvilket han tycks känna ända in i de minsta detaljer.»

»Aniza!» var allt hvad denne kunde få öfver sina darrande läppar.

»Var lugn. Hon är ej tillräknelig i detta ögonblick», sade grefven urskuldande, i det han räckte systersonen handen. »Förlåt henne för min skuld det onda hon tillfogat dig. Lemna oss nu ett ögonblick. Jag har några ord att säga min dotter i enrum. Du kan vänta inne i mitt arbetsrum. Om ett ögonblick skall jag vara hos dig.»

»Aniza», sade grefven vänligt men allvarligt till sin dotter, då den unge mannen aflägsnat sig. »Säg mig nu hvem som ingifvit dig dessa ofördelaktiga tankar om din kusin. De hafva ej upprunnit i din egen hjerna, eller hur?»

Aniza upprepade nu för fadren hvad grefven sagt.

»Lika väl som historien om skulderna är fullkomlig osanning, lika väl kan det andra äfven vara det. Wahnady är ej fattig, som du inbillade dig, tvärtom. Hans förmögenhet, redan betydlig vid hans föräldrars död, har nu åtminstone fördubblats. Då jag vet huru varmt och

innerligt han sedan barndomen varit fästad vid dig, så tror jag ej heller på historien om baronessan Villegrand.»

Aniza drog en djup suck, liksom en börda lyftats från hennes bröst.

»Således, mitt barn», sade grefven derpå, »fordrar jag bestämdt att du gör afbön hos din kusin. Det är ej roligt för din gamle far att nödgas göra ursäkter för sin dotters handlingar. Hvad nu din förlofning med grefve Kamensky beträffar, fordrar jag att du ej på minsta vis meddelar dig med bemälde herre, förrän de underrättelser ingått, som vi vänta från Warschau. Glöm ej tillade han derpå med mera stränghet», att du ännu står under mitt förmynderskap och att jag ännu har laglig rätt öfver dig. Gå nu in till dig och öfvertänk ditt beteende i dag. Jag trodde aldrig, att den dag skulle komma, då jag skulle behöfva blygas öfver min dotter.»

Utan att säga ett ord gick Aniza in i sitt rum. Grefven, som qvarstannade ett ögonblick, hörde snart derifrån häftiga snyftningar. Han ville dock ej gå in, ty han fann att hon nu borde lemnas ensam med sina egna tankar. Han drog sig därför suckande tillbaka till sitt arbetsrum, der systersonen inväntade honom.

Han lät denne åter berätta uppträdet vid spelbordet föregående afton, och omtala hvad han af furst Morskoy hört om baronessan Villegrand.

»Så snart underrättelserna från Polen anländt, afslöja vi dem båda», sade grefven då systersonen slutat. »Som de säkert arbeta tillsammans i sitt ädla konstverk, är det bäst att de blifva brännmärkta på samma gång. Ännu en gång, förlåt min dotter för de ord, hon i sin blinda vrede yttrat till dig! Tro mig, den dag skall komma, då hon skall vara djupt erkänsam för hvad du nu gjort för henne.»

IX.

Under det att kapten Wahnady försökte öppna sin kusins ögon angående grefve Kamensky, befann sig denne värde herre gående med stora steg fram och tillbaka i baronessan Villegrands salong. Clementine sjelf, i en förtjusande morgontoilette, låg utsträckt på en soffa och roade sig med att sparka på en liten hvit knähund, som låg vid hennes fötter. Hon tycktes mycket road då det stackars djuret, stördt i sin sömn, visade tänderna och morrade åt sin matmoder.

»Men Clementine, sluta då med den der barnsligheten och hör på hvad jag har att säga. Det tycks mig som om denna sak äfven något litet anginge dig», utropade grefven slutligen förtretad.

»Jag har gjort upp med lille Thimblestop att vi i qväll skola fara till Paris. Den stackars gossen har aldrig sett denna stad och brinner af begär att få mig till cicerone der», sade baronessan, i det hon fortfor att sparka hunden, som nu började häftigt skälla.

Grefven fattade tag i hunden och slungade honom in i det andra rummet, hvars dörr han smällde igen.

»Kanske du nu vill vara god och egna mig några minuters uppmärksamhet», sade han vredgad, i det han gick fram till Clementine.

»Lille Thimblestops sista present», utbrast hon skratande. »Jag hoppas att du ej slog ihjel det lilla kräket. Det skulle bli vårt förkläde under resan. Han skall som trohetens symbol följa oss till Frankrike», stod det på en lapp, fästad vid halsbandet, då han kom.»

»Hvad är egentligen din mening med den der pojken Thimblestop? Inte kan du hafva något att vänta af honom?»

»Ack, hvad du begriper litet. Förstår du då inte, att då mamma Thimblestop får höra med hvem hennes

son rest, och att den så kallade baronessan Villegrand är identisk med Lolotte på Café des Ambassadeurs, så visar hon sig naturligtvis genast för att uppsöka sin skatt. Hon skall ej behöfva söka länge, men jag skall nog draga försorg om att den söta gossen heldre vill stanna qvar hos mig än följa sin mamma, och nog skall den tjocka, snåla matronan få betala mig bra för att jag skall återlemna hennes förlorade son.»

»Du är märkvärdig», utropade grefven med beundran, »Hjelp nu äfven mig. Hvad fan skall jag göra med den satans kaptenen? Strypa honom vore ett radikalt medel, men det skulle kunna vålla mig ännu större obehag. Hvad tycker du att jag bör göra?»

»Är du fullkomligt säker på att han såg huru allt försiggick i går?»

»Alldeles säker. Han stod ju alldeles midt framför mig. Hvem fan kunde ana, att man hade en sådan spion på sig?»

»Det var dumt», sade Clementine eftersinnande. »Är du också säker på att han denna morgon varit vid Villa des roses?»

»Hvad skulle han eljest derutanför att göra med klockan i hand så der dags på morgonen. Jag såg på hans min, att han hade något sattyg i sinnet.»

»Du har inte sett honom sedan han kom derifrån?»

»Nej, jag kunde ej, utan att väcka misstankar, stanna utanför villan så länge. Och det hade i alla fall ej tjenat till något. Jag är öfvertygad att han varit der för att inför sina värda släktingar sqvallra om hvad han sett.»

»Men du var också gränslöst oförsigtig. Hvarför taga en så stor summa? Det hade varit bättre om du nöjt dig med mindre.»

»Det hade varit ändå bättre ifall du, som du bort, försökt att fånga kaptenen. Vi hade då undvikit all denna förargelse.»

»Du tror att det varit en så lätt sak. Nej, han hör ej till den sortens karlar som tappa hufvudet för en qvinnas skuld. Men hvartill tjenar det nu att tala om detta. Nu måste vi tänka på att reda oss ur den knipa, i hvilken vi fastnat. Du som känner flickan, bör äfven veta om du tror att hon låter inverka på sig.»

»Det är svårt att säga. Jag hoppas dock att det jag i går framkastade till henne om kusinen, i någon mån motverkat hans ord. Hon tror nu att hans handligssätt är dikteradt af svartsjuka och svikna förhoppningar.»

»Efter hvad jag kan se», sade Clementine efter en stunds djupt begrundande, »så återstår ej annat än att enlevera den sköna. Troligen får du bida alldeles för länge om du skall inhemta fadrens samtycke, som också kanhända alldeles uteblir. Vore jag som du, så bortförde jag flickan innan någon hunne att hindra det. Kan du ej göra det redan denna qväll?»

»Det är mycket brådstörtadt, men nog kunde det gå för sig.»

»Tror du att hon frivilligt kommer att följa dig?»

»Jag tror det. Hon har en mycket hög tanke om mig, till följd af allt hvad jag pratat i henne om min fosterlandskärlek med mera grannlåter.»

»Du kan ju då begära det af henne i Polens namn. Det blir riktigt poetiskt, sade baronessan skrattande. »Men», fortfor hon derpå alvarsamt, »vi ha haft otur båda två. Hvad har furst Morskoy här att göra. Utan honom hade jag ännu länge kunnat njuta af min titel och plats i samhället. Du tyckes ej heller komma så lätt från saken här, som i fjol i Aachen. Underligt att baron von Schwefelheim ej har reda på den verkliga historien. Han tror äfven att du måste resa derifrån för en kärleksaffär, Att du då, liksom nu, tog miste på en penningehög vid spelbordet, misstänker ingen.»

»Nej, jag kom lätt ifrån saken. Nu gäller det att

äfvén här profitera så mycket som möjligt af de resurser, som stå oss till buds.»

»De äro ej många. Huru man än betraktar saken, måste vi så fort som möjligt härifrån. Vår ställning är ohållbar. Huru mycket pengar kan du ge mig?»

»Det kan just ej bli mycket», svarade grefven undvikande. »Skall jag nu sjelf resa, så behöfver jag mycket pengar. Huru mycket anser du dig kunna behöfva?»

»Minst tiotusen francs.»

»Är du tokig! Inte har jag så mycket att aflåta. Du skall få femtusen.»

»Nej, med mindre än tio kan jag ej reda mig. Jag är ej säker om engagement genast, och ingen vet huru snart mamma Thimblestop behagar komma. Gif mig nu tiotusen och var ej knusslig.»

»Du skall få sextusen.»

»Gjorde jag rätt, så skulle jag fordra allt hvad du genom min beskedlighet vann i går. Ty hade jag ej varit, så hade du stått dig slätt»

»Då skall du hafva tretiofem gånger etthundrafemtio francs. Det gör, låt mig se, femtusen tvåhundra-femtio francs.»

»Nej tack min herre, jag vill allt hafva mera, ty om jag ej kommit fram med min lilla osanning, så hade du helt enkelt blifvit utkastad. Gif mig nu vackert tiotusen francs, och bråka inte längre. Du måste erkänna att jag mycket väl gjort mig förtjent af dessa penningar.»

»Der har du dem då,» sade grefven, i det han drog upp ur fickan en bundt sedlar, som han kastade åt henne.

Baronessan räknade dem och granskade noga hvarje sedel.

»All right! som lilla Thimblestop säger. Nå, huru tänker du nu göra med din sköna?»

»Jag undrar om det ej vore bäst att skrifva några ord. Hvad säger du derom?»

»Det kommer an på huru man skrifver!»

»Du kan ju låta mig få skrifva här, så kan du se igenom det. Har du något att skrifva med?»

»Du kan taga det som finnes på mitt skrifbord. Akta bara att du ej får något papper med Villegrandska vapnet och kronan. Det vore litet försmädligt.»

»Här har jag ett ark utan dessa prydnader, och kuvert har jag sjelf. Vill du nu tiga ett ögonblick, så skall jag försöka blifva högstäm. Det är inte så lätt, må du tro.»

»Nej jag förstår nog det. Vinsten är dock värd en liten ansträngning», svarade baronessan, som satte sig i soffan och började gnola på en bekant fransysk slagdänga »Voyez ce beau garçon là.»

»Vill du vara så god och vara tyst. Hvem fan tror du kan skrifva, då du för ett sådant väsen!» utbrast grefven förargad.

»Det är fasligt hvad du är sträng i dag. Jag får ej göra något som roar mig», sade Clementine, i det hon som ett bortskämdt barn sköt ut underläppen och såg förargad ut. Hon fattade derpå en blyertspenna som låg på bordet och roade sig med att skrifva sitt lånade namn ett dussin gånger.

»Huru skola vi nu få i väg brefvet?» frågade grefven som kuverterade det skrifna och sedan gick fram med det till Clementine.

»Det är bäst att skicka min kammarjungfru. Hon är slug och förstår särdeles väl att uträtta kinkiga bud.»

»Nå, tycker du att det kan gå an så der?» frågade grefven, då Clementine långsamt och med eftertanke genomläst hvarje ord.

»Det är mycket bra. Ett riktigt mästerstycke. Tag nu hit kuvertet, så skall jag skrifva utanskriften. »Du begriper väl, att den måste vara skrifven med fruntimmersstil.»

»Du har rätt, nu som alltid, älskade Clementine», sade grefven dragande i klocksträngen för att tillkalla kammarjungfrun.

Denna kom ögonblickligt och erhöll mycket utförliga order om att brefvet ej fick komma i andra händer än frökens egna eller hennes kammarjungfrus. Om någon frågade henne, från hvem hon var skickad, så skulle hon säga: från mrs Williams.

»Rosalie, hvilken såg ut som om det ej vore första gången hon blef anförtrodd sådana grannliga uppdrag, aflägsnade sig, försäkrande att hon väl skulle utföra sitt ärende.»

»Huru dags ämna du och Thimblestop bege Er i väg?» frågade grefven, sedan Rosalie stängt dörren efter sig?»

»Vi resa troligen vid sextiden till Rastadt och derifrån taga vi med jernvägen raka vägen till Paris.»

»Hvar sammanträffar du med din tafatte engelsman?»

»Det är uppgjort att jag skall göra ett besök hos hans mor, för att afhemta några brochyren, som hon lofvat mig. Medan jag pratar med gumman, gör han sig i ordning, och då jag går, inbjuder jag honom att göra en tur i min vagn. På så sätt misstänker modren ingenting.»

»Som vi komma att rida åt andra hållet, så få vi således ej sällskap.»

»Det vore bra dumt utaf oss att resa tillsammans. Du far väl till Polen, om du, efter hvad som händt, törs visa dig der?»

»Det är inte farligt. Mina kreditorer tiga nog och vänta, då jag gjort ett så rikt parti.»

»Tänker du betala dem?»

»Spelskulderna får jag väl lof att betala. Det andra beror på hur stor hemgiften är.»

»Hvar låter du viga dig?»

Från Baden.

»Vid polska gränsen, tänkte jag. I någon liten småstad, der mitt namn ännu har någon klang och der de i synnerhet ej äro så noga med attester och andra dumheter.»

»Jag kan väl tro», sade Clementine skrattande, »att dina papper ej äro i den bästa ordning. Men att skriva ihop några sådana är väl ej så svårt. Är allt annat klart, så är väl detta en småsak.»

»Ja, det förstås. Jag vet bara ej när jag skall göra det. Troligen yrkar min sköna på att så fort som möjligt komma i åtnjutande af kyrkans välsignelse.»

»Vi träffas väl ändå i Paris i vinter?»

»Det kommer an på. Få vi pappas förlåtelse, så fara vi kanske till våra gods. Det skall bli roligt att spela rôlen af slottsherre.»

»Du håller mig väl alltid au courant med dina förhåfvanden?»

»Naturligtvis. Du får väl höra utaf mig från Warschau. Huru snart tror du att Rosalie kan vara tillbaka?» frågade grefven, i det han såg på sin klocka.

»Det dröjer väl allt en stund. Vill du, så skall jag sända henne till dig, då hon kommer igen?»

»Det vore bra om du gjorde det. I så fall går jag nu och ställer i ordning giftermålsattesten. Jag kommer i alla fall in och säger farväl innan jag far.»

Då grefven gått, tog Clementine ännu en gång sedelbundten och granskade ånyo med uppmärksamhet hvarje sedel. Sedan gick hon till sitt skrifbord, drog ut en låda och tog derur en påse med guldmynt af alla slag. Hon ordnade dessa efter de olika valörerna, och då hon genomräknat dem alla, stoppade hon alltsammans i ett särskildt fack i sin koffert.

»Tio och åtta gör aderton. Kan jag sedan få tjugutusen af mamma Thimblestop, så har jag så att jag reder mig för en tid», mumlade hon för sig sjelf, i det hon

började plocka ned sina småsaker. Sejouren i Baden-Baden har ej varit så illa», återtog hon derefter. »Så mycket har jag ej kunnat förtjena på något annat ställe. Hade ej furst Morskoy varit här, så skulle jag nog kunnat samla femtiotusen, men det är bäst att draga sig tillbaka nu . . . .

En bultning på dörren afbröt hennes monolog. Det var Rosalie, som kom tillbaka från sin beskickning. Hon hade lemnat brefvet i händerna på frökens kammarjungfru.

Sedan hon äfven varit nere hos grefven och inför honom redogjort för huru allt tillgått vid brefvets framlemnande, samt nigande mottagit det tjugufrancsstycke i guld, som räcktes henne, så vände hon åter till sin matmor, hvilken ropade efter henne.

»Gör allt i ordning till afresan. Vi lemna Baden i qväll.»

»Och hvart skola vi då fara?» frågade Rosalie nyfiket.

»Till Paris.»

»Det var trefligt», utropade hon med glädje och skyndade derpå att draga fram koffertar och schatull, för att fylla dem med sin matmoders effekter. Hon skulle resa förut med bagaget och vara matmodren och mr Thimblestop till mötes i Rastadt.»

X.

Då grefve Tagary blef lemnad ensam af sin systerson, visste han ej rätt hvad han skulle taga sig till. Ut ville han ej gå, ty han ansåg det ej rådligt att lemna Aniza ensam i den sinnesstämning hvori hon nu befann sig. Med grefve Kamensky ville han ej sammanträffa innan underrättelserna från Polen ingått. Han tog därför en bok och satte sig i en stol i salongen, hvarifrån han

hade utsigt öfver vägen. Han skulle åtminstone hindra alla möten emellan de älskande, hvilka efter hvad han hoppades, hade sett hvarandra för sista gången. Då han suttit en stund och rufvat öfver sin dumhet att föra en giftasvuxen arftagerska till en badort, så blef han gladt öfverraskad af ett par rader från mrs Williams med underrättelse om hennes hemkomst, samt förfrågan, när hon kunde få se grefven och hans dotter hos sig. Grefven lät svara, att han och hans dotter troligen skulle komma under dagens lopp. Knappast hade detta bud aflägsnat sig, förrän han såg en ung flicka styra sina steg till villans dörr. Han hörde genom det öppna fönstret, huru hon tilltalade Anizas kammarjungfru, som satt utanför dörren och sydde. Han gick närmare fönstret för att se om det var något bud till honom, och hörde då till sin förvåning, att den främmande helsade från mrs Williams och öfverräckte ett bref, som var mycket angeläget och ändtligen skulle lemnas i fröken Tagarys egna händer. Detta föreföll grefven besynnerligt. Han hade just nyss sjelf haft bref. Hvarför skickade hon då två så omedelbart efter hvarandra? Som kammarjungfrun måste passera salongen, der grefven satt, och han ej ville att Aniza nu skulle bli störd, räckte han ut handen efter brefvet, och utan att se derpå, lade han det på bordet framför sig. En stund derefter kom han dock att kasta ögonen derpå och fann till sin förvåning, att det ej var skrifvet med samma stil som det han nyss förut erhållit. Han tog upp brefvet från bordet för att bättre kunna granska stilen och kände då en stark cigarrluk, som spred sig derifrån. Han blef orolig. Från hvem kunde väl brefvet vara? Från mrs Williams var det bestämdt inte. Efter en lång strid med sig sjelf slet han upp omslaget. Då han ögnat igenom ett par ord, rusade han till fönstret, liksom om han behöfde mera ljus, och der läste han med rynkad panna följande:

»Eviggt älskade Aniza! Det första som denna morgon vid uppvaknandet mötte mina ögon, var en depesch från Warschau, som kallade mig till en allmän fosterländsk sammankomst, der man önskar eller rättare sagdt fordrar min närvaro. Mina kamrater låta mig förstå, att vi måste skrida till handling, samt uttrycka sina förhoppningar att jag skall skynda att infinna mig, då det gäller fäderneslandets väl. De tillägga äfven mycket smickrande, att de räkna på mig som ett af de förnämsta stöden för Polens frihet. Nu beror det på dig, Aniza, om jag skall blifva en förrädare mot den sak, hvilken jag sedan min barndom hållit helig. Jag kan ej lemna denna plats, så länge du vistas här. I mitt fosterlands namn frågar jag dig därför, om du har mod att följa mig, då jag nu går att strida i de tappres led. Medvetandet att du är i min närhet, skall göra mig viss om seger och framgång. Vill du ej följa mig, så trotsar jag ditt misslag och stannar här. Jag kan ej skiljas från dig, som är mitt allt på jorden, och som är mig kärare än heder och fädernesland. Hvilken uppoffring jag begär, då jag ber dig lemna din far och dela mitt öde, det vet jag. Men jag vet äfven, att det är till min ädla, högsinnade brud jag ställer denna uppmaning och ej till en vanlig feghjärtad qvinna. Aniza, vill du följa den, hvilken du i går svor evig trohet? Vill du att det namn, som vi gemensamt skola bära, berömdt och hedradt, skall öfvergå till efterverlden, så följer du mig nu. Vid polska gränsen låta vi viga oss, och mina fäders gamla slott skall på vid gafvel öppna sina portar för att mottaga grefvinnan Kamensky. Har du mod att hörsamma min bön, så fäst denna dag vid promenaden en hvit ros i ditt skärp, och jag vet derutaf att sällheten och lifvet vänta mig. Då din far som vanligt denna qväll gått ner till spelsalarne, afhämtas du af din i döden trogne

Wladimir.»

»Usling!» mumlade grefven för sig sjelf, då han slutat att läsa brefvet, som han sedan hopkramade emellan sina fingrar. Det passar sig just för en falskspelare att tala om heder och fädernesland. Jag är säker på, att hela historien om kallelsen till Polen är idel osanning för att bedraga den enfaldiga flickan. Om jag kunde förstå, hvar hon har sina ögon, då hon kan föredraga en sådan landsstrykare för vår hederlige kapten. Galenskaper alltsammans. Brefvet törs jag dock ej visa Aniza. Det är bäst att hon förblir i okunnighet derom.

Grefven tog upp sin klocka. Den visade på två. Han ringde derefter på sin betjent.

»Gå genast till mrs Williams och fråga, om hon vill tillåta grefve Tagary och fröken att denna afton intaga sitt thé hos henne. . . . Men vänta, det är kanske bäst att jag skrifver ett par rader.»

Han skref i hast några ord på sitt kort.

»Skynda nu fort till Lichtenthal. Tag ett åkdon, så går det fortare. Du får lof att vara tillbaka om en half timma.»

Betjenten återkom äfven på den utsatta tiden, medförande svar att grefven och fröken voro oändligt välkomna.

»Efter som vi säkert blifva länge borta i qväll, så kan du med dina kamrater gå ned till Conversationshuset och höra på aftonmusiken. Förrän elfva behöfven Ni ej vara hemma. Stäng bara väl alla dörrar.»

Betjenten gjorde en tacksam bugning och aflägsnade sig.

Grefven satt en stund eftersinnande; sedan reste han sig beslutsamt upp.

»På detta sätt blir det bäst», sade han och gick derpå in i sin dotters rum. Der fann han Aniza utsträckt på soffan, läsande i en bok.

»Du har varit inne hela dagen, och det skulle der-

för blifva nyttigt för dig att följa mig ned till musiken för att få litet frisk luft. Kläd dig fort och kom in till mig, då du blir i ordning.»

Aniza förstod af fadrens ton, att det ej var värdt att göra några invändningar. Hon reste sig därför hastigt och började ordna sin klädsel.

En stund derefter inträdde hon till fadren. Han fattade utan att säga ett ord sin hatt och käpp och följde henne ut igenom porten. Utkommen i trädgården, stannade han framför en buske med hvita rosor. Han afbröt en.

»Sätt denna i ditt skärp, mitt barn. Den kommer der att göra en ypperlig effekt.» Han stod bredvid henne, då hon fäste rosen och drog i bladen för att den skulle bli riktigt synlig.

Aniza såg högst förvånad upp på fadren. Det var första gången han någonsin befattat sig med något, som hörde till hennes toilett. Hon lät rosen sitta som han önskade och fattade fadrens erbjudna arm.

I Conversationsträdgården var lifligare än vanligt. Ej för att musiken som der presterades innehöll några mera utvalda nummer, ty de offenbachska melodierna omvexlade som vanligt med ett eller annat stycke af allvarligare art och bättre halt, men den svalare luft, som inträdt efter flera dagars tryckande hetta, hade lockat många ut i det fria, efter som man de föregående dagarne ej vågat lemna sina rum.

Den förste som mötte grefven och han dotter, var grefve Kamensky, som promenerade med baronessan Villegrand. Bådas blickar fäste sig vid den ros, som Aniza bar vid skärpet. En blix flyste i grefvens öga, och han kastade en varm, talande blick på den unga flickan. Aniza rodnade, då hon besvarade grefvens vördnadsfulla helsning.

»Ser du att jag hade rätt», sade baronessan, då de

befunno sig så långt bort, att de voro säkra på att ej bli hörda. »Den lilla bet på kroken. Polens böner kunde hon ej motstå. Jag lyckönskar dig af allt mitt hjerta.»

»Bara nu inte hennes pappa blir för omöjlig!»

»Hvad gör det. Du bör väl kunna lefva på mödernet, som efter hvad jag hört lär belöpa sig till en och en half million thaler.»

»I värsta fall får man väl lof att göra det, men nog skulle jag föredraga att se denna summa fördubblad. Man får väl försöka visa sig hygglig första tiden, så att pappas hjerta veknar.»

»Det är inte farligt. Hon är ju enda barnet, och då låter nog gubben tala vid sig. Men hvar kommen Ni nu först att slå Er ner?»

»Vid stanna antagligen några dagar i Warschau, till dess jag hinner anskaffa någon egendom, som sedan får gälla för ett af de Kamenskyska fädernegodsen.»

»Ämna Ni stadna der i vinter?»

»Jag kommer troligen att vara mycket borta i och för våra sammankomster. Under tiden får grefvinnan stadna der hon är. Det kan inte fan stå ut, med att sitta der ensam med henne och ha tråkigt. Nej, har jag då en gång lyckats få pengar, så skall jag också roa mig.»

»Vi säga väl nu farväl. Om inte den lilla Thimble-stop krånglar, så böra vi vara i Paris samtidigt med din ankomst till Warschau.»

»Adjö med dig! Då jag kommer till Paris, söker jag väl upp dig som vanligt på Café des Ambassadeurs?»

»Det är det bästa. Är jag inte der, så veta de alltid hvar jag råkas.»

Grefven gjorde en artig bugning för baronessan, som aflägsnade sig åt andra sidan i trädgården. Han gick sedan för att söka träffa Aniza. Detta var dock omöjligt

ty hon satt vid furst Morskoys bord, och åt den sidan af trädgården vågade han sig ej. Det hade varit att sticka handen i ulfvagapet. Han gick därför hem och ställde allt i ordning för sin instundande resa. Mot sin vana betalade han hotellräkningen och beställde en vagn, som skulle afhemta honom kl. åtta. Då detta var gjordt, intog han sin middag och tog in en butelj Champagne för att deri dricka en afskedsskål till ungtkarlslifvet.

Aniza satt tyst och sluten vid furst Morskoys thebord. Hon önskade blott att musiken skulle taga slut, så att hon måtte få återvända hem. Grefven gjorde sig dock ingen brådska, han pratade sjelf och försökte äfven att indraga sin dotter i konversationen, hvilket dock ej lyckades. Musiken hade redan länge sedan upphört, och de flesta hade lemnat trädgården, då grefve Tagary reste sig upp för att taga afsked. Då de skulle gå, vinkade han åt systersonen, som äfven varit i furstens sällskap, att intaga platsen vid Anizas andra sida. Denne tvekade ett ögonblick, men en befallande blick från onkeln kom honom att lyda. Då de framkommit till villan, ämnade kaptenen aflägna sig, men blef kvarhållen af morbrodern, som bad honom följa sig in i salongen. Aniza drog sig tillbaka och då hon blef inkallad till middagen, så hade kusinen redan försvunnit.

Efter middagen sade grefven tvärt:

»Det var sannt. Jag glömde säga dig, att jag haft bref från mrs Williams, som säger att hon är återkommen och att hon i afton väntar oss på thé. Jag har antagit inbjudningen för oss båda.»

Ehuru Aniza ingenting högre önskat än att få vara ensam, så böjde hon dock jakande på hufvudet och följde fadren strax efter middagen till Lichtenthal. Vid ankomsten dit blefvo de hjertligt välkomnade af mrs Williams och hennes döttrar. De sednare hade så mycket att berätta om sin resa, att Aniza snart blef intresserad

och glömde huru motbudande detta besök varit för henne.

Grefven förde mrs Williams litet afsides.

»Jag måste aflägsna mig på en stund. Vill Ni göra mig en stor tjenst, så tillåter Ni ej min dotter under hvad förevändning det vara må, att lemna Er förrän jag kommer för att afhemta henne.»

»Med största nöje behåller jag Aniza hos mig huru länge Ni önskar», svarade mrs Williams förbindligt.» Ni kan vara säker att jag ej släpper ut henne så här sent och skall nog veta att hålla henne qvar till Er återkomst.»

»Hjertlig tack, min fru. Jag skall då redogöra för skälen till min önskan, som nu torde förefalla Er besynnerlig.»

Grefven gick derefter fram till sin dotter.

»Som du vet, har jag lofvat våra tjenare att i qväll vara lediga. Det är således bäst att du stannar här till dess jag kommer för att afhemta dig. Jag går som vanligt ner för att läsa tidningarna och blir troligen ej länge borta.»

Då grefven kommit utanför porten, mötte han systersonens vagn. Han steg upp bredvid denne, och båda togo vägen till Villa des roses. Då de kommo fram dit, stego de ur och gingo in i byggningen.

Då de inkommit i salongen, sade grefven:

»Nu stannar du här, medan jag gör min vanliga qvällspromenad ner till Conversationshuset. Då jag väl visat mig der, återvänder jag ögonblickligen hit. Du kommer således ej att bli så länge ensam.»

»Låt mig i Ert ställe få emottaga grefven!» bad kapten Wahnady med värme. »Han är ung och stark.»

»Och jag är gammal och klen menar du. Men deri misstager du dig. Ännu har jag tillräckligt krafter för att hålla stängen mot en sådan usling. Jag tycker hvad han skall bli förvånad, då han träffar mig i stället för

min dotter. Det kommer nog ej att smaka herrn. Ett varmt emottagande skall han likvisst få.» Grefven visade härmed på en pistol, som han hade gömd i sin bröstficka. »Den här lilla tingesten kommer troligen att bli mig till mycken nytta.»

»Men låt mig åtminstone stanna i Er närhet, onkel. Jag ber Er derom.»

»Du går ut i trädgården och sätter dig der, så att du ej syns. Behöfver jag dig, så ropar jag. Nu går jag till tidningarna. Jag återkommer bakvägen och afvaktar sedan från Anizas rum den noble grefvens ankomst.»

Kapten Wahnady satt tyst på sin bänk i trädgården och afvaktade med otålighet morbrodrens återkomst. Slutligen hörde han steg närma sig och en port försigtigt öppnas samt slås igen. Sedan blef allt tyst.

XI.

Vid half sextiden stannade ett af Baden-Badens elegantaste ekipager framför trappan till det hotell, som beboddes af familjen Thimblestop. Baronessan Villegrand, i en förtjusande tolett af rosafärgadt siden, hoppade ur densamma och sväfvade lätt som en sylfid uppför trappan. Hon stannade framför dörren till det rum, som innehades af den ärade familjen, och innan hon genom en bultning gifvit sin närvaro tillkänna, lade hon örat till dörrspringan för att söka uppfånga något af hvad som sades derinne. Det lyckades ej, ty ehuru hon hörde mrs Thimblestops gälla röst, så kunde hon ej urskilja ett enda redigt ord. Hon slätade därför sitt hår, drog handskarna till rätta och knackade sedan sakta.

Baronessan öppnade dörren och trädde in. Med ett älskvärdt småleende och ett förbindligt: »förlåt om jag kommer olägligt!» närmade hon sig lady Thimblestop,

hvars hand hon vördsamt förde till sina läppar. Denna värda dam, ännu helt röd och varm af disputen med man och son, satte med den lediga handen mössan med de brandgula banden till rätta på sitt hufvud. Sir Thimblestop, som legat bakåtlutad i en fåtölj, med benen uppkastade på en stol, skyndade att förpassa dessa sina uppåtsträfvande ledamöter till en mera underordnad plats, och gjorde rak som ett ljus en sirlig bugning för den främmande damen. Mr John, hvilken med trumningar mot rutan sökt öfverrösta sin moders gälla diskantröst, afstod nu från denna nobla sysselsättning och gick fram till Clementine, som vänligt räckte honom sin hand.

»Mr Thimblestop», sade hon med sin melodiska stämma, »får jag bedja Er presentera mig för Er far, som säkert undrar hvem jag är som på en så opassande tid gör intrång i denna fridsamma familjkrets.»

Mr John skyndade att efterkomma hennes önskan, och sir Thimblestop gjorde sin andra stela bugning.

Ladyn, som troligen blef litet generad vid ordet fridfull, svarade:

»Detta är alltid den stund vi använda till förtroligt samspråk. Det är så lämpligt att utbyta tankar då man så här sitter tillsammans efter middagen.»

De båda manliga medlemmarna sågo ej alls ut som om det förtroliga samspråket roat dem. De hade bestämdt föredragit en lugn siesta för det tankeutbyte, som ladyn bestod dem.

»Ack, det förstår jag så väl», sade baronessan med sin mildaste röst. »Förlåt ännu en gång, om min ankomst på något vis störde Er.»

Hon fortfor sedan, vänd till ladyn.

»Ni hade godhetsfullt lofvat att uppsöka några stadgar till syföreningar åt mig, och som hvarje dag, hvilken går onyttigt förbi, förorsakar mig samvetsqual, så kunde jag ej längre motstå min längtan att af Er

få lära att bli en nyttig medlem i det samhälle, jag tillhör.»

»Se här har jag åtskilligt att välja på», svarade lady'n, i det hon från bordet bredvid tog en bundt små bokhäften. Här äro många förslag att granska: Stadgar för vanliga syföreningar, för strumpstickningsföreningar, för sådana, som afse att hjälpa fattiga sjömän, och andra som röra hednamissionen. Välj nu hvilken Ni vill.»

»Det är omöjligt för mig att välja. Jag följer i allt Ert erfarna råd. Hvarmed tycker Ni att jag skall börja?»

»De äro verkligen så bra allesammans, att det kan vara likgiltigt. Vi kunna läsa litet af stadgarne, så får Ni höra. John», fortfor hon derpå, »gå in efter mina glasögon. De ligga på min toalett.»

John fanns dock ej der. Han hade passat på tillfället att smyga sig ut.

»Välsignade pojke», sade lady'n förtretad. »Aldrig är han tillstädes då man behöfver honom. Nå ja, jag vet ungefär förut hvad som står i de här», sade hon, pekande på böckerna. »Läser Ni engelska?»

»Något litet», svarade Clementine blygsamt. »Om Ni vill vara god och låna mig dessa broschyrer, så tror jag nog, att jag skall kunna läsa dem. Engelskan deri lär väl ej vara så svår?»

»Nej bevars. Dessutom har jag påbörjat några små arbeten åt Er för att visa hurudana de skola vara.» Hon drog upp ur en byrålåda och framtog en påbörjad stickstrumpa, ett barnlinne med flera småsaker.

»Efter detta kan Ni nu klippa till», sade lady'n beskäftigt, i det hon höll upp de olika plaggen för baronessan.»

»Tusen tack! Ack hvad Ni är god! utropade Clementine med hänförelse, i det hon åter och åter kysste lady'n händer.

»Åh, det är väl ej så mycket att tacka för», sade

denna, i det hon gjorde ett svagt försök att draga sig undan baronessans tacksamhetsbetygelser. »Det skulle glädja mig, om Ni komme att hafva nytta af det lilla jag gjort för Er.»

»Hvarje gång jag går till hvila efter en väl använd dag, skall jag nedkalla himlens välsignelse öfver den ädla qvinna, som med öfverseende godhet tog sig an den stackars okunniga och lärde henne att väl använda en tid, som hittills endast varit egnad åt nöjen.»

Då baronessan slutat denna harang, såg hon upp och fann sir Thimblestops ögon med ett satiriskt uttryck fästade på sig.

»Se så der, känner den der också igen mig?» tänkte Clementine för sig sjelf. »Det här börjar bli tråkigt. Om den välsignade pojken ändå ville komma snart!» Hon steg upp och gick fram till fönstret. Utanför porten stodo hästarne, stampande af otålighet.

Mr John visade sig nu i dörren. Baronessan gjorde en ödmjuk komplimang för lady Thimblestop, som vid afskedet räckte henne ett stort paket, inlindadt i ett nummer af Times. Hon gjorde äfven en ceremoniös bugning för baroneten. Derpå, just som hon skulle räcka handen till mr John, yttrade hon:

»Har Ni ej lust att följa med ett stycke? Jag har ett godt ekipage och ett par lifliga hästar att bjuda på. Om Ni följer mig, vågar jag företaga en längre tur, och det skulle vara bra roligt att se sig om litet mera än vanligt. Förlåter Ni, om jag enleverar Er son?» frågade hon leende, vänd till lady Thimblestop.

»Hjertans gerna. Du behöfver inte vara hemma till théet», svarade den omtänksamma modren.

Mr John såg helt generad ut öfver modrens förmaningar. Ännu en bugning, och baronessan försvann genom dörren, medförande den blifvande baroneten, för att som hon så sannt uttryckte sig, göra en längre tur.»

Sir Thimblestop och hans hustru sågo efter det eleganta åkdonet då det rullade bort.

»Ett verkligen bra hyggligt fruntimmer», sade lady'n, då vagnen var ur sigte. »Om John nu ville göra allvar af saken och förklara sig.»

»Det hoppas jag att han inte måtte göra», svarade baroneten, mera liflig än han annars brukade besvara en anmärkning af sin äkta häft. »Detta är ej en hustru som anstår min son.»

»Och hvad skulle du hafva emot henne, om jag får fråga», utropade lady'n med hetta. Hon var ej van att ge vika utan tapper strid. »Det är väl därför att jag tycker om henne, som du föresatt dig att finna henne obehaglig.»

»Hvad var det du sade att hon hette?»

»Baronessan Villegrand. Hon tillhör en förnäm fransysk familj.»

»Hon var så lik en chansonett-sångerska, som hette Lolotte, hvilken jag såg i Paris för tio år sedan, att jag kunde svära på att hon är densamma.»

»Sköna bekantskaper du har», utbrast lady'n med ovilja. Huru kan en gammal familjefader springa och se på sådana dåliga varelser?»

»Gå och se dem kan jag nog, men taga emot dem hos mig gör jag inte», sade baroneten med en bestämdhet som förvånade hans hustru. »Jag förbjuder dig att mottaga detta fruntimmer inom våra dörrar.»

»Mycket urskiljning har jag aldrig trott dig ega, men att du var så totalt i saknad deraf, trodde jag likvisst ej. Det kan väl hvarje menniska se, att baronessan Villegrand är en fin dam.»

»Det är just det jag betviflar. För mig är hon Lolotte på Café des Ambassadeurs. Det kan jag inte hjälpa. Men klockan är ju redan mycket. Jag går till Conversationshuset för att läsa tidningarne.»

»Och spela kan jag tro. Men du skall inte få en penny. Du är mig just ett skönt föredöme för den stackars gossen.»

»Då han kommer hem kan du skicka honom ned till mig. Jag vill visa honom i hvilket fint fruntimmerssällskap hans moder infört honom.»

Utan att invänta ett svar tog baroneten sin hatt och gick ut.

Lady Thimblestop hörde den ena timman slå efter den andra, utan att hvarken man eller son syntes till. Före midnatt var hon ej orolig, ty hon trodde att mr John gått att uppsöka sin far; men då hon hörde mannens steg i korridoren och såg honom återkomma ensam, började hon finna det besynnerligt att sonen dröjde borta så länge. Baroneten lugnade henne med den försäkran, att de troligen kommit sent hem och nu superade någonstades. »Pojken kunde väl behöfva komma ut litet på egen hand», tänkte baroneten för sig sjelf, i det han i allt lugn gick till hvila.

Ladyn fick ej en blund i sina ögon på hela natten, och de flesta sofvo ännu i hotellet, då hon, iklädd hatt och kappa, smög sig ut på gatan. Hon skyndade direkte till hôtel Victoria och frågade portvakten, om det vore möjligt att få tala vid baronessan Villegrand. Han svarade, att baronessan vid sextiden i går afrest. Hvert visste han ej.

Den stackars ladyn var utom sig af förtviflan då hon återkom och för mannen omtalade hvad som händt.

Baroneten skyndade å sin sida att göra efterforskningar. Först närmare qvällen fick han af den återkomne kusken veta, att herrn och frun, som denne skjutsat till Rastadt, derifrån rest vidare med jernvägen. Hvert visste han ej säkert, men han trodde till Paris.

Thimblestops packade ögonblickligen in sina effekter och reste så fort de kunde till Frankrikes hufvudstad.

Genom furst Morskoy hade sir Thimblestop fått sina misstankar bekräftade, att baronessan Villegrand och Lolotte voro en och samma person. Sin första afton tillbringade de därför på Café des ambassadeurs. Någon baronessa syntes dock ej till. Först fjerde qvällen upptog affischen ett nummer af den berömda chansonett-sångerskan Lolotte, hvilken efter en längre tids bortovaro nu åter tillhörde deras scen. I den trikotklädda varelse, som med äkta abandon dansade sin cancan och sjöng sina tvetydiga sånger, som väckte publikens förtjusning, igenkände lady'n med förtrytelse sin bekantskap från Baden-Baden. Att återfå sonen var ej lätt, och flera veckor förflöto, innan de djupt bedröfvade föräldrarne kunde hemföra den blifvande baroneten af Thimblestop till det gamla fädernegodset.

Samma dag de afreste, gjorde Lolotte en liten fin middag på Maison dorée för några af sina vänner. Hon hade på förmiddagen qvitterat en vaxel på tjugutusen francs, dragen på en af de förnämsta bankirfirmor i London.

XII.

Då grefve Tagary kom in i Anizas rum, öppnade han fönstret och satte sig derpå lugnt i ett soffhörn med pistolen i hand för att invänta den objudne gästen. Efter en tidrymd, hvilken föreföll grefven som flera timmar, men som i verkligheten endast var en qvart, hörde han smygande steg i trädgården. Strax derefter såg han en skugga i fönstret, och ögonblicket derpå stod grefve Kamensky midt framför honom.

Han rusade fram till dörren, som han stängde i dubbelt lås. Derpå sköt han äfven till fönstret. Då detta var gjordt, tände han ett i beredskap stående ljus och

vände sig till den som en bildstod orörlige Wladimir Kamensky.

»Jag skulle nu kunna döda Er, om jag ville», sade han lugnt i det han riktade pistolen mot hans bröst. »Ni vet att jag vore i min goda rätt, ty som en tjuf har Ni smugit Er in i min bostad. Som en sådan kommer jag äfven att behandla Er.»

»Men jag är ej någon tjuf», stammade grefven, hvars ansigte var askgrått.

»Ja så, inte? Hvad var det då som Ni ämnade göra här? Stjåla min dotter — och isynnerhet hennes förmögenhet.»

»Gör Er inte besvär», fortfor han, då grefve Kamensky skulle försöka urskulda sig. »Jag har beviset på hvad jag säger i min hand. Olyckligtvis var det jag som mottog Ert bref. Slåss med Er vill jag ej. Det vore att visa Er en allt för stor ära, och dessutom vill jag ej att någon skandal skall blifva förknippad med min dotters namn. Jag förbereder Er derfor på att jag kommer att skjuta ner Er som en hund, om Ni ej i allt uppfyller min befallning.»

»Befall och jag skall lyda. Jag är ju helt och hållet i Ert våld. Hvad vill Ni att jag skall göra?»

»Ni skall lemna Baden-Baden, men ej då Ni finner för godt utan nu genast, och Ni skall resa utan att stanna, till dess att tvenne dagsresor ligga emellan Er och oss. Ni får derfor i ersättning en summa af tjugutusen francs.»

»Hvilka jag bestämdt nekar att mottaga.»

»Hvilken rörande grannlagenhet. Jag råder Er dock för Er egen skuld att taga och lyda, eljest kommer denna att tvinga Er dertill.» Han riktade pistolmynningen mot grefven, som ängsligt ryggade tillbaka.

»Ni vet att jag kommer att jaga en kula genom hufvudet på Er, om ni motsätter Er mina befallningar», fortfor grefve Tagary, i det han öppnade dörren och

drog den darrande grefven med sig ut i salongen. Der pekade han på en tillåst skrifbordslåda.

»Edra tjugutusen francs befinna sig i denna låda. Tag dem der.»

»Men lådan är låst», stammade Polens darrande försvarare.

»Öppna den då.»

»Men jag har ej någon nyckel.»

»Då kan Ni ju bryta upp låset.»

»Är det Er mening att jag skall göra inbrott?»

»Bryt upp låset eller jag skjuter ner Er som en hund.»

Grefve Kamensky måste lyda. Han tog upp en knif ur fickan och började bända dermed. Efter flera fåfänga försök gick lådan ändtligen upp.

Grefve Tagary höll fortfarande pistolen riktad mot hans hufvud.

»Det var bra, tag nu denna bundt sedlar. Se så der ja!»

»Har Ni någon anteckningsbok på er?»

»Ja! svarade frihetshjelten dröjande, i det han sneglade på mordvapnet, som af grefven hölls med stadig hand.

»Hvad innehåller den?»

»Endast några anteckningar.»

»Är det allt?»

»Äfven några papper, som endast hafva värde för mig personligen, samt några bref med min adress.»

»Det är bra. Allt hvad som behöfs. Kasta nu annotationsboken på golvet, framför bordslådan som Ni brutit upp.

»Men . . .»

»Inga men. Ni ser denna.» Han pekade på pistolen.

»Hvarför . . .?»

»Derför att jag vill hafva säkra bevis emot Er.»

»Bevis?» frågade grefve Kamensky förvånad.

»Ja bevis att Ni är en tjuf, och att Ni under vår bortovaro brutit Er in i denna låda, för att tillgripa en större summa penningar, som jag der hade förvarade, och som min dotter och min kammartjenare sett mig ditlägga.»

»Men det är ju att vanhedra mitt namn!»

»Ni har att välja emellan vanhedern och döden . . . Ni tyckes hafva föredragit det förra. Nå väl . . . hjältemodet, om hvilket ni så mycket talar, var ej större än jag väntat. Jag lyckönskar Polen till en sådan försvarare. Ni kan nu få gå för att låta hänga Er annorstädes.»

»Vänta litet», fortfor han, då grefve Kamensky gjorde min utaf att aflägsna sig. »Jag tänker allt följa med ett stycke för att se att Ni kommer riktigt i väg. Ni kan vara lugn. Ni får resa obehindradt. Då jag aflemnat Er, går jag för att söka upp min dotter och kommer således ej hem förrän sent. Först i morgon bittida ämnar jag göra den sorgliga upptäckten, att jag är bestulen. Ni har således god tid för att undkomma polisens efterspaningar. Ni har naturligtvis vagn här utanför?»

»Ja, den väntar ute på vägen.»

»Och Ni har Edra effekter deruti?»

»Ja, allt är iordningställdt till afresan.»

»Så mycket bättre. Då fara vi strax till Oos, derifrån Ni med jernväg kan fortsätta hvart Ni behagar. Kom blott ihåg att här är ni hotad af polisen, och i händelse att Ni skulle kunna lyckas undkomma den, så är Ni säker på att bli skjuten utan förbarmande om Ni vågar visa Er för mina ögon. Seså, marsch! Nu begifva vi oss i väg.»

Han knuffade grefve Kamensky framför sig ut genom dörren. Sedan släckte han ljuset och följde efter.

På flykt stod ej att tänka, ty som de kommo ut i trädgården, framkom kapten Wahnady, som utan att säga ett ord intog platsen på andra sidan om sin rival.

Denne visste knappast hvad som föregick omkring honom. Med darrande knän följde han sina ledsagare, hvilka temligen omildt knuffade in honom i vagnen och sedan sjelfve togo plats. Vagnsdörren smällde igen och åkdonet rullade af på väg till Oos, hvarifrån ett tåg skulle afgå på qvällen. De hunno äfven med knapp nöd fram, och grefve Kamensky visste ej till sig förrän han satt instufvad i en jernvägskupé med biljett till Paris i sin hand. Han kröp in i ett hörn och drog rockkragen öfver öronen, kännande ett visst lugn öfver att vara befriad från pistolmyningen, hvilken förföljt honom ända hit.

Det var ganska sent, då grefve Tagary, följd af sin systerson, kom för att afhemta Aniza, hvilken börjat blifva orolig öfver fadrens långa uteblifvande. Han urskuldade sig med att han varit tvungen att följa furst Morskoy hem för att gifva sitt omdöme om några nya mynt, som bemälde furste lyckats öfverkomma för sin samling. Han tackade mrs Williams för det skydd hon gifvit hans dotter och uppmanade Aniza att taga afsked, emedan de hade långt hem.

Vid hemkomsten skyndade Aniza in i sitt rum, glad att i ensamheten få öfvertänka allt hvad denna dag haft händelserikt för henne. Hon låg länge vaken och solen var redan uppgången innan hon insomnade.

På morgonen väcktes hon plötsligt af spring i alla dörrar. Hon hörde sin fars röst tillika med tjenarnes och kunde af allt detta buller och skrik förstå att något inträffat. Hon ringde på sin kammarjungfru för att efterhöra orsaken till denna oreda och fick då veta, att någon varit inne under deras frånvaro och uppbrutit grefvens skrifbordslåda, samt tillegnat sig en der förvarad större penningssumma. Hon klädde sig skyndsamt och gick in till sin far för att inhemta vidare detaljer. Stor var hennes bestörtning, då fadren lade grefve Kamenskys anno-

tationsbok i hennes hand och tillade, att de hittat den framför den uppbrutna skrifbordslådan.

Under de efterfrågningar, som ögonblickligt gjordes efter grefven, fick man höra, att denne försvunnit föregående qväll, utan att vidare låta sig afhöra.

Fram på förmiddagen ankom kusinen, medförande svar ifrån Warschau, hvilket ingalunda var egnadt att häfva misstankarne. Några gods, tillhörande familjen Kamensky, funnos ej i närheten af hufvudstaden. Ej heller hade verkmästaren fått reda på någon med detta namn, som passat in på kapten Wahnhadys beskrifning, med undantag af en aflägsen släkting till den öfriga grenen och hvars förnamn var Wladimir. Denne hade gjort sig känd som en stor spelare och ryktet påstod till och med att han var falskspelare. Han var emellertid så komprometterad i sitt hemland, att han aldrig kunde tänka på att dit återvända.

Aniza sjönk tillintetgjord ned i en stol vid dessa underrättelser, hvilka hennes kusin så skonsamt som möjligt sökte meddela henne. Hon kände sig djupt förödmjukad vid tanken på att hon varit så nära att låta dåra sig af grefve Kamenskys falska förespeglingar, och ångrade isynnerhet sitt ovärdiga beteende mot kusinen, om hvars oegennyttia och tillgifvenhet hon nu var fullt säker.

Hon reste sig hastigt och gick fram till kusinen.

»Säg mig», sade hon med nedslagna ögon, i det hon räckte honom sin hand. »Kan du förlåta mig allt det onda jag tillfogat dig?»

»Älskade Aniza», utropade denne gladt öfverraskad, i det han fattade den hand som räckts honom. »Allt är redan förlåtet. Nu tala vi inte vidare om hela denna obehagliga sak.»

»Så mycket öfverseende förtjenar jag ej», sade Aniza derpå. Det var oförlåtligt af mig, som sedan barndomen känt din karakter, att ett ögonblick tvifla på din upp-

riktighet. Förlåt mig, om du kan. Jag skall aldrig förlåta mig sjelf.»

Det blef sedan bestämdt, att grefven och Aniza skulle återvända till Ungern. Aniza längtade att komma i ro och isynnerhet att så fort som möjligt lemna Baden-Baden med alla dess plågsamma minnen.

Tvenne dagar efter ofvan skildrade händelser voro de redan på hemvägen, och Aniza kände sig ej nöjd förrän hon åter var i sitt gamla kära hem, långt ifrån skådeplatsen för hennes första uppträdande i stora världen.

Ett år derefter stod i engelska tidningar berättelsen om ett bröllop inom Englands aristokratiska verld. Det var lord F, som sammanvigdes med miss Williams, äldsta dotter till Colonel Williams etc. etc. Bland de bröllopgäster, som mest utmärkte sig för skönhet och elegans, var madame Wahnady, född Tagary, sedan några månader gift med sin kusin, kapten Wahnady, vid Österrikiska Uhlan-regementet.

---

20 . 11 . 1942

Nyare Skönliteratur.

Till salu i alla boklädor:

Från det unga Italien. Noveller af *E. Castelnovo* och *V. Bersezio*, öfversättning af *A. Schulman*. 1 kr. 50 öre.

Svenska historiska berättelser i romantisk form, af *F. . . t.* Fullst. i 6 häften 9 kr.

— Förf:n berättar med talang, hans stil är behaglig och det valda ämnet i hög grad tilltalande — han lägger i dagen en klar blick för det lärorika och vackra i våra historiska minnen.

(*N. Sk. P-n.*)

Millionerna, af *Hector Malot*. 2 kr. 50 öre.

— Karaktererna äro väl tecknade, intrigen ypperligt anlagd och hela kompositionen är ett bevis på författarens kända talang.

(*Barom.*)

André från Kautokejno, en berättelse från Ultima Thule, af *Laura Kieler*. Auktoriserad öfversättning. 1 kr. 50 öre.

— En intressant och original berättelse. De handlande personerna äro till större delen hemtade från den skandinaviska nordens naturfolk — lapparne. Arbetet utmärker sig genom poetisk framställning, genom en kraftig och blomstrande stil. (*Aftonbl.*)

Humor och Satir af *Ludov. Halevy*. Noveller. Öfversättning från franskan af — *ck.* 1 kr. 25 öre.

— Berättelserna utmärka sig genom en så innerlig täckhet och älsklighet, att vi utan tvekan inregistrera dem bland det bästa som på senare tid inom samma genre utkommit. (*Dag. Nyh.*)

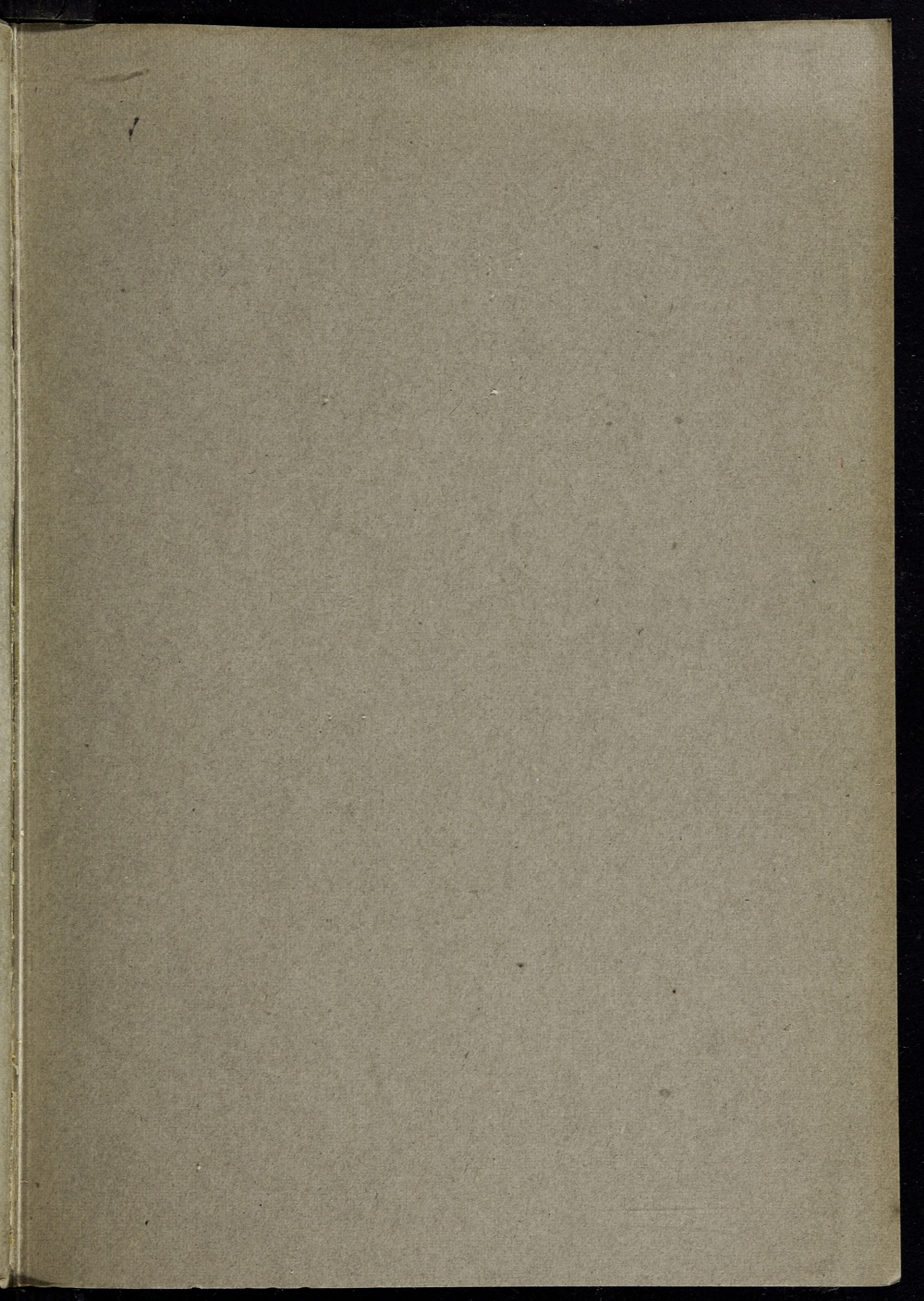
Stackars liten, romantiserad skildring från Italien af *O. Cantacuzéne-Altieri*. 1 kr. 50 öre.

— En liten tjugande novell; de karakterer, som framställas, utmärka sig genom att vara särdeles klart och skarpt uppfattade.

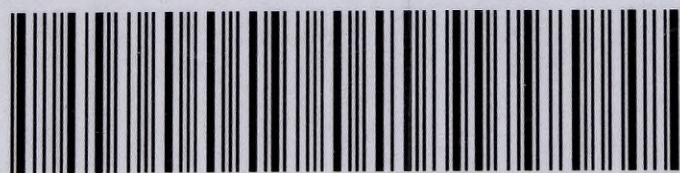
(*P. T.*)

Mellan klippor och skär, berättelse från Finlands skärgård, af *E. Ziel*. 60 öre.

— En täck och älsklig skizz ur finska folklifvet, — en fläkt af skär poesi genomgår det hela. (*Barom.*)

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875482